

Sygn. akt VI Pa 52/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2016r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Romuald Dalewski (spr.)

Sędziowie: SSO Anna Brudkowska - Lau

SSO Elżbieta Pietrzak

Protokolant – sekretarka Katarzyna Słaba

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2016r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa: D. C. (1), M. F. (1), A. H. (1), T. J. (1), W. K. (1), P. M. (1), P. N. (1), S. O. (1), K. R. (1), D. S. (1), A. W. i M. W. (1)

przeciwko: W. G. (1) i J. S. (1)

z udziałem inspektora Państwowej Inspekcji Pracy A. B. i ProkuratorA. K.z Prokuratury Okręgowej w B.

o ustalenie, wynagrodzenie, wydanie świadectwa pracy, ekwiwalent za urlop, odprawę i odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanej W. G. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego IV Wydziału Pracy w Inowrocławiu

z dnia 16 grudnia 2015r.

sygn. akt IV P 4/12

oddala apelację,

UZASADNIENIE

W. K. (2) pozwem z dnia 11.08.2010r. skierowanym p-ko W. G. domagał się wynagrodzenia za czas choroby w kwocie 1300 zł netto za miesiąc lipiec 2010 roku. Na rozprawie w dniu 10 marca 2011 roku domagał się ustalenia, że łączył go stosunek pracy w pełnym wymiarze czasu pracy z W. G. od dnia 01.10.2007r. do 31.07.2010r na stanowisku agent ochrony. Domagał się również zobowiązania W. G. (1) do wydania świadectwa pracy za okres od dnia 30.04.2002r. do 31.07.2010r. Domagał się również zasądzenia odszkodowania od W. G. (1) w wysokości 3.951,00 zł, uzasadniając to swoim oświadczeniem o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie natychmiastowym z winy pracodawcy. W dniu 20 października 2010 roku oraz 24 listopada 2010 ustnie w protokole rozprawy ponowił żądania jw. precyzując, że domaga się wydania świadectwa pracy od dnia 01.05.2002 roku, zaś odszkodowania w kwocie 3.951,00 zł brutto domagał się wraz z odsetkami ustawowymi. (Do pozwu dołączył 4 zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy ZLA potwierdzające niezdolność do pracy za okres 02.07.2010r. do 30.07.2010r.. Dołączył do pozwu kserokopię umowy z dnia 30 kwietnia 2002 roku na czas nieokreślony od dnia 01 maja 2002 zawartą z Agencją Ochrony Mienia (...)

J. S. (2.) M. F. (1) pozwem z dnia 23.08.2010 roku skierowanym p-ko W. G. domagał się zasądzenia od W. G. (1) kwoty 832,00 zł netto z odsetkami ustawowymi od sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za 16 dni niewykorzystanego urlopu za rok 2010. Tym samym pozwem domagał się zobowiązania W. G. (1) do wydania świadectwa pracy za okres od dnia 01.03.2007r. do 31.07.2010r. Na rozprawie w dniu 10 marca 2010 roku wniósł o ustalenie stosunku pracy z W. G. w okresie od 01.10.2007r. do 31 lipca 2010 roku, wydanie świadectwa pracy za okres od 30.04.2007r. do 31.07.2010r., a także określenia w świadectwie, że stosunek pracy ustał na skutek porozumienia stron. Ponowił żądanie o zasądzenie ekwiwalentu za urlop w wysokości 832,00 zł netto. Na rozprawie w dniu 20 października 2010 roku powtórzył żądania określone pozwem. Na rozprawie w dniu 24 listopada 2010 roku ponowił żądanie zasądzenia kwoty 832,00 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. Żądał również ustalenia, że łączył go stosunek pracy z W. G. (1) od dnia 01.10.2007r. do 31.07.2010 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku agent ochrony. K. R. (1) pozwem z dnia 30 listopada 2010r. wniósł o zobowiązanie W. G. (1) do wydania świadectwa pracy za okres od 01.04.2008 do 31.10.2010 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika ochrony. Ponadto wniósł o zasądzenie kwoty 1.210,60 zł tytułem ekwiwalentu za 20 dni niewykorzystanego w roku 2009 urlopu wypoczynkowego, zasądzenie kwoty 1.061,99 zł tytułem ekwiwalentu za 17 dni niewykorzystanego w roku 2010 urlopu wypoczynkowego. Pozwem z dnia 07 lutego 2011 roku domagał się zasądzenia od W. G. (1) kwoty 3.312 zł tytułem nie wypłaconego wynagrodzenia za prace za okres 3 przepracowanych miesięcy w 2010 roku, za miesiąc wrzesień 2010 r. w kwocie 670,00 zł netto, za miesiąc październik 2010 w kwocie 1.850,00 zł netto, za miesiąc listopad 2010 w kwocie 792,00 zł netto. Na rozprawie w dniu 10 marca 2010 roku żądał ustalenia stosunku pracy z W. G. (1) w okresie od 01.04.2008r. do 30.11.2010r., który ustał w wyniku porozumienia stron. Zmodyfikował pierwotne żądanie co do okresu wydania świadectwa pracy określając, że żąda ustalenia stosunku pracy w okresie od 01.04.2008r. do 30.11.2010r. Ponowił żądanie zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, sumując uprzednio żądane pozwem kwoty do wysokości 2.272,59 zł. Ponowił na rozprawie żądania kwot 1.850,00 zł netto, 792,00 zł netto oraz 670,00 zł netto tytułem nie wypłaconego wynagrodzenia za miesiące wrzesień, październik, listopad 2010 roku. Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2010 roku ponowił swoje pierwotne żądanie wyrażone w pozwie z dnia 30 listopada 2010 roku i wniósł o ustalenie stosunku pracy od 30.04.2008r. do 31.10.2010r. w pełnym wymiarze czasu pracy jako pracownik ochrony, a także wydanie świadectwa pracy za okres objęty ustaleniem stosunku pracy. Ponowił żądania tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, opisane wyżej. M. W. (1) pozwem z dnia 25 listopada 2010 roku skierowanym p-ko W. G. domagał się zobowiązania W. G. (1) do wydania świadectwa pracy za okres zatrudnienia od 01.05.2002r. do 30.06.2010 roku na stanowisku pracownika ochrony w pełnym wymiarze czasu pracy. Wniósł o zasądzenie kwoty 1.200,00 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w roku 2010. Wniósł również zasądzenie „ekwiwalentu - odprawy” za rozwiązanie umowy z przyczyn niedotyczących pracownika w kwocie 3.951,00 zł. Jednocześnie oświadczył w pozwie, że umowa o pracę rozwiązana została rozwiązana na jego prośbę w dniu 30.06.2010 roku. Na rozprawie w dniu 10 marca 2010 roku wniósł o ustalenie, że łączył go stosunek pracy w okresie od 01.05.2002r. do 30.06.2010r., zażądał zobowiązania W. G. (1) wydania mu świadectwa pracy za okres opisany wyżej. Domagał się zasądzenia kwoty 600,00 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2010 rok. Ponowił żądanie zasądzenia kwoty 3.951,00 zł tytułem odprawy za rozwiązanie umowy z przyczyn niedotyczących pracownika. Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2010 roku sprecyzował żądanie pozwu w ten sposób, że domagał się ustalenia stosunku pracy z pozwaną W. G. od 01.10.2007r. do 30.06.2010r., rozwiązanego za porozumieniem stron, w pełnym wymiarze czasu pracy jako pracownik ochrony. Żądał wydania świadectwa pracy za okres objęty ustaleniem oraz zasądzenie ekwiwalentu za urlop w kwocie 600 złotych tytułem ekwiwalentu na 13 dni niewykorzystanego urlopu w 2010 roku. Ponowił żądanie zasądzenia odprawy w kwocie 3.951,00 zł. P. M. (1) pozwem z dnia 06 września 2010 roku domagał się zobowiązania W. G. (1) do wydania świadectwa pracy za okres od 01 maja 2002r. do 30.07.2010r. Domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 3.951,00 zł brutto wraz z odsetkami tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych (art. 55 Kp). Na rozprawie w dniu 10 marca 2010 roku sprecyzował żądanie pozwu poprzez ustalenie, że z pozwaną W. G. łączył go stosunek pracy od 01.05.2002r. do 31.05.2010r., a także że umowa została rozwiązana w oparciu o art 55 K.p, żądał zobowiązania pozwanej do wydania świadectwa pracy za okres objęty ustaleniem. Żądał zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej kwoty 927,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2010. Żądał ponadto zasądzenia kwoty 1.020 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc maj 2010r. w tym ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2010 rok. Żądał zasądzenia kwoty 3.951 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy

w trybie art 55 Kp. Na rozprawie w dniu 01.12.2010 roku sprecyzował żądanie w zakresie ustalenia stosunku pracy, podając, że domaga się ustalenia stosunku pracy w okresie od 01.10.2007r. do 31.05.2010r., w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownik ochrony, która rozwiązany został w trybie art. 55 Kp. D. S. (1) pozwem z dnia 26 listopada 2010 roku żądał od pozwanej W. G. (1) zobowiązania wydania świadectwa pracy za okres od 01.10.2007 do 10.10.2010 roku. Na rozprawie w dniu 10.03.2010r. precyzował żądanie pozwu poprzez to, że domagał się ustalenia stosunku pracy z W. G. (1) w okresie od 14.08.2007 do 10.10.2010 oraz że umowa została rozwiązana za porozumieniem stron, a także wydanie świadectwa pracy za okres objęty ustaleniem. Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2010 roku sprecyzował, że domaga się ustalenia stosunku pracy w okresie od 01.10.2007 do 31.10.2010, a także ustalenia, że umowa została rozwiązana za porozumieniem stron, w pełnym wymiarze czasu pracy jako pracownik ochrony. D. C. (1) pozwem z dnia 04 grudnia 2010 roku żądał zobowiązania W. G. (1) wydania świadectwa pracy za okres od 01 lipca 2008 do 30 października 2010. Żądał zasądzenia kwoty 2.160 zł netto wraz z odsetkami tytułem nie wypłaconego wynagrodzenia za miesiąc wrzesień i październik 2010. Żądał zasądzenia kwoty 934,00 zł netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 20 dni w roku 2010. Żądał zasądzenia kwoty 1.317,00 zł brutto tytułem odprawy. Na rozprawie w dniu 31 stycznia 2011 roku wniósł o ustalenie stosunku pracy z pozwaną W. G. od dnia 01.07.2008r. do 01.10.2011 r. (co sprecyzował na rozprawie w dniu 28.11.2011 r., że chodzi o końcową datę 01.01.2011 r.). Zobowiązanie pozwanej do wydania świadectwa pracy za okres objęty ustaleniem. Wniósł o zasądzenie kwoty 160 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2010r.; zasądzenia kwoty 1.500 zł netto tytułem wynagrodzenia za październik 2010 On, żądał również zasądzenia wynagrodzenia za czas choroby w miesiącu listopadzie 2010 nie określając wysokości wynagrodzenia. Żądał zasądzenia kwoty 934,00 zł netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w 2010 roku. Żądał zasądzenia odszkodowania w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia (art.55 Kp). Na rozprawie w dniu 28 listopada 2011 roku zmodyfikował żądanie w zakresie okresu ustalonego stosunku pracy, podając, że domaga się ustalenia stosunku pracy z pozwaną w okresie od 01.07.2008r. do 01.01.2011 roku. Sprecyzował również żądanie w zakresie wynagrodzenia za czas choroby w listopadzie 2010 roku, domagając się zasądzenia kwoty 863,00 zł. Sprecyzował również żądanie w zakresie odszkodowania z art. 55 kp i domagał się zasądzenia kwoty 1.317,00 zł brutto wraz z odsetkami, precyzując, że kwota to omyłkowo w pozwie zostało określone jako tytułem odprawy. P. N. (1) pozwem z dnia 09.12.2010r. żądał zasądzenie od W. G. (1) kwot:

- 412,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2010 roku (powództwo w tym zakresie cofnięte ze zrzeczeniem się roszczenia na rozprawie w dniu 28 listopada 2011)

- 1.820,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2010 roku

- 1.215,47 zł netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystane 26 dni urlopu wypoczynkowego w 2010 roku

- 1.654,81 zł netto tytułem świadczenia chorobowego (63 dni)

- 2.955,00 zł netto tytułem odszkodowania z art. 55 Kp

Domagał się również zobowiązania wydania przez W. G. (1) świadectwa pracy od 01.10.2007r. do 03.01.2011 r. Na rozprawie w dniu 31.01.2011 zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, że żądał ustalenia, że z W. G. (1) łączył go stosunek pracy w okresie od dnia 01.10.2007r. do dnia 10.02.2011 r. Żądał zasądzenia od W. G. (1) następujących kwot:

- 720,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2010 roku

- 930,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc listopad 2010 - za 33 dni choroby

- 1.215,47 zł netto tytułem ekwiwalentu niewykorzystane 26 dni urlopu wypoczynkowego w 2010 roku

-3.600 netto tytułem odszkodowania z art 55 Kp

Domagał się wydania świadectwa pracy za okres objęty ustaleniem.

Na rozprawie w dniu 28 listopada 2011 roku zmodyfikował żądanie pozwu i domagał się ustalenia, że łączył go stosunek pracy z W. G. (1) w okresie od 01.10.2007r. do 24.01.2011r. (moment rozwiązania umowy w trybie art 55 Kp), w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku agent ochrony. W zakresie wynagrodzenia za czas choroby żądał zasądzenia 1.654,81 zł netto, według sposobu wyliczenia: 80% wynagrodzenia brutto 1.312,00. Zmodyfikował żądanie zasądzenia wynagrodzenia za miesiąc październik 2010 roku z kwoty 720 na kwotę 722 zł netto (część nie otrzymanego wynagrodzenia). S. O. (1) pozwem z dnia 08 lutego 2011 roku skierowanym p - ko W. G. (1) domagał się zasądzenia kwoty 1000 zł tytułem „zaległej pensji” oraz zasądzenia kwoty 1200 zł tytułem ekwiwalentu za 26 dni niewykorzystanego urlopu w 2010 roku. Żądał zobowiązania pozwanej wydania świadectwa pracy za okres od dnia 01.05.2002r. do 31.10.2011r. Na rozprawie w dniu 28 listopada 2011 roku precyzował żądanie pozwu w ten sposób, że żądał ustalenia, że łączył go stosunek pracy z W. G. (1) w okresie od dnia 01.10.2007r. do 31.10.2011r. w pełnym wymiarze czasu pracy jako pracownik ochrony z najniższym wynagrodzeniem, umowa o pracę rozwiązana z powodu niewypłacenia wynagrodzenia w trybie art 55 Kp. Żądał zasądzenia kwoty 1.317,00 zł brutto bez odsetek tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2010 roku oraz zasądzenia kwoty 900 zł netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop w wymiarze 22 dni. Sprecyzował również, że nie wnosi o zasądzenie odszkodowania z art 55 Kp. T. J. (1) pozwem z dnia 30.11.2010r. domagał się zobowiązania W. G. (3) wydania świadectwa pracy od dnia 01.10.2007r. do 30.04.2011r. Na rozprawie w dniu 28.11.2011 roku precyzował żądanie pozwu w ten sposób, że łączył ostatecznie podał, że pozwana wydała mu świadectwo pracy za okres od dnia 01.10.2007r. gdzie był zatrudniony u niej w pełnym wymiarze czasu pracy, a w konsekwencji zawarcia uzgodnienia o zmianie wymiaru czasu pracy w % etatu, domagał się ustalenia stosunku pracy z pozwaną w okresie od dnia 01.01.2008r. do dnia 30.04.2011r. w Va etatu. Również pismem z dnia 05 stycznia 2011 roku zatytułowanym „pozew” wniósł o wydanie świadectwa pracy za okres od 01.01.2008 do 30.04.2011r. A. H. (1) pozwem z dnia 09.12.2010 roku domagał się zasądzenia od pozwanej W. G. (1) kwoty:

- a) 1.676,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2010 roku
- b) 1.800,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2010 roku
- c) 1.572,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc listopada 2010 roku
- d) 494,00 zł netto tytułem ekwiwalentu za 13 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego w roku 2009 roku
- e) 418,00 zł netto tytułem ekwiwalentu za 11 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego w 2010 roku
- e) 3.951,00 zł brutto tytułem odszkodowania z art 55 Kp
- f) zobowiązanie wydania świadectwa pracy za okres od 01.05.2002 do 30.09.2007 oraz od 01.10.2007 do 30.11.2010

Na rozprawie w dniu 31.01.2011r. doprecyzował żądanie w zakresie:

- wydania świadectwa pracy, w ten sposób, że domagał się wydania go za okres od 01.05.2002 do 30.11.2010
- ustalenia stosunku pracy w okresie od 01.10.2007 do 30.11.2010

Na rozprawie w dniu 03.03.2011 roku precyzował, że żądał ustalenia stosunku pracy w okresie od 01.10.2007 do 30.11.2010 i umowa ta rozwiązana została w oparciu o art. 55 Kp. Zmodyfikował żądanie zapłaty z tytułu wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2010 roku i domagał się z tego tytułu kwoty 1.576,00 zł netto. Domagał się kwoty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop w latach 2009 i 2010 w łącznej kwocie 912,00 zł netto. Pozostałe żądania zasądzenia kwot podał jak opisano wyżej. Na tej rozprawie domagał się również ustalenia, że był zatrudniony u W. G. (1) w okresie od 01.10.2007 do 30.11.2010 roku, umowa rozwiązana na podstawie art 55 Kp, wydania świadectwa

pracy od 01.05.2002 do 30.11.2010 roku, jako pracownik ochrony w pełnym wymiarze czasu pracy. A. W. pozwem wniesionym do Sądu w dniu 10.12.2010 roku skierowanym p-ko W. G. żądał zasądzenia kwoty:

- 1) 312,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc maj 2010 roku
- 2) 520,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 2010 roku
- 3) 325,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc lipiec 2010 roku
- 4) 578,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc sierpień 2010 roku
- 5) 546,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2010 roku
- 6) 1.428,00 zł tytułem ekwiwalentu za nie wykorzystany urlop wypoczynkowy w latach 2009 i 2010

Na rozprawie w dniu 31.01.2011 roku precyzował żądanie pozwu w ten sposób, że domagał się ustalenia stosunku pracy w okresie od dnia 01.10.2007 do 30.09.2010 roku (umowa rozwiązana za porozumieniem stron) Precyzował również żądanie zasądzenia kwot, poprzez to, że żądał zasądzenia kwoty:

- 1) 312,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc maj 2010 roku
- 2) 520,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 2010 roku
- 3) 325,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc lipiec 2010 roku
- 4) 578,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc sierpień 2010 roku
- 5) 546,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2010 roku
- 6) 600,00 zł netto tytułem ekwiwalentu za 13 dni nie wykorzystanego urlopu wypoczynkowego w latach 2009
- 7) 828,00 zł netto tytułem ekwiwalentu za 18 dni nie wykorzystanego urlopu wypoczynkowego w latach 2010 roku. Żądał ponadto zobowiązania W. G. (1) wydania świadectwa pracy za okres objęty ustaleniem.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu na rozprawie w dniu 26 czerwca 2012 roku (k. 706), a następnie na rozprawie z dnia 25 kwietnia 2013 roku (k. 798) wezwał w oparciu o art. 194 § 3 kpc J. S. (1) do udziału w sprawie w charakterze pozwanego.

Sąd Rejonowy – IV Wydział Pracy w Inowrocławiu wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015 r. :

1.1. ustalił, że powoda W. K. (1) łączył z pozwaną W. G. (1) stosunek pracy od dnia 01 października 2007 roku do 31 lipca 2010 roku w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym, na stanowisku „pracownik ochrony”, która uległa rozwiązaniu na skutek oświadczenia pracownika w trybie art. 55 § 1' Kodeksu pracy,

2. zobowiązał pozwaną W. G. (1) do wydania powodowi W. K. (1) świadectwa pracy za okres zatrudnienia od dnia 01 października 2007 roku do 31 lipca 2010 roku,

3. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda W. K. (1) kwotę 1.317,00 brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02.08.2010 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy w trybie art. 55 § 1' Kodeksu pracy,

4. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda W. K. (1) kwotę 1.300,00 netto tytułem wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy wskutek choroby w miesiącu lipcu 2010 roku,

5. oddalił w pozostałej części powództwo W. K. (1),

II. 1. ustalił, że powoda M. F. (2) łączył z pozwaną W.

G. stosunek pracy od dnia 01 października 2007 roku do 31 lipca 2010 roku w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym, na stanowisku „pracownik ochrony”, która została rozwiązana na zasadzie porozumienia stron,

2. zobowiązał pozwaną W. G. (1) do wydania powodowi M. F. (2) świadectwa pracy za okres zatrudnienia od dnia 01 października 2007 roku do 31 lipca 2010 roku,

3. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda M. F. kwotę 832,00 złotych netto z ustawowymi odsetkami od dnia 02 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop w ilości 16 dni w roku 2010,

4. oddalił w pozostałej części powództwo M. F. (1),

III. 1. ustalił, że powoda K. R. (1) łączył z pozwaną W.

G. stosunek pracy od dnia 01 kwietnia 2008 roku do 31 października 2010 roku w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym, na stanowisku „pracownik ochrony”, która została rozwiązana na zasadzie porozumienia stron,

2. zobowiązał pozwaną W. G. (1) do wydania powodowi K. R. (1) świadectwa pracy za okres zatrudnienia od dnia 01 kwietnia 2008 roku do dnia 31 października 2010 roku,

3. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz K. R. :

a) kwotę 2.272,59 złotych brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w latach 2009 i 2010 w ilości łącznie 37 dni,

b) kwotę 670,00 złotych netto tytułem części niewypłaconego wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2010 roku,

c) kwotę 1.850,00 złotych netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2010 roku,

4. oddalił w pozostałej części powództwo K. R. (1),

IV. 1. ustalił, że powoda M. W. (1) łączył z pozwaną W.

G. stosunek pracy od dnia 01 października 2007 roku do 30 czerwca 2010 roku w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym, na stanowisku „pracownik ochrony”, która została rozwiązana na zasadzie porozumienia stron,

2. zobowiązał pozwaną W. G. (1) do wydania powodowi M. W. (1) świadectwa pracy za okres zatrudnienia od dnia 01 października 2007 roku do 30 czerwca 2010 roku,

3. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda M. W. kwotę 600 złotych netto - tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop w ilości 13 dni w roku 2010,

4. oddalił w pozostałej części powództwo M. W. (1),

V. 1. ustalił, że powoda P. M. (1) łączył z pozwaną W.

G. stosunek pracy od dnia 01 października 2007 roku do 31 maja 2010 roku w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym, na stanowisku „pracownik ochrony”, która uległa rozwiązaniu na skutek

oświadczenia pracownika w trybie art. 55 § 1' Kodeksu pracy,

2. zobowiązał pozwaną W. G. (1) do wydania powodowi P.

M. świadectwa pracy za okres zatrudnienia od dnia 01 października 2007 roku do 31 maja 2010 roku,

3. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda P. M. (1) kwotę 1.317,00 brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 01 czerwca 2010 do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy w trybie art. 55 § 1' Kodeksu pracy,

4. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda P. M. (1):

a) kwotę 927,00 złotych netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2010 roku,

b) kwotę 1.020,00 tytułem wynagrodzenia za miesiąc maj 2010 roku, w tym ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w roku 2010,

5. oddalił w pozostałej części powództwo P. M. (1),

VI. 1. ustalił, że powoda D. S. (1) łączył z pozwaną W. G. (1) stosunek pracy od dnia 01 października 2007 roku do 10 października 2010 roku w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym, na stanowisku „pracownik ochrony”, która uległa rozwiązaniu na skutek oświadczenia pracownika w trybie art. 55 § 1' Kodeksu pracy,

2. zobowiązał pozwaną W. G. (1) do wydania powodowi D. S. (1) świadectwa pracy za okres zatrudnienia od dnia 01 października 2007 roku do 10 października 2010 roku,

3. oddalił w pozostałej części powództwo D. S. (1),

VII. 1. ustalił, że powoda D. C. (1) łączył z pozwaną W.

G. stosunek pracy od dnia 01 lipca 2008 roku do 01 stycznia 2011 roku w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym, na

stanowisku „pracownik ochrony”, która uległa rozwiązaniu na skutek

oświadczenia pracownika w trybie art. 55 § 1' Kodeksu pracy,

2. zobowiązał pozwaną W. G. (1) do wydania powodowi

D. C. (1) świadectwa pracy za okres zatrudnienia od dnia 01 lipca 2008 roku do 01 stycznia 2011 roku,

3. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda D. C. (1) kwotę 693,00 złotych brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 02 stycznia 2011 do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy w trybie art. 55 § 1' Kodeksu pracy,

4. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda D. C. (1):

a) kwotę 160 złotych netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2010r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 października 2010 roku do dnia zapłaty,

b) kwotę 1.500,00 złotych tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2010r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 listopada 2010 roku do dnia zapłaty,

c) kwotę 863,00 złote netto tytułem wynagrodzenia z tytułu niezdolności do pracy w listopadzie 2010 roku z powodu choroby wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 grudnia 2010 roku do dnia zapłaty,

d) kwotę 934,00 złote netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w ilości 20 dni w roku 2010 wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 02 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty,

5. oddalił w pozostałej części powództwo D. C. (1),

VIII. 1. ustalił, że powoda P. N. (1) łączył z pozwaną W.

G. stosunek pracy od dnia 01 października 2007 roku do 24 stycznia 2011 roku w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym, na stanowisku „pracownik ochrony”, która uległa rozwiązaniu na skutek oświadczenia pracownika w trybie art. 55 § 1¹ Kodeksu pracy,

2. zobowiązał pozwaną W. G. (1) do wydania powodowi P.

N. świadectwa pracy za okres zatrudnienia od dnia 01 października 2007 roku do 24 stycznia 2011 roku,

3. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda P. N. (1) kwotę 4.158,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 stycznia 2011 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy w trybie art. 55 § 1¹ Kodeksu pracy,

4. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda P. N. (1):

a) kwotę 722,00 złotych netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2010r.

b) kwotę 1.000,23 złotych brutto tytułem wynagrodzenia z tytułu niezdolności do pracy z powodu choroby w miesiącach na przełomie miesiąca października i listopada 2010 roku

c) kwotę 1.215,47 złote netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w ilości 26 dni w roku 2010,

5. oddalił w pozostałej części powództwo P. N. (1),

IX. 1. ustalił, że powoda S. O. (1) łączył z pozwaną W. G. (1) stosunek pracy od dnia 01 października 2007 roku do 31 października 2010 roku w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym, na stanowisku „pracownik ochrony”, która została rozwiązana na zasadzie porozumienia stron,

2. zobowiązał pozwaną W. G. (1) do wydania powodowi

S. O. (1) świadectwa pracy za okres zatrudnienia od dnia 01 października 2007 roku do 31 października 2010 roku,

3. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda S.

O.:

a) kwotę 1.317,00 złotych brutto tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2010r.,

b) kwotę 900,00 złotych netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w ilości 22 dni w roku 2010,

4. oddalił powództwo S. O. (1) o ustalenie, że umowa z W. G. (1) uległa rozwiązaniu na skutek oświadczenia pracownika w trybie art. 55 § 1¹ Kodeksu pracy,

X. 1. ustalił, że powoda T. J. (1) łączył z pozwaną W. G. (1) stosunek pracy od dnia 01 października 2007 roku do 31 grudnia 2007 roku w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym, na stanowisku „pracownik ochrony”, a od dnia 01 stycznia 2008 roku do 30 kwietnia 2010 roku w wymiarze 1/4 etatu, z wynagrodzeniem % minimalnego wynagrodzenia, na stanowisku „pracownik ochrony”, która uległa rozwiązaniu na zasadzie porozumienia stron,

2. zobowiązał pozwaną W. G. (1) do wydania powodowi T. J. (1) świadectwa pracy za okres zatrudnienia od dnia 01 stycznia 2008 roku do 30 kwietnia 2010 roku,

XI. 1. ustalił, że powoda A. H. (1) łączył z pozwaną W. G. (1) stosunek pracy od dnia 01 października 2007 roku do 30 listopada 2010 roku w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym, na stanowisku „pracownik ochrony”, która uległa rozwiązaniu na skutek oświadczenia pracownika w trybie art. 55 § 1' Kodeksu pracy,

2. zobowiązał pozwaną W. G. (1) do wydania powodowi A. H. (1) świadectwa pracy za okres zatrudnienia od dnia 01 października 2007 roku do 30 listopada 2010 roku,

3. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda A. H. (1) kwotę 3.951,00 tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy w trybie art. 55 § 1¹ Kodeksu pracy,

4. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda A. H. (1):

a) kwotę 1.576,00 złotych netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2010r.

b) kwotę 1.800,00 złotych netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc październik 2010r.

c) kwotę 1.572,00 złote netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc listopad 2010r.

d) kwotę 912,00 złotych netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w ilości 13 dni w roku 2009 oraz 11 dni w roku 2010,

5. oddalił w pozostałej części powództwo A. H. (1),

XII. 1. ustalił, że powoda A. W. łączył z pozwaną W.

G. stosunek pracy od dnia 01 października 2007 roku do 30 września 2010 roku w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem minimalnym, na stanowisku „pracownik ochrony”, która uległa rozwiązaniu na skutek porozumienia stron,

2. zobowiązał pozwaną W. G. (1) do wydania powodowi A. W. świadectwa pracy za okres zatrudnienia od dnia 01 października 2007 roku do 30 września 2010 roku,

3. zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda A. W. :

a) kwotę 312,00 złotych netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc maj 2010r.

b) kwotę 520,00 złotych netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 2010r.

c) kwotę 325,00 złotych netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc lipiec 2010r.

d) 578,50 złotych netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc sierpień 2010r.

e) kwotę 546,00 złotych netto tytułem wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2010r.

f) kwotę 1.428,00 netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w ilości 13 dni w roku 2009 i 18 dni za rok 2010,

XIII. ustalił, że powodów wskazanych w pkt. I - XII wyroku nie łączył w okresach tam wymienionych stosunek pracy z pozwanym J. S. (1) i wobec niego oddalił powództwa.

Sąd I instancji ustalił i zważył, co następuje:

Z dniem 01 października 2007 roku W. K. (1), M. W. (1), D. S. (1), P. M. (1), M. F. (1), P. N. (1), T. J. (1), A. H. (1), A. W., zostali wyrejestrowani przez J. S. (2) z ubezpieczeń społecznych, którym podlegali będąc zatrudnionymi w Agencji Ochrony Mienia (...). J. S. (2). Wyrejestrowania dokonano z kodem przyczyny wyrejestrowania 100, oznaczającym ustanie tytułu do ubezpieczeń. W dniu 01 października 2007 roku S. O. (1) również podjął pracę w Firmie Usługowo - Handlowej W. G.. Wcześniej był on do dnia 30 września 2007 roku zatrudniony u J. S. (1), który zatrudnił go po tym jak z dniem 30.06.2007 roku został on wyrejestrowany z ubezpieczeń społecznych z kodem przyczyny wyrejestrowania 100. W dniu 01 października 2007 roku W. G. (1) prowadząca Firmę Usługowo - Handlową W. G. w I. przy ul. (...), posiadając koncesję (...) (...) z dnia 12.06.2001, zawarła z J. S. (2) prowadzącą Agencję Ochrony Mienia(...)w I. przy ul. (...), umowę „o usługę ochronną w formie monitorowania i ochrony obiektu w systemie dyskretnego ostrzegania - powiadamiania drogą telekomunikacyjną lub radiową ze stałą kontrolą stanu obiektu”.

Usługa ochronna świadczona przez firmę (...) na rzecz J. S. (2), była wykonywana w takich podmiotach jak Bank (...) S.A, w I. przy ul. (...), (...) I. przy ul. (...), (...) S.A. w I. przy ul. (...), Bank Spółdzielczy w I. przy ul. (...), (...) S.A. w I. przy ul. (...), (...) S.A. w I. przy ul. (...) ul. 10, (...) w S. ul. (...), (...) ul. (...), (...) ul. (...), (...) Bank S.A., C. I., ul. (...), Bank spółdzielczy w K. ul. (...), (...) Bank ul. (...), (...) I. przy ul. (...), (...) I. przy ul. (...) w I. przy ul. (...), L. Bank na terenie K. ul. (...), L. Bank ul. (...), Euro Bank (...) przy ul. (...), Bank (...) w I. przy ul. (...), P. w I. przy ul. (...). J.(...)oraz na takich obiektach jak Ujęcie Wody w W., Ujęcie Wody w G., Ujęcie Wody w T.. Realizacja usług umowy miała być dokonywana przez W. G. za pomocą pracowników wyrejestrowanych z ubezpieczeń społecznych od J. S. (2), z którą wcześniejsze umowy o pracę z tymi pracownikami uległy z dniem 30 września 2007 roku rozwiązaniu. Jednym z powodów zawarcia umowy pomiędzy J. S. (2) a W. G. (1) było stworzenie na bazie pracowników uprzednio zatrudnionych w firmie (...) grupy osób, którzy mieli świadczyć prace u podwykonawcy usług ochrony jakim była W. G. (1). Całość usług ochrony przez firmę (...) miała być świadczona na rzecz J. S. (2), która po 01 października 2007 roku zatrudniała tylko i wyłącznie 1 pracownika, zaś nadal związana była umowami o ochronę z podmiotami zewnętrznymi,

która była jej „klientelą” od wielu lat, a mianowicie od 2002 roku kiedy to przejęła J. S. (2) kontrakty oraz prowadzoną działalność od swojego męża J. S. (1), który w tamtym okresie utracił koncesję na usługi ochraniarskie. W. G. (1) wystawiała za usługi ochrony miesięczne faktury, obciążała tymi fakturami J. S. (2) i ze środków pieniężnych za te usługi zobowiązana była płacić m. in. Wynagrodzenia pracownikom, a także składki na ubezpieczenie społeczne. Do ubezpieczeń społecznych pracownicy W. G. (1) zostali zgłoszeniu z

dniem 01 października 2007 roku z kodem pracowniczym (...). Zgłoszenia tego w imieniu płatnika składek W. G. (1) droga elektroniczną i bez ważnego upoważnienia dokonał J. S. (1). Praca wykonywana w firmie (...) przez W. K. (1), M. W. (1), D. S. (1), P. M. (1), M. F. (2), P. N. (1), T. J. (1), A. H. (1), A. W., pod względem rodzaju niczym nie różniła się od pracy wykonywanej w firmie (...) przed 30 września 2007 roku i polegała na wykonywaniu obowiązków pracowników ochrony. W początkowych miesiącach tego zatrudnienia, składki na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne pracowników były odprowadzane przez W. G. (1). W dniu 01 kwietnia 2008 roku w Firmie Usługowo - Handlowej W. G. pracę podjął K. R. (1), który został zatrudniony na okres próbny o dnia 01 kwietnia 2008 roku do 30 czerwca 2008 roku, następnie zawarł on umowę również na czas określony od dnia 01 lipca 2008 roku do 30 czerwca 2013 roku. W dniu 01 lipca 2008 roku D. C. podjął pracę w Firmie Usługowo - Handlowej W. G. na czas określony do dnia 30 września 2008 roku, a następnie zawarł kolejną umowę o pracę na czas określony od dnia 01 października 2008 roku do dnia 30 czerwca 2013 roku. Z dniem 30 listopada 2008 roku J. S. (2) zakończyła prowadzenie działalności gospodarczej i ją wyrejestrowała. W dniu 01 grudnia 2008 roku W. G. (1) w miejsce uprzednio zawartej umowy z J. S. (2) z dnia 01.10.2007r., zawarła z J. S. (1) prowadzącym Firmę Produkcyjno - Usługowo - Handlową (...) umowę, mocą której przyjęła do ochrony obiekty podmiotów stanowiących dawną „klientelę” J. S. (2), która to klientela informowana była przez J. S. (1) o tym, że z dniem 01.12.2008 roku dochodzi do połączenia działalności gospodarczej J. S. (1) i J. S. (2), gdzie dalszym wykonawcą usług będzie firma (...). W. G. (1) wykonywała usługi podwykonawcze nadal, przy czym od 01.12.2008 roku na rzecz J. S. (1). W okresie od 26 do 28 października 2008 roku w Firmie Usługowo - Handlowej W. G. na obiektach w I. przy ul. (...) oraz przy ul. (...), została przeprowadzona kontrola przez Komendę Wojewódzką Policji w B.. Kontrola dotyczyła działalności firmy Firmie Usługowo -Handlowej W. G. w zakresie usług ochrony osób i mienia realizowanych w formie bezpośredniej ochrony fizycznej, objętej koncesją

(...) (...) z dnia 12.06.2009r. Osobami reprezentującymi w trakcie tej kontroli W. G. (1) byli R. G. (1) i P. Ż. (oba jako zastępcy dyrektora). W trakcie tej kontroli stwierdzono, że w Firmie Usługowo Handlowej W. G. funkcjonowały 2 załogi na każdej zmianie, gdzie załogi interwencyjne wykonywały czynności ochronne w systemie zmianowym 24 - godzinnym. Stwierdzono w trakcie tej kontroli, że załogi interwencyjne występują w składach 2 osobowych, każdy z członków załogi interwencyjnej wyposażony był w środki przymusu bezpośredniego w postaci pałki wielofunkcyjnej Tonfa i kajdanek, a także w środki łączności wewnętrznej (radiotelefon stacjonarny w pojeździe) i zewnętrznej (służbowe telefony komórkowe). Każdy z pracowników ochrony wykonujących zadania w załodze interwencyjnej uzbrojony była w broń palną bojową krótką wraz z amunicją. W czasie kontroli stwierdzono, że wszyscy pracownicy wykonujący zadania w załodze interwencyjnej posiadali licencję pracownika ochrony fizycznej oraz legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni. W trakcie kontroli stwierdzono, że do stacji monitorowania alarmów podłączonych jest 700 obiektów, w tym stwierdzono, że na 7 obiektach podlegających obowiązkowej ochronie takich jak P. Bank Spółdzielczy w J. Oddział w G. ul. (...), Banku Spółdzielczym w I. ul. (...), Bank Spółdzielczy w R. ul. (...), Bank Spółdzielczy w S. ul. (...), Ujęcie Wody w I. (...) ul. (...). J. 9, Ujęcie Wody W. Gmina K., Ujęcie Wody w G. (...) ul. (...), sprawowana była przez pracowników W. G. (1) faktyczna bezpośrednia ochrona doraźna. W trakcie tej kontroli w dniu 27.10.2009 roku 7 - ośmiu aneksami do umowy pomiędzy W. G. a J. S. (1) ujęto owe 7 podmiotów i w sposób formalny powierzono ochronę tychże obiektów podwykonawcy W. G.. W trakcie kontroli Komendy Wojewódzkiej Policji stwierdzono naruszenia zasad udzielonej W. G. koncesji. Stwierdzono bowiem, że członkowie grupy interwencyjnej będący pracownikami W. G. ubrani są co prawda w sposób jednolity, lecz uniemożliwiający identyfikację podmiotu świadczącego ochronę. W trakcie kontroli tej ustalono również, że kierownicy takich jednostek jak Bank Spółdzielczy w I. oraz P. Bank Spółdzielczy Oddział w G. zostali wprowadzeni w błąd poprzez to, że „nie zostali poinformowani, że na ochronę obiektów została zawarta umowa na podwykonawstwo”. W. G. (1) osobiście podpisała protokół kontroli i nie wносиła uwag co do zarówno co do stwierdzonej formy zatrudnienia pracowników, osób reprezentujących ją a także w zakresie merytorycznego zakresu wykonywanych przez nią nieprawidłowości co do ochrony obiektów. Pismem z dnia 31 maja 2010 roku P. M. (1) skierował oświadczenie do W. G. (4) w sprawie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 par. 1 (1) Kp, w którym oświadczył, że przyczyną rozwiązania stosunku pracy jest niewypłacenie należnego wynagrodzenia za okres kwiecień i maj 2010 oraz zaległych składek ZUS za okres od sierpnia 2008 do maja 2010 roku. W dniu 06 sierpnia 2010 roku W. G. (1) złożyła W. K. (1) oświadczenie, że z dnia 06 sierpnia 2010 roku rozwiązuje umowę o pracę zawartą w dniu 01.10.2007 roku bez wypowiedzenia z winy pracownika w oparciu o art 52 par. 1 pkt. 1 Kodeksu pracy, z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych (za nieobecność nieusprawiedliwioną w pracy od dnia 02 sierpnia 2010 roku).

W dniu sierpnia 2010 roku W. G. (1) zgłosiła na drukach ZZA z kodem (...) W. K. (1), M. W. (1), D. S. (1), P. M. (1), M. F. (2), P. N. (1), T. J. (1), A. H. (1), A. W., S. O. (1) do ubezpieczenia zdrowotnego z datą od dnia 01 października 2007 roku. Analogiczne zgłoszenie W. G. dokonała co do osoby K. R. (1) z datą od dnia 01.04.2008 roku, a także D. C. (1) z datą od dnia 01.08.2008r. W miesiącu październiku 2010 roku W. G. (1) dokonywała korekt informacji o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres od 01 października 2007 do 31 grudnia 2007 roku oraz za rok 2008 i za rok 2009 w odniesieniu do powodów. Korekta dotyczyła informacji o dochodach i pobranych zaliczkach za powyższe lata z tytułu umów zlecenia, korygując uprzednio złożone informacje o przychodach z tytułu umowy o pracę. Decyzją ZUS Inspektorat I., z dnia 18 października 2010 roku dotyczącą M. W. (1), ZUS uznał, że podlegał on w okresie od 01.10.2007r. do 29.06.2010r. ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę przez W. G. (1). ZUS przyjął minimalne wynagrodzenie jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia. Od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, odwołanie złożyła W. G. (5). Decyzją ZUS Inspektorat I., z dnia 19 października 2010 roku dotyczącą D. C. (1), ZUS uznał, że podlegał on w okresie od 01.07.2008 do dnia wydania decyzji ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę przez W. G. (1). ZUS przyjął minimalne wynagrodzenie jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia. Od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, odwołanie złożyła W. G. (5). Decyzją ZUS Inspektorat I., z dnia 20 października 2010 roku dotyczącą P. N. (1), ZUS uznał, że podlegał on w okresie od 01.10.2007r. do dnia wydania decyzji ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę przez W. G. (1). ZUS przyjął minimalne wynagrodzenie jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia.

Od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, odwołanie złożyła W. G. (5). Decyzją ZUS Inspektorat I., z dnia 20 października 2010 roku dotyczącą A. W., ZUS uznał, że podlegał on w okresie od 01.10.2007 do 30.09.2010 ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę przez W. G. (1). ZUS przyjął minimalne wynagrodzenie jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia. Od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, odwołanie złożyła W. G. (5). Decyzją ZUS Inspektorat I., z dnia 26 listopada 2010 roku dotyczącą D. S. (1), ZUS uznał, że podlegał on w okresie od 01.10.2007r. do 10.10.2010r. ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę przez W. G. (1). ZUS przyjął minimalne wynagrodzenie jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia. Od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, odwołanie złożyła W. G. (5). W. G. (1) w odwołaniu z dnia 19 listopada 2010 roku od decyzji ZUS dotyczącej W. K. (1) z dnia 11 października 2010 roku (znak (...)/ (...)) podniosła, że „część pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwie (...) wykonywało w firmie należącej do odwołującej czynności związane z monitoringiem obiektów (mieli oni wykonywać te czynności na umowę zlecenia) . W. G. (1) w odwołaniu z dnia 30 listopada 2010 roku od decyzji ZUS dotyczącej K. R. (1) podniosła dodatkowo, że nigdy nie zawierała umowy z K. R. (1). Wywodziła, że R. G. (1) podpisujący tą umowę z K. R. (1) był pracownikiem J. S. (2), działając następnie w imieniu J. S. (1), zaś nie miał umocowania do działania na rzecz W. G. (1). Decyzją ZUS Inspektorat I., z dnia 18 października 2010 roku dotyczącą A. H. (1), ZUS uznał, że podlegał on w okresie od 01.10.2007r. do dnia wydanie decyzji ubezpieczeni im społecznym (emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę przez W. G. (1). ZUS przyjął minimalne wynagrodzenie jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia. Od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, odwołanie złożyła W. G. (5). A. H. (1) złożył W. G. (1) oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 55 par. 1 (1) Kp z dniem 30.11.2010 z powodu nie wypłacania wynagrodzenia za miesiące wrzesień i październik 2010 roku. Decyzją ZUS Inspektorat I., z dnia 14 października 2010 roku dotyczącą P. M. (1), ZUS uznał, że podlegał on w okresie od 01.10.2007r. Do 31.05.2010 ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę przez W. G. (1). ZUS przyjął minimalne wynagrodzenie jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia. Od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, odwołanie złożyła W. G. (5). Decyzją ZUS Inspektorat I., z dnia 11.10.2010 roku dotyczącą M. F. (2), ZUS uznał, że podlegał on w okresie od 01.10.2007 do 31.07.2010 ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym, chorobowemu, wypadkowemu) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę przez W. G. (1). ZUS przyjął minimalne wynagrodzenie jako podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia. Od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Bydgoszczy, odwołanie złożyła W. G. (5). Przed Prokuraturą Rejonową w I. inicjowanych było szereg postępowań karnych z zawiadomienia zarówno W. G. (1) jak i J. S. (1). W dniu 18 maja 2010 W. G. (1) złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa sprzeniewierzenia z art 284 § 1 kk. Postanowieniem z dnia 26 maja 2010 roku postępowanie karnie sygn. Akt (...)z zawiadomienia W. G. (1), dotyczącego podejrzenia popełnienia w I. przy u. C. 14 przestępstwa przywłaszczenia mienia w postaci jednostki centralnej komputera i monitorów o wartości łącznej 20.000 zł przez J. S. (1) właściciela Firmy Produkcyjno Handlowo Usługowej Agencja Ochrony Mienia (...)w I. na szkodę W. G. (1). W dniu 07 listopada 2010 roku W. G. (1) zawiadomiła o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na jej szkodę dokonanego przez R. G. (1), J. S. (1), P. Ż. oraz J. S. (2), motywując swoje zawiadomienia okolicznością posłużeniem się jej pieczęcią firmową do sporządzenia dokumentacji związanej z podmiotowym przekształceniem stosunków pracy w trybie art. 23' Kodeksu pracy prowadzącym do uznania, że jest ona następcą prawnym Agencji Ochrony Mienia (...) J. S. (2). Postanowieniem z dnia 03.06.20011 roku zatwierdzonym przez prokuratora umorzono postępowanie karne w sprawie podrobienia w okresie od 01.10.2007r. do października 2010 roku w I. podpisów na dokumentach w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej dotyczącej ochrony osób i mienia m.in. takich jak pełnomocnictw, umów najmu, fakturach VAT, świadectw pracy należących do Firmy Usługowo Handlowej (...) z siedzibą w I. przy ul. (...), a następnie przedłożenie ich jako autentycznych w instytucjach państwowych takich jak Powiatowy Urząd Pracy w I., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat w I., Urząd Skarbowy w I., R. G. (1) i P. Ż., którzy nie byli zatrudnieni w w/w firmie, tj. o czyn z art. 270 § 1 kk -jako podstawę umorzenia wskazano art. 17 § 1 pkt 1 kpk (brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego). W dniu 06 kwietnia 2011 roku J. S. (1) złożył w sprawie (...)zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z art 276 kk przez R. G. (1). Postanowieniem zatwierdzonym przez prokuratora z dnia 30 kwietnia 2012 roku umorzono postępowanie karne w sprawie zaistniałego w okresie od 2010 roku do 30.04.2012 roku w I. uzyskania bez zgody osoby uprawnionej przez

R. G. (1), działającego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, programu komputerowego (...) o numerze licencji (...) na szkodę Y. z siedzibą w P. i J. S. (...)W dniu 27 kwietnia 2011 roku J. S. (1) złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia występku z art 212 kk przez W. G. (1). Postępowanie karne prowadzone pod kątem czynów podpadających pod ustawę o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji oraz o czyn z art. 296 kk zostało umorzone mocą postanowienia z dnia 02.06.2011 roku, zatwierdzonego przez prokuratora. W dniu 17 stycznia 2012 roku W. G. (1) złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oszustwa przez J. S. (1) na jej szkodę. Postanowieniem z dnia 16 lutego 2012 roku w sprawie doprowadzenia w okresie od 30.10.2009r. Do 30.04.2010 w I. W. G. (1) (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej kwocie 601.790,31 zł w ramach współpracy handlowej z firmą PHU (...) (...) poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru uregulowania należności z tytułu świadczonych usług na podstawie umowy o wzajemnej współpracy w zakresie świadczenia usług z zakresu ochrony fizycznej oraz monitorowania obiektów z reakcją grupy interwencyjnej z dnia 01.12.2008 roku tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk-wobec braku znamion czynu zabronionego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 22 § 1 Kodeksu pracy przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Art. 29 § 1 Kp stanowi, że umowa o pracę określa strony umowy, rodzaj umowy, datę jej zawarcia oraz warunki pracy i płacy, w szczególności: 1) rodzaj pracy;

2) miejsce wykonywania pracy; 3) wynagrodzenie za pracę odpowiadające rodzajowi pracy, ze wskazaniem składników wynagrodzenia; 4) wymiar czasu pracy;

5) termin rozpoczęcia pracy. Z kolei § 2 cyt. Przepisu stanowi, że umowę o pracę zawiera się na piśmie. Jeżeli umowa o pracę nie została zawarta z zachowaniem formy pisemnej, pracodawca powinien, najpóźniej w dniu rozpoczęcia pracy przez pracownika, potwierdzić pracownikowi na piśmie ustalenia co do stron umowy, rodzaju umowy oraz jej warunków.

Art. 23' Kodeksu pracy stanowi: § 1. W razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5.

§ 2. Za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę, dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie.

§ 3. Jeżeli u pracodawców, o których mowa w § 1, nie działają zakładowe organizacje związkowe, dotychczasowy i nowy pracodawca informują na piśmie swoich pracowników o przewidywanym terminie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, jego przyczynach, prawnych, ekonomicznych oraz socjalnych skutkach dla pracowników, a także zamierzonych działaniach dotyczących warunków zatrudnienia pracowników, w szczególności warunków pracy, płacy i przekwalifikowania; przekazanie informacji powinno nastąpić co najmniej na 30 dni przed przewidywanym terminem przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę.

§ 4. W terminie 2 miesięcy od przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, pracownik może bez wypowiedzenia, za siedmiodniowym uprzedzeniem, rozwiązać stosunek pracy. Rozwiązanie stosunku pracy w tym trybie powoduje dla pracownika skutki, jakie przepisy prawa pracy wiążą z rozwiązaniem stosunku pracy przez pracodawcę za wypowiedzeniem.

§ 5. Pracodawca, z dniem przejścia zakładu pracy lub jego części, jest obowiązany zaproponować nowe warunki pracy i płacy pracownikom świadczącym dotychczas pracę na innej podstawie niż umowa o pracę oraz wskazać termin, nie krótszy niż 7 dni, do którego pracownicy mogą złożyć oświadczenie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia proponowanych warunków. W razie niezgodnienia nowych warunków pracy i płacy dotychczasowy stosunek pracy rozwiązuje się z upływem okresu równego okresowi wypowiedzenia, liczonego od dnia, w którym pracownik złożył oświadczenie o

odmowie przyjęcia proponowanych warunków, lub od dnia, do którego mógł złożyć takie oświadczenie. Przepis § 4 zdanie drugie stosuje się odpowiednio.

§ 6. Przejście zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę nie może stanowić przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie przez pracodawcę stosunku pracy. O pracowniczym charakterze stosunku pracy powodów świadczy szereg elementów.

Po pierwsze z powodami nikt nie zawierał umów zleceń ani innej umowy cywilnoprawnej. Pozwana W. G. (1) twierdziła, że zawierała je formie ustnej, lecz Sąd Rejonowy nie dał w to wiary.

Zawierane z powodami umowy opatrzone były pieczęcią firmy (...) i z ich treści wynikało, że charakter stosunku prawnego jaki zawierali nazwany był umową o pracę (np. w odniesieniu do T. J. (1) - (aneks z dnia 03.12.2007 do umowy o pracę z dnia 02.01.2004).

Zarówno z całokształtu materiału dowodowego jak i też z zeznań W. G. (1) nie wynikało przede wszystkim by powodowie byli obciążani jakimkolwiek ryzykiem związanym ze zdarzeniami nie zachodzącymi po ich stronie, a ujemnie wpływającymi na proces pracy lub końcowy efekt działalności zakładu pracy.

Materiał dowodowy potwierdzał natomiast, że W. G. wypłacała powodom wynagrodzenia. Pozwana opisała mechanizm uzyskiwania środków pieniężnych na te wynagrodzenia. O pracowniczym charakterze stosunku pracy świadczą pośrednio również zeznania samej W. G., która podała, że „powodowie znali specyfikę pracy, jeżeli się poddawali wykonywaniu usług to znali co robić”. W. G. (1) sama traktowała wprost umowy jako pracownicze, co wynika choćby z jej oświadczeń kierowanych wobec pracowników. Jako przykład wskazać należy pismo „Rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia” kierowane do W. K. (1), gdzie oświadczyła, że z dniem 06.08.2010r rozwiązuje bez wypowiedzenia z umową o pracę. Analiza tego oświadczenia nie pozostawia cienia wątpliwości, że chodziło o umowę o pracę i to zawartą w dniu 01.10.2007r., co jednocześnie potwierdzało ustalenia Sądu Rejonowego rozpoznającego sprawę, że stosunki pracy z powodami nawiązywane były z datą 01.10.2007. Powyższe stanowi swoisty początek dowodu na piśmie prowadzący do uznania, że zawierała ona umowę o pracę z W. K. (1), co zresztą pośrednio przyznała w odpowiedzi na pozew W. K., gdzie w uzasadnieniu wprost podała, że część osób „wykonywało w należącym do pozwanej przedsiębiorstwie czynności”, które nazywała zleceniem. O stosunek prawny nazywany przez W. G. „umową zlecenia” Sąd Rejonowy uznał w niniejszej sprawie za stosunek pracy. Pozwana W. G. była pracodawcą w rozumieniu art. 3 Kodeksu pracy, działającym pod nazwą Firma Usługowo - Handlowa (...). W imieniu tegoż pracodawcy nawiązywano w okresie zatrudnienia powodów szereg umów:

- zawierano grupowe ubezpieczenia pracownicze - „deklaracja przystąpienia do grupowego ubezpieczenia z grudnia 2007 roku P. N. (1) i A. H. (1), właśnie w ramach wspomnianego zakładu pracy o nazwie Firma Usługowo -- Handlowa W. G. (1), o czym świadczy pieczęć firmy W. G.. Stanowisko W. G. prezentowane na rozprawie zmierzało do wykazania, że wykonywała ona usługi podwykonawcze, lecz w zasadzie bez żadnej struktury organizacyjnej. Z zeznań powodów wynikało jednak, że mieli oni przełożonych, kierowników. Rzeczą oczywistą jest też, że na szczycie tej struktury stał również R. G. (1) i jest to jeden z zasadniczych przyczyn wpływających na stopień zagnatwania niniejszej sprawy. O braku przejścia w trybie art.23¹ Kodeksu pracy świadczyło również szereg elementów: Przede wszystkim zainteresowana J. S. (2) nie potrafiła określić „o co chodziło z przejściem” w trybie art. 23¹ Kodeksu pracy, zaś przecieź podmiotowe przekształcenie stosunku pracy tyczyć się miało jej firmy. Z zeznań J. S. (2) wynikało, że „nie miała kontaktów z G.” w zakresie rzekomego przejścia (k. 1213), zaś „wszystkie sprawy dotyczące firmy były uzgadniane z R. G. (1)”, zaś z W. G. (1) J. S. (2) na ten temat nawet nie rozmawiała.

Z zeznań J. S. (2) wynikać miało, że osobą, która reprezentować miała obu pracodawców był R. G. (1). Innymi słowy z zeznań tych wynikało, że R. G. (1) miał być pełnomocnikiem zarówno swojej żony W. G. (1), jak i J. S. (2), a więc miał mieć umocowanie od dwóch pracodawców i zawierać w ich imieniu umowy. Umocowanie to miało zresztą pozostawać w sferze domysłów J. S. (2), gdyż jak podała w zeznaniach o takowym pełnomocnictwie w imieniu W. G. (1) nie wiedziała, co tłumaczyła okolicznością że takowego pełnomocnictwa „nie widziała”. Z zeznań

J. S. (2) wynikało w sposób jednoznaczny, że jej jako pracodawcy zależało na tym, by pracownicy nie pozostali bez pracy, lecz J. S. (2) zeznała, że pozostawiła ona przy sobie „klientelę” Agencji Ochrony Mienia (...)aż do 01.12.2008 roku, tj. do momentu kiedy klientela ta powróciła z powrotem do J. S. (1), lecz ponad rok wcześniej zwyczajnie chodziło o „przejście pracowników”. Takie „przejście pracowników” nie wykluczało zdaniem Sądu Rejonowego ani pracowniczego charakteru stosunku prawnego, ani tego, że W. G. (1) była osobą zatrudniającą. Innymi słowy „przejście w trybie art. 23' Kodeksu pracy, nie było warunkiem niezbędnym i koniecznym, by łączącą powodów relację z W. G. po 01.10.2007r. uznać za stosunek prawny pracowniczy (taka jest przynajmniej ocena Sądu Rejonowego).

O tym, że J. S. (2) definitywnie przestawała być podmiotem zatrudniającym powodów świadczy też pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 08 czerwca 2015 roku, gdzie nadmieniono, że część powodów (która była wtedy przez J. S. (2) zatrudniana) była z datą 01.10.2007r. wyrejestrowana z ubezpieczeń społecznych z kodem 100, natomiast po dniu 01.10.2007r. J. S. (2) miała zgłoszonego do ubezpieczeń 1 pracownika. Nadmienić w tym miejscu należy, że kod przyczyny wyrejestrowania 100 świadczy o ustaniu tytułu do ubezpieczeń, a tym samym świadczy o „zakończeniu” stosunku pracy. O tym zaś, że nie można było domniemywać, że nastąpiło przejście z art. 23' Kp, świadczy też okoliczność wynikająca z pisma ZUS, że S. O. (1) nie był na 30 września 2007 roku pracownikiem J. S. (2), gdyż był wyrejestrowany już z datą 30.06.2007r. W ocenie Sądu Rejonowego nigdy nie doszło do przekazania „klienteli”, która była najistotniejszym elementem składowym firmy prowadzonej przez J. S. (2). Sama J. S. (2) zeznała, że „sprzedaż firmy” planowana przez J. S. (1) przed 01.10.2007r. polegać miała nie na tym, że miało dochodzić do przekazania np. magazynów ale na tym, że chodziło o „obiekty, które podpisały umowy z firmą (...)” - klientelę.

J. S. (2) podała, że ten element nigdy na W. G. (1) nie przeszedł, zaś zdaniem Sądu Rejonowego był to najistotniejszy element firmy, bez przekazania którego nie można było w tej konkretnej sytuacji mówić o przejściu zakładu pracy. Należy zwrócić uwagę, że ten najintrańszy element firmy (...) pozostawiła formalnie przy sobie i jak zeznała na rozprawie „klientela” miała być przekazana przez nią J. S. (1), co zdaniem Sądu miało się dotyczyć daty 01.12.2008 roku, kiedy to oboje podpisali stosowną umowę. Jak wynikało z zeznań J. S. (2) w 2007 roku, a ściślej w dacie 01.10.2007r. chodzić miało o „przejście pracowników”, co nie miało zdaniem Sądu Rejonowego nic wspólnego z podmiotowym przekształceniem zakładu pracy. Zwyczajnie bowiem chodziło o to, aby pozbyć się pracowników, a pozostawić sobie najintrańszy element firmy w postaci klienteli. Według informacji uzyskanych przez Sąd od podmiotów stanowiących „klientelę”, a które w toku postępowania sądowego wpływały do akt sprawy, nie dochodziło do zmian podmiotowych tychże umów (stroną tych umów pozostała J. S. (2)), a na zmianę strony umowy na osobę W. G. koniecznym byłaby zgoda tychże podmiotów - świadczeniobiorców. Innymi słowy świadczeniodawcą w ramach tych umów była nadal J. S. (2), zaś W. G. (1) była wykonującą usługi dla J. S. (2), zatrudniając do wykonania tych usług powodów. W ocenie Sądu Rejonowego powyższe spowodowało, że nie dochodziło do „przejścia zadań”, gdyż takowe „przejście zadań” następowałyby, gdyby konkretny podmiot np. bank powierzył do wykonania te zadania W. G. (1). Jak wynikało z akt sprawy dopiero w 2010 roku na skutek działań R. G. (1) i W. G. (1), część podmiotów podpisało umowę bezpośrednio z W. G. (1), lecz nie miało to już jakiegokolwiek związku ze zdarzeniami z 2007 roku. Również sposób sformułowania umowy pomiędzy J. S. (2) a W. G. (1) potwierdzał, że W. G. (1) nie przejęła klienteli firmy (...). Stroną umów o świadczenie usług ochroniarskich była nadal J. S. (2), mimo że nie zatrudniała do tego pracowników. Zlecała wykonywanie tych usług firmie (...), która w ocenie S. Rejonowego zatrudniała pracowników wykonujących czynności związane z ochroną obiektów. Z zeznań J. S. (2) wynikało, że przed „deklarowanym” przejściem w trybie Art. 23' J. S. (1) zastanawiał się nad sprzedażą firmy. W odpowiedzi na zapytanie Sądu Rejonowego w Inowrocławiu skierowane do kilku instytucji korzystających jako zleceniodawcy z usług ochroniarskich, sformułowane w ten sposób - „jaka firma od dnia 01.10.2007 oraz w roku 2008, 2009, 2010, wykonywała ochronę obiektów, czy firmą tą była firma Agencja Ochrony Mienia „(...)” J. S. (2) czy też ta sama agencja lecz jako J. S. (1), lub firma usługowo Handlowa (...) w I. - jeżeli odpowiedź jest pozytywna firmy zobowiązane zostały do przedłożenia przez ww podmioty wykazów pracowników oraz pojazdów”; firmy udzieliły odpowiedzi następujących:- Bank Spółdzielczy w R. udzielił informacji, że w dniu 01.02.2009 roku została zawarta umowa o usługę ochronną w formie monitorowania i ochrony obiektu w systemie dyskretnego ostrzegania - powiadamiania drogą telekomunikacyjną lub radiową ze stałą kontrolą obiektu, pomiędzy Bankiem Spółdzielczym w R. a J. S. (1), reprezentowanym przez R. G. (1) oraz P. Ż.. Należy wskazać w tym miejscu, że załącznik nr 1 do umowy z dnia 01.10.2007 zawartej między J. S. (2) a W. G. nie obejmował usługi

ochraniarskiej na obiekcie Banku Spółdzielczego w R., a był przedmiotem aneksu nr (...) z dnia 27/10/2009 do umowy zawartej w dniu 01.12.2008 pomiędzy Firmą Produkcyjno - Usługową (...) J. S. (1) Agencją Ochrony Mienia(...)w I. a Firmą Usługowo Handlową (...).

- Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 18.02.2011 roku udzieliło informacji, że na podstawie umowy zawartej w dniu 26.04.2005 usługi ochraniarskie świadczyły firmy (...) - 2 (...) Sp. z o.o. ZPCh w B. oraz Agencja Ochrony Mienia (...) J. S. (2), zaś od dnia 01.12.2008r. miejsce praw i obowiązków firmy (...), wstąpiła firma (...)

S.. Z pisma tego wynika również, że od dnia 23.11.2009 (...) K. (...) Togo J. S. (1) przy realizacji swoich usług korzystał z podwykonawcy (...) W. G. (1). Z pisma tego wynika również, że od dnia 01.02.2010 usługi w zakresie monitorowania i ochrony mienia dla PK G., świadczyły firmy (...) - 2 (...) Sp. z o.o. ZPCh w B. oraz Firma Usługowo Handlowa W. G. w I. Z pisma tego wynika, że skoro od 01.01.2011 r. ochronę obiektu świadczyło (...) w B., to znaczy, że W. G. świadczyła usługi na rzecz (...) G. do dnia 31.12.2010 r. Wskazano również, że (...) G. nie dysponowało wykazami ani pracowników ani pojazdów, którymi świadczone były usługi.

- Bank Spółdzielczy w I. pismem z dnia 21.02.2011 roku poinformował, że w okresie od 01.10.2007 do 28.02.2010 ochronę fizyczną wykonywała Agencja Ochrony Mienia(...) J. S. (2) a od dnia 01.12.2008 w miejsce Agencji Ochrony(...)J. S. (2) w prawa i obowiązki określone umową wstąpiła Firma Produkcyjno - Handlowo Usługowa (...) J. S. (1). Od dnia 02 marca 2010 roku do 30 listopada 2010 ochronę fizyczną świadczyła Firma Usługowo Handlowa W. G..

W piśmie tym mowa również o umowie trójstronnej, której przedmiotem była ochrona obiektu w systemie monitoringu od dnia 01.04.2010, którą świadczyła Firma (...) Sp. z o.o. w B. oraz Firma Usługowo Handlowa W. G.. Powyższe usługi od dnia 01.12.2010 usługi ochrony świadczyć miała Agencja (...) Sp. z o.o. w P.. Bank wskazał w piśmie, że nie dysponuje wykazami ani pracowników ani pojazdów, którymi świadczone były usługi. Należy wskazać w tym miejscu, że załącznik nr 1 do umowy z dnia 01.10.2007 zawartej między J. S. (2) a W. G. obejmował usługi ochraniarskie na obiekcie Banku Spółdzielczego w I.- Bank Spółdzielczy w S. pismem z dnia 18.02.2011 roku poinformował o tym,

że od dnia 02.05.2007 ochronę obiektów wykonywała firma (...), po czym zawarto aneks do owej umowy w 01.12.2008r w związku z połączeniem się firm (...). Z pisma tego wynika, że datą 20.11.2009 firma W. G. nie wykonywała usług na rzecz Banku Spółdzielczego w S.. W pkt. 3 pisma Bank Spółdzielczy w S. potwierdzał informację omówioną wyżej a udzieloną przez inne banki, że firma W. G. realizowała usługi w ramach umowy „trójstronnej” (W. G. BANK (...)). Należy wskazać w tym miejscu, że załącznik nr 1 do umowy z dnia 01.10.2007 zawartej między J. S. (2) a W. G. nie obejmował usługi ochraniarskiej na obiekcie Banku Spółdzielczego w S., a był przedmiotem aneksu nr (...) z dnia 27/10/2009 do umowy zawartej w dniu 01.12.2008 pomiędzy Firmą Produkcyjno Usługową (...) J. S. (1) Agencją Ochrony Mienia (...)w I. a Firmą Usługowo (...). W. G. (1). Bank Spółdzielczy w S. przekazał wykaz Grupy Interwencyjnej firmy W. G. oraz wykaz pojazdów grup interwencyjnych PHU W. G.. - pismo T. T. z dnia 1.02.2011 roku świadczy zdaniem Sądu o tym, że nie było przejęcia w trybie art. 23' Kp, gdyż wynika z niego, że nazwiska pracowników W., M., S. powtarzały się jako osoby zatrudnione zarówno w Agencji(...) jak i u W. G.. Zauważyć należy, że T. T. nie musiał mieć wiedzy na temat tego kto faktycznie zatrudniał tych pracowników, przy czym nie ulegało wątpliwości, że W. G. wykonywała czynności ochrony już po 01.10.2007 (W. G. przyznawała przed ZUS jak i Urzędem Skarbowym, że wykonywała je zlecając pracownikom te czynności)-- pismo (...) Banku Spółdzielczego w J. z dnia 23 lutego 2011 roku

potwierdza, że firmą wykonującą ochronę obiektów w J. przy ul. (...) oraz w G. przy ul. (...) od 01.10.2007 do 30.11.2008 była Agencja Ochrony Mienia (...) J. S. (2), zaś od dnia 01.12.2008 do dnia 31 lipca 2009 roku firmą wykonującą ochronę ww. obiektów banku była Firma Produkcyjno - Usługowo - Handlowa (...) Agencja Ochrony Mienia (...)” J. S. (1). Z pisma wynika, że od 01.08.2009 do 30.11.2009 Firma (...) (...) J. S. (1) ochraniała obiekt banku w G. przy ul. (...). Bank nie przedłożył wykazu pracowników oraz pojazdów. Wskazać w tym miejscu należy, że Bank w piśmie nie wskazał W. G. jako wykonującej usługę, jednakże usługa ta była przedmiotem aneksu nr (...) z dnia 27.10.2009 do umowy zawartej w dniu 01.12.2008 pomiędzy Firmą Produkcyjno - (...) J. S. (1) Agencją Ochrony Mienia (...)w I. a Firmą Usługowo Handlową (...). Przykładowo z pisma z dnia 28.11.2008 r. wynika (pismo kierowane do (...) W.)

wynika, że J. S. (1) informował klientów o połączeniu jego firmy z firmą (...), a także o tym, że to on jest kontynuatorem działalności gospodarczej J. S. (2). To pismo zdaniem Sądu potwierdza, że w październiku 2007 roku nie było przejścia w trybie art. 23' Kp (k. 281 akt). Pism o analogicznej treści w aktach sprawy jest wiele. - z pisma (...) Sp. z o.o. Sp. K. w W. z dnia 24 lutego 2011 roku wynika, że firma W. G. nie była znana podmiotom na zewnątrz. Treść pismo wskazuje, że firma (...) zlecała wykonywanie usług następującym podmiotom: J. S. (2) do końca 2008 roku oraz J. S. (1) od 2009 roku. Pismo to potwierdza, że nie mogło być mowy o przejściu „klienteli” przez W. G. od 01. października 2007 roku, a w konsekwencji pośrednio pismo to potwierdzało, że nie mogło być mowy o przejściu zakładu pracy w trybie art. 23' Kp.- pismo S. z dnia 25 lutego 2011 roku nie wносиło zdaniem Sądu niczego istotnego do sprawy. Zwrócić należy uwagę na aneksy datowane na 27.10.2009r. dotyczące obiektów Ujęcia Wody w W., Ujęcie Wody w T., Ujęcie Wody w G., Bank Spółdzielczy w I., Bank Spółdzielczy w S., Bank Spółdzielczy w R., (...) Bank Spółdzielczy w G.. Data sporządzenia aneksu jest datą drugiego dnia kontroli (...) Specjalistycznej Uzbrojonej Formacji Ochrony ((...)) Komendy Wojewódzkiej Policji w B., która trwała w okresie od 26.10.2009 do 28.10.2009r. Zwrócić uwagę również należy na pkt. 9 protokołu kontroli z dnia 30.10.2009 wyszczególniono obiekty wymienione obiekty - obszary podlegające obowiązkowej ochronie, wymieniając w tym punkcie również te obiekty objęte wymienionymi wyżej aneksami. Protokół tej kontroli nie był kwestionowany przez W. G. (1), która dodatkowo składała „uwagi” do tegoż protokołu, w których nie kwestionowała prowadzenia tej działalności przed datą kontroli i przyznawała, że „pracownicy wykonujący czynności mieli przy sobie pełne wyposażenie”. Nadto wskazać należy na szereg nieścisłości związanych z porównania rzeczywistych czynności objętych przedmiotem umów a ich ukazywaniem w dokumentacji, zwłaszcza w umowach. I tak, z pkt 7 protokołu kontroli Komendy Wojewódzkiej Policji wskazano, że „ilość obiektów podłączonych do stacji monitorowania alarmów: 700 oraz że do stacji monitorowania alarmów podłączonych jest 7 obiektów podlegających ochronie” (tych o których mowa była w pkt. 9 protokołu - jest ich właśnie 7. Z dalszej części protokołu kontroli wynika (...), że „w toku czynności kontrolnych w dniu 27.10.2009 roku stwierdzono, iż pracownik na posterunku stałym tj. H. A. licencja pracownika ochrony fizycznej I stopnia nr (...) oraz przybywający do Piastowskiego Banku Spółdzielczego w J. Oddział w G. i do Banku Spółdzielczego w I. członkowie grupy interwencyjnej byli ubrani w sposób jednolity, ale uniemożliwiający identyfikację podmiotu świadczącego ochronę. Na pojazdach służbowych oraz ubiorze widniało logo Agencja Ochrony Mienia „(...)”, a na identyfikatorach PHU (...)” Treść tych zapisów jednoznacznie stwierdza, że aneksy do umowy wynikały zwyczajnie z konsekwencji i przebiegu kontroli Komendy Wojewódzkiej Policji, po której dopasowywano dokumentację do rzeczywistości prowadzonej przez W. G. (1) działalności. Wskazać w tym miejscu należy, że treść całego protokołu kontroli wskazuje W. G. jako osobę prowadzącą działalność gospodarczą o profilu ochrona osób i mienia oraz jako pracodawcę. Wskazują na to m. in. zapisy dotyczące:

w pkt. 6 protokołu kontroli mowa jest o tym, że W. G. posiadała w czasie jednej zmiany dwie załogi interwencyjne wykonujące pracę w systemie zmianowym 24godzinnym, zapisach kontroli mowa o osobach wykonujących pracę jako „pracownikach”, z protokołu kontroli wynikało, że podmioty na rzecz których wykonywane były czynności ochrony, nie byli poinformowani o tym, że czynności te wykonuje „jako podwykonawca” W. G., zaś byli przeświadczeni o tym, że świadczy te usługi Agencja Ochrony Mienia (...) - co zdaniem Sądu kojarzone mogło być albo z J. S. (2) albo J. S. (1). Potwierdza powyższe, że nie doszło do przejścia zakładu pracy w trybie art 23 (1) Kp. Ponadto należy zwrócić uwagę, że 25 października 2007 roku firma (...) występowała do Naczelnika (...) Komendy Wojewódzkiej Policji w B. o wydanie 4 sztuk broni palnej która to okoliczność nie był kwestionowana przez W. G. (1) w czasie kontroli stwierdzonej protokołem Komendy Wojewódzkiej Policji z dnia 30.10.2009 roku(...) - (...) (pkt. 3 protokołu kontroli nawiązujący do treści decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji w B. z dnia 07.11.2007 roku (...) - (...). Jako załącznik do pisma W. G. z dnia 25 października 2007 roku, dołączono wykaz pracowników -gdzie wymienieni są wszyscy powodowie w sprawie. Obowiązek dokonania zawiadomienia pracowników o przejściu w trybie art. 23' Kp spoczywa zarówno na dotychczasowym, jak i nowym pracodawcy. Z treści pisemnych oświadczeń pracowników zgromadzonych w aktach sprawy wynika, że z dniem 29 września 2007 roku zostali on poinformowani przez J. S. (2) o tym, że z dniem 01 października 2007 roku dochodzi do przejścia do nowego pracodawcy na zasadzie art. 23' Kodeksu pracy, gdzie jako nowego pracodawcę wskazano Firmę Usługowo Handlową (...) (ul. (...), I.). Jednocześnie pracownicy ci w tych oświadczeniach „wyrazili zgodę” na to aby w tym terminie przejść do nowego pracodawcy na zasadzie „porozumienia stron”. Zaznaczyć należy, że przepis art. 23' Kp dla skuteczności przejścia zakładu pracy na inny podmiot nie wymaga zgody pracownika, jednakże zgoda ta była wyrazem woli nawiązania stosunku pracy z W. G.

(1). Wskazać należy, że pracownicy nie byli informowani o przejściu zakładu pracy w sposób jaki przewiduje to treść art. 23' § 3 Kodeksu pracy. Z treści oświadczeń pracowników nie wynika, że byli on informowani o przewidywanym terminie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, jego przyczynach, prawnych, ekonomicznych oraz socjalnych skutkach dla pracowników, a także zamierzonych działaniach dotyczących warunków zatrudnienia pracowników, w szczególności warunków pracy, płacy i przekwalifikowania. Nie został również zachowany termin, o którym mowa w art. 23' § 3 Kp. Zawiadomienie „o przejściu” zakładu pracy poza powyżej opisanymi elementami powinno zawierać również pouczenie o treści art. 23' § 4 Kp, że w terminie 2 miesiące od przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, pracownik może bez wypowiedzenia, za siedmiodniowym uprzedzeniem, rozwiązać stosunek pracy. Rozwiązanie stosunku pracy w tym trybie powoduje dla pracownika skutki, jakie przepisy prawa pracy wiążą z rozwiązaniem stosunku pracy przez pracodawcę za wypowiedzeniem. Po drugie oświadczenie woli pracownika w zakresie jego zgody na przejście zakładu pracy (jak to uczyniono w treści złożonych przez pracowników J. S. (2) oświadczeniach), nie ma jakiegokolwiek znaczenia prawnego dla ewentualnej skuteczności przejścia zakładu pracy lub jego części. Warto w tym miejscu wskazać na treść uchwały Sadu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2009 roku sygn. I PZP 70/02 OSNCP 1993rok, Nr 6, poz.100, zgodnie z którą „pracownik nie może złożyć dotychczasowemu i nowemu pracodawcy sprzeciwu zapobiegającego skutkom przejścia zakładu pracy”.

Po trzecie nie mogło być mowy o „zawiadomieniu o przejściu” zakładu pracy w sytuacji, kiedy J. S. (2) kontynuowała prowadzoną przez siebie działalność gospodarczą. Datą przejścia, czyli zmiany pracodawcy, jest chwila faktycznego przekazania zakładu. Do przekazania zakładu pracy J. S. (2) w ocenie Sądu nie doszło. Doszło jedynie do przekazania niektórych składników majątku, a mianowicie zakupu przez firmę W. G. czterech sztuk broni oraz klucza sprzętowego zabezpieczającego do systemu dyskretnego ostrzegania. Po 01.10.2007 roku to J. S. (2) a nie W. G. (1) była stroną umów z klientelą zawartych w okresie przed 30.09.2007 roku. Innymi słowy W. G. (1) nie przejęła klientów firmy (...), a jedynie świadczyła zadania na rzecz J. S. (2), co z kolei wynikało z umowy zawartej w dniu 01.10.2007 roku, pomiędzy J. S. (2) a W. G. (1). Mocą § 1 opisanej wyżej umowy W. G. (1) jako „zleceniobiorca” przyjęła szereg wymienionych w załączniku nr 1 do umowy obiektów, gdzie miało się to odbyć poprzez „połączenie lokalnego systemu alarmowego w chronionym obiekcie, będącym własnością Zleceniodawcy (J. S. (2)), do systemu dyskretnego ostrzegania należącego do Zleceniobiorcy (W. G. (1)). Z zapisu tego postanowienia umowy wynika, że J. S. (2) przypisywała sobie prawo do „lokalnych systemów alarmowych chronionych obiektów”, co niewątpliwie powiązane było z okolicznością, że pozostawała stroną umów z ostatecznymi odbiorcami usług (np. bankami korzystającymi z usług ochrony). Jedynymi (w ocenie Sądu) składnikami majątku, jakie zakupiła W. G. (1) od J. S. (2) w celu realizacji powyższej umowy były: 4 pistolety wraz z amunicją oraz klucz sprzętowy zabezpieczający do systemu dyskretnego ostrzegania. Transakcję sprzedaży opisanego klucza sprzętowego zabezpieczającego do systemu dyskretnego ostrzegania potwierdza faktura VAT z dnia 15 października 2007 roku nr (...) podpisana przez J. S. (2) jako wystawcy faktury oraz W. G. (1) osobiście jako odbiorcę faktury. Transakcję sprzedaży broni z amunicją odzwierciedla faktura VAT nr (...) z dnia 19 listopada 2007 roku. Zgodnie z par. 1 pkt. 2 umowy, W. G. (1) zobowiązana była do przyjęcia do ochrony obiektów wymienionych w załączniku do umowy poprzez monitorowanie przez Centrum Operacyjne systemów alarmowych Zleceniodawcy (J. S. (2)) poprzez przyjmowanie informacji, oraz zapewnienie gotowości i interwencji załóg patrolowo-interwencyjnych, które podejmą czynne działania ochronne, natychmiast po uzyskaniu sygnału o alarmie. Zgodnie z par. 2 umowy monitorowanie systemów alarmowych miało być prowadzone przez wszystkie dni tygodnia. Z informacji uzyskanych od ochraniających podmiotów w okresie od 01.10.2007 wynikało bezspornie, że stroną świadczącą usługę była J. S. (2), zaś od 01.12.2008 wstąpił w jej miejsce J. S. (1). Świadczy to zdaniem Sądu Rejonowego o tym, że do przejścia klienteli przez W. G. (1) nie doszło. Dopiero np. z pisma Spółdzielczej Grupy (...) Banku Spółdzielczego w I. z dnia 21 lutego 2011 roku wynika, że W. G. (1) zawierała umowy bezpośrednio z podmiotami chronionymi w 2010 roku (w przypadku Banku Spółdzielczego w I. od dnia 02.03.2010 do 30.11.2010 W. G. świadczyła usługę w wyniku bezpośrednio zawartej z bankiem umowy. Przedmiotem tej umowy była ochrona fizyczna klientów, personelu i mienia. W ocenie Sądu Rejonowego argumentem przemawiającym przeciwko temu aby uznać, że pomiędzy J. S. (2) a W. G. (1) doszło do przejścia zakładu pracy w trybie art 23 (1) kodeksu pracy po 01.10.2007 jest okoliczność, że nie doszło do zmiany wykonawcy usługi. Wykonawcą usług ochroniarskich wobec podmiotów była nadal J. S. (2). Tak więc nie można było uznać, że firma (...) przejęła zadania firmy (...), gdyż J. S. (2) zachowała przy sobie pełnię tych zadań, a mianowicie usługobiorców (klientelę) i realizowała zwoje zadania za pomocą podwykonawcy - W. G. (1), która

wykupiła od J. S. (2) jedynie wąski zakres mienia służącego dalej świadczeniu usług ochroniarskiej (4 pistolety wraz z amunicją oraz klucz sprzętowy zabezpieczający do systemu dyskretnego ostrzegania). W ocenie Sądu Rejonowego do przejścia w trybie art. 23' mogłoby przykładowo dojść, kiedy z dniem 01.10.2007 roku aneksowanoby umowy zawarte z podmiotami korzystającymi z usług ochroniarskich (bankami i szeregiem innych). Tego nie uczyniono. Innymi słowy brak było w ocenie Sądu Rejonowego podstaw aby twierdzić, że firma (...) przejęła istotne składniki mienia związane z wykonywaniem usługi, czy też przejęła same nawet zadania - co miałoby miejsce w sytuacji przejścia klienteli. Za uznaniem W. G. (1) jako pracodawcę przemawiało szereg elementów: Z punktu widzenia essentialia negotia stosunku pracy, w pierwszym rzędzie należy podnieść, że W. G. (1) płaciła wynagrodzenia pracownikom. Przyznała to i opisała źródło przychodu na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2015 roku (k. 1262-1262v). O., że wystawiała miesięczną fakturę J. S. (1) na kilkadziesiąt tysięcy złotych, za co on płacił. Z zeznań strony wynikało, że chodziło o kwotę rzędu 80 - 85 tys. złotych miesięcznie. Wynikało to z umowy jaką W. G. zawarła z J. S. (1) w grudniu 2008 roku. Środki te były za usługę podwykonawczą jaką W. G. świadczyła J. S. (1) i jak ustalił Sąd Rejonowy analogiczna sytuacja miała miejsce w przypadku J. S. (2), tyle że stosunek prawny W. G. z J. S. (2) trwał od 01.10.2007 roku i do czasu nawiązania współpracy z J. S. (1). Kluczowym momentem było bowiem przekazanie „klienteli” w grudniu 2008 roku. Sąd Rejonowy nie dał wiary W. G. (1) w zakresie tego gdzie przeczyła w toku procesu, by z J. S. (2) umowę w dniu 01.10.2007 roku zawierała. Z treści zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożonego w sprawie (...) W. G. (1) wprost podała, że „w dniu 01 października 2007 roku zawarłam bowiem umowę, na mocy której przejęłam jako podwykonawca monitoring części obiektów monitorowanych przez Agencję Ochrony Mienia(...)”(k. 2 akt(...)). Zauważyć w tym miejscu należy, że informacja Naczelnika Urzędu Skarbowego w I. z dnia 13 marca 2014 roku w zakresie wysokości osiąganych przez W. G. dochodów za lata 2006 - 2011 była zbieżna z przedłożoną przez W. G. (1) informacją PIT/B (załącznik do P1T 36) za lata 2007 - 2010. Z tychże (...) o wysokości dochodu (straty) z pozarolniczej działalności gospodarczej w latach podatkowych 2007 - 2010 wynikało, że przychód W. G. w 2007 roku wyniósł 843.707,33 zł, w 2008 roku już 2.106.640,80 zł, w 2009 roku 1.909.210,89 zł, zaś w 2010 roku 937.343,98 zł. W ocenie Sądu Rejonowego wysokości tychże przychodów wiążą się bezpośrednio z podjętą od 01.10.2007 roku współpracą z J. S. (2) i kontynuowaną od 01.12.2008 r. z J. S. (1), co było skorelowane z zeznaniami pozwanej na rozprawie, że z tytułu świadczenia przez nią usług ochrony wystawiała fakturę na kwotę bliską 100 tysięcy złotych miesięcznie). Znacznie mniejsza kwota przychodu za rok 2007 w porównaniu z 2008 wynikała zapewne z tego, że w 2007 roku przychód dotyczył jedynie miesięcy październik, listopad i grudzień, zaś w 2008 i 2009 roku dotyczył okresów całorocznych. Z kolei 2010 rok był już rokiem schyłkowym jeśli idzie o przedmiot działalności w zakresie usług ochrony. Pozwana w żaden sposób nie podała skąd pochodziły przychody na poziomie wskazanym, zaś z zeznań świadka R. G. (1) wynikać miało, że W. G. (1) miała przychody w 2008 roku na poziomie 100 tys. złotych, co było wartością 20 - krotnie mniejszą niż wynikająca z dokumentów PIT złożonych przez pozwaną do sprawy. To skłoniło sąd Rejonowy by zobowiązać pozwaną do wykazania dochodu za rok 2007 i 2008 stosownie do deklaracji R. G. (1). Pismem z dnia 4 września 2014 roku pozwana W. G. (1) podała, że „okres obowiązków przechowywania dokumentacji księgowej wynosi 5 lat i z uwagi na to, że nie posiada dokumentacji księgowej z lat 2007 i 2008, nie ma możliwości określenia jakie kwoty w rocznych przychodach przypadały na poszczególne rodzaje prowadzonej działalności gospodarczej” (k. 1046). Zgodnie natomiast z art. 86 par. 1 Ordynacji podatkowej (Dz. U. 2015, poz. 613) podatnicy obowiązani do prowadzenia ksiąg podatkowych przechowują księgi i związane z ich prowadzeniem dokumenty do czasu upływu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Z kolei art. 70 par. 1 Ordynacji podatkowej stanowi, że zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku. Z tego wniossek taki, że na dzień sporządzenia pisma, tj. na dzień 4 września 2014 roku, pozwana miała obowiązek przechowywania dokumentów księgowych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej za rok 2008. Zauważyć należy, że ustalony przez Sąd a opisany wyżej sposób rozliczeń pomiędzy firmą W. G. a firmą (...) oraz firmą (...) nie wynikał ani z umowy datowanej na 01.10.2007r. zawartej pomiędzy W. G. a J. S. (2), ani z umowy z dnia 01.12.2008 roku zawartej pomiędzy W. G. a J. S. (1).

Zgodnie z par. 1 pkt 1 i 2 umowy z dnia 01.10.2007 roku „o usługę ochronną w formie monitorowania i ochrony obiektu w systemie dyskretnego monitorowania ostrzegania-powiadamy drogą telekomunikacyjną lub radiową ze stałą kontrolą zdalną stanu obiektu” (...) (J. S. (2)) powierzyła (...) (W. G.) do ochrony obiektu określone w załączniku do umowy poprzez połączenie lokalnego systemu alarmowego w chronionym obiekcie, będącym

własnością zleceniodawcy do systemu dyskretnego ostrzegania należącego do zleceniobiorcy oraz monitorowanie przez centrum operacyjne systemów alarmowych zleceniodawcy, poprzez przyjmowanie informacji, oraz zapewnienia gotowości i interwencji załóg patrolowo - interwencyjnych, które podejmują czynne działania ochronne, natychmiast po uzyskaniu sygnału o alarmie. Zgodnie z par. 20 umowy z tytułu wykonania tej umowy, Zleceniobiorca (W. G.) otrzymywać miała wynagrodzenie w wysokości 12.000 złotych plus 22 % VAT miesięcznie.

Zgodnie z par. 1 pkt. 1 umowy z dnia 01 grudnia 2008 roku przedmiotem umowy miało być „określenie zasad współpracy pomiędzy stronami, w zakresie realizacji umów dotyczących ochrony fizycznej oraz monitorowania lokalnych systemów alarmowych z reakcją GI”. W par. 1 pkt. 2 strony uzgodniły, że zleceniodawca (J. S. (1)) powierza a Zleceniobiorca przyjmuje do ochrony wszelkie obiekty wyszczególnione w rejestrach zawartych umów oraz książkach realizacji umów Agencji (...)” w tym, obiekty podlegające obowiązkowej ochronie w świetle ustawy „O ochronie Osób i Mienia” z dnia 22.08.1997 roku. W par. 1 pkt. 3 i 4 uzgodniono, że zleceniodawca udostępni zleceniobiorcy swoje centrum monitorowania alarmów, a także wyraża zgodę na wykorzystanie swojego logo „(...)Zauważyć należy, że temu zapisowi umowy z jednej strony towarzyszył zapis par. 4 umowy o tym, że zleceniobiorca „za wydzierżawienie do ochrony wszystkich obiektów wskazanych w rejestrach zawartych umów, oraz książkach realizacji umów zleceniodawcy, a także za udostępnienie stacji monitorowania alarmów, rozlicza się na zasadzie ryczałtu w wysokości 12.000 zł plus 22 % VAT miesięcznie, z drugiej zaś strony tym uzgodnieniom umownym nie towarzyszyło podpisanie umów przez W. G. (6) z podmiotami korzystającymi z usług ochrony, tj. z „klientą”. Cała klientela nadal związana była umowami z J. S. (2) a od 01.12.2008 roku z J. S. (1), co z kolei zostało omówione w innej części uzasadnienia. Powyższe potwierdzało, że zawarte umowy przez W. G. były obarczone ogromnym dla niej ryzykiem, gdyż wynikało z nich, że W. G. ponosi wszelkie związane z realizacją tych umów ryzyka, w tym przyjmuje ryzyka gospodarcze wynikające z umów o pracę pracowników przy pomocy których W. G. miała realizować ową umowę. Zgodnie z par. 3 pkt. 2 tychże umów „Zleceniobiorca oświadczył, iż jego pracownicy przeznaczeni do realizacji przedmiotowej umowy posiadać będą stosowne licencje pracowników ochrony fizycznej, zgodnie z ustawą z dnia 22.08.1997 roku o ochronie osób i mienia”. Zasadniczą różnicą w brzmieniu obu umów było, że w pierwszej z nich to W. G. (1) miała otrzymywać wynagrodzenie w kwocie 12.000 złotych miesięcznie (za wykonywaną usługę), zaś w drugiej z tych umów to W. G. miała płacić kwotę 12.000 złotych miesięcznie za - w ocenie Sądu Rejonowego -, „korzystanie z klienteli”, a ściślej jak to nazwano w umowie „za wydzierżawienie do ochrony wszystkich obiektów wskazanych w rejestrach umów oraz książkach realizacji umów Zleceniodawcy, a także za udostępnienie stacji monitorowania alarmów”. Z pisma na karcie 208 akt, którego własnoręczne podpisanie W. G. potwierdziła w toku procesu (pismo z dnia 28.04.2014) wynikało, że W. G. zarówno przed jak i po kontroli MSWiA prowadziła działalność gospodarczą o profilu ochrona obiektów i mienia. Pisma kierowane przez W. G. (1) do A. H. (1) (pismo z dnia 06 grudnia 2010 roku. oraz P. N. (1) (pismo z dnia 27 stycznia 2011 roku) wynika, gdzie W. G. podaje, że żądanie wydania świadectwa nie jest dopuszczalne w wypadku umowy zlecenia (odmawiając tym samym wydania świadectwa pracy pracownikom stosownie do ich żądań), potwierdzają że chodziło o jeden i ten sam stosunek prawny, który w ocenie pracowników był stosunkiem pracy, w ocenie pozwanej W. G. był umową zlecenia - według Sądu Rejonowego zaś był to stosunek prawny będący stosunkiem pracy. O tym, że W. G. prowadziła działalność ochroniarską świadczą zgromadzone w sprawie faktury za usługi jakie świadczyła na rzecz innych podmiotów. W sprawie występowały też elementy wskazujące J. S. (1) jako pracodawcę: Istniał w sprawie cały szereg elementów, które wskazywały jako pracodawcę J. S. (1). Wyprzedzając dalszy wywód, wskazać należy, że jednak zaważyły elementy przemawiające za uznaniem, że pozwana W. G. była pracodawcą a nie J. S. (1). Po pierwsze na niekorzyść J. S. (1) przemawiały zeznania samej J. S. (2), która na rozprawie w dniu 29 maja 2015 roku (k. 121 lv) zeznała, że w czasie kiedy ona formalnie była pracodawcą to J. S. (1) „w dalszym ciągu prowadził tę firmę” (tyczyło się to okresu przed 01.10.2007r.). J. S. (2) zeznała, że „prowadziła tę firmę ale nie prowadziła tej firmy pod względem organizacyjnym” ... „byłam nazwiskiem firmy” ... „w roku 2007 J. S. (1) doszedł do wniosku, że jednak chciałby tę firmę sprzedać”. Z zeznań J. S. (2) wynikało, że pracownicy o planach J. S. (1) wiedzieli przed 01.10.2007r. i „nie byli z tego powodu za bardzo zadowoleni”. W tym miejscu porównania wymagają dwa momenty. Pierwszym z nich był rok 2002, kiedy to następuje utrata koncesji dla prowadzenia firmy ochroniarskiej (...)przez J. S. (1). Z pracownikami (...) zatrudnionymi wówczas u J. S. (1), rozwiązane zostają umowy o pracę i zawierają one umowy z J. S. (2). Stan taki trwa do 30 września 2007 roku, kiedy to umowy o pracę z J. S. (2) uległy rozwiązaniu, a pracowników wyrejestrowano w ZUS z ubezpieczeń społecznych. Drugim momentem jest data

30 listopada 2008 roku, z którą to datą zarówno J. S. (1) jak i J. S. (2), wiązali zdarzenie „przejęcia dotychczasowych zobowiązań i uprawnień” Agencji Ochrony Mienia (...) J. S. (2) na Firmę Produkcyjno - Handlowo - Usługową (...) (w aktach sprawy znajduje się w tym zakresie pismo kierowane do „Impel (...) we W. z dnia 28.11.2008). Gdy zaś porówna się treść odpowiedzi szeregu firm i instytucji, która była klientelą J. S. (2) w okresie pomiędzy datą 01.10.2007r., a datą 30.11.2008 rok, to należało dojść do wniosku, że z datą 01.12.2008 roku „klientela” przeszła na J. S. (1). To J. S. (1) w wyniku zawartej z J. S. (2) umowy przejmuje „klientelę” i prowadzi dalej działalność pod nazwa Firma Produkcyjno - Handlowo - Usługowa (...) J. S. (1), zawierając stosowną umowę z W. G. (1) na podwykonawstwo. Zaznaczyć należy, że zawarcia tejże umowy W. G. (1) w procesie nie kwestionowała, przyznając jednocześnie, że przed sądem gospodarczym dochodziła roszczeń o zapłatę wynikających z tej umowy. Z zeznań J. S. (1) złożonych w końcowym etapie procesu wynikało również (pозwana W. G. okoliczność tą potwierdziła), że przed sądem gospodarczym zapadł nieprawomocny wyrok zasądający kwotę 577 tys. złotych na rzecz W. G. od pozwanego w tym procesie J. S. (1) (k. 1482). Z zeznań stron wynikało bezspornie również, że przyczyną prawną (causae przysporzeń) były właśnie świadczone przez W. G. podwykonawcy usługi ochroniarskie. Umowa zawarta pomiędzy W. G. a J. S. (1) w dniu 01.12.2008 była zresztą analogiczna jak w przypadku umowy zawartej pomiędzy W. G. a J. S. (2) w dniu 01.10.2007r., której podpisanie W. G. (1) kwestionowała.

Powyższe potwierdza np. treść pisma Banku Spółdzielczego w I., z którego wynika, że w okresie za miesiące wrzesień 2007 do listopada 2008 usługi ochroniarskie „za ochronę fizyczną klientów, personelu i wartości oraz monitorowanie obiektu” wystawiane były faktury przez Agencję Ochrony Mienia (...) J. S. (2), zaś zapłatę na rozliczenie tych faktur przekazywano na konto tej firmy w Banku Spółdzielczym w I. o nr (...). Z pisma tego samego wynika, że „od 01.12.2008 powstał nowy podmiot -- firma prowadzona przez J. S. (1), który wystawiał analogiczne faktury za kolejne okresy od grudnia 2008 roku do marca 2009 roku. Z pisma tego wynika również, że w dniu 28 lutego 2010 roku Zarząd Banku Spółdzielczego w I. rozwiązał za porozumieniem stron umowę ze skutkiem na koniec lutego 2010 roku z J. S. (1), zaś z dniem 01 marca 2010 roku ochronę fizyczną, klientów personelu i wartości Zarząd Banku Spółdzielczego w I. powierzył (...) Usługowo -- Handlowej W. G. (1), która została rozwiązana z dniem 30.11.2010r. (częściowo tj. monitorowanie obiektu powierzono firmie (...) Sp. z o.o. w B.), zaś z dniem 01.12.2010 Bank Spółdzielczy w I. powierzył świadczenie ochrony fizycznej obiektu bankowego oraz monitorowanie obiektu firmie Agencja (...) Sp. z o.o. w P. (umowa datowana na 25 listopada 2010 roku). Na tym przykładzie wyraźnie widać, że W. G. (1) „przejęła zadania⁽¹⁾” i stała się wykonawcą usług ochroniarskich na rzecz tego podmiotu dopiero od 01.03.2010r. Przeczy to zdaniem Sądu Rejonowego deklarowanemu przez powodów przejściu zakładu pracy w trybie art. 23' Kodeksu pracy z dniem 01.10.2007r. Nie podważa natomiast w żadnej mierze ustalenia, że po 01.10.2007 roku a przed 01.03.2010r. W. G. świadczyła usługi o analogicznym przedmiocie, tyle że nie na rzecz Banku Spółdzielczego ale na rzecz zlecających jej te czynności osób (J. S. (2) w okresie ok 01.10.2007 do 30.11.2008; J. S. (1) w okresie od 01.12.2008 do 28.02.2010r.), którzy byli zleceniobiorcami wobec Banku Spółdzielczego w I. oraz szeregu innych firm. Z kolei „o tym, kto będzie następnym usługodawcą, decyduje zlecający usługę” (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 04 lutego 2010 roku sygn. akt III PK 49/09). W ocenie Sądu Rejonowego w Inowrocławiu, podejmującego decyzje walidacyjną w zakresie art. 23' Kodeksu pracy, nie sposób było dojść do konkluzji w niniejszej sprawie, że „usługodawca” równa się „pracodawca”, gdyż taka zależność możliwa byłaby zasadniczo tylko w sytuacji (i to w dodatku pod wieloma warunkami), gdyby „zlecający usługę” był jedynym podmiotem zlecającym, na usługach którego bazowałby wykonawca (jak w stanie faktycznym opisanym w sprawie III PK 49/09). Tymczasem w niniejszej sprawie takich podmiotów „zlecających usługę” było kilkaset i stanowiły one ogół „klienteli”, który nie przeszedł na W. G. (1). Nawet gdyby przyjąć, że „klientela” składała się z kilkunastu lub kilkudziesięciu najintraatniejszych klientów (jak np. wyszczególniono w załączniku do umowy zawartej pomiędzy W. G. a J. S. (2) w dniu 01.10.2007-k. 38 akt sprawy pierwotnie zarejestrowanej pod sygn. IV P 178/10), to żaden z tych podmiotów nie zlecił usług ochrony bezpośrednio W. G. od dnia 01.10.2007 roku. Mimo, że w pierwszym z tych dwóch opisanych momentów można by się doszukiwać formalnego podmiotowego przekształcenia stosunku pracy (mowa o okresie 2002 rok), to jednak J. S. (2) zawierała umowy o pracę w 2002 roku. Z kolei w odniesieniu do drugiego z momentów, a mianowicie 01 grudnia 2008 roku, można doszukiwać się przejęcia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55 (1) Kodeksu cywilnego. Uznanie J. S. (1) za pracodawcę powodów po 01 grudnia 2008 roku w wyniku kontynuacji działalności J. S. (2), wymagałoby stwierdzenia, że powodowie byli zatrudnieni u J. S. (2) po 01.10.2007r. a przed 01.12.2008r. Brak było jednak ku temu

podstaw. Niewątpliwie wyrejestrowaniu pracowników z ubezpieczeń społecznych przez J. S. (2) z dniem 01.10.2007r. nie może przeczyć informacja przekazana przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w I. z dnia 13.03.2014r (...) z której wynikało, że W. G. (1) do końca grudnia 2007 roku zatrudniała tylko 1 pracownika, a dopiero od stycznia 2008 roku 29 pracowników, zaś brak było informacji ilu pracowników w poszczególnych miesiącach 2007 roku zatrudniała J. S. (2), przy jednoznacznej informacji, że w 2008 roku zatrudniała 1 pracownika, co uwiarygadnia, że w styczniu 2008 roku zatrudniała również 1 pracownika, skoro z informacji przekazywanych Sądowi z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wynikało, że 1 pracownika wykazywała jako zgłoszonego do ubezpieczeń społecznych od 01.10.2007r. Ponadto powód W. K. (1) na rozprawie uwiarygodnił, że składki na ubezpieczenia społeczne w okresie do 30 września 2007 roku opłacała Agencja Ochrony (...) Togo J. S. (2), zaś od 01.10.2007r. do końca roku 2007 opłacała W. G. (1), która widniała w (...) o składkach na ubezpieczenie emerytalne (I filar) za 2007 rok z podziałem na miesiące. Z treści tego dokumentu wynika, że w systemie jako podmiot opłacający składki widniała (...), co było nazwą skróconą W. G. (1), co z kolei wynikało np. z dokumentu zgłoszenia do ubezpieczeń (...). Ponadto z raportów imiennych ZUS RCA za okres od stycznia 2008 do sierpnia 2008 wynika, że W. G. wykazywała wysokość należnych składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, podając w tych dokumentach kod pracowniczy (...). Oczywiście argumentem przemawiającym na niekorzyść J. S. (1) a na korzyść W. G. jest pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 08 czerwca 2015 roku znak (...) (...) z którego wynikało, że J. S. (2) po dniu 01.10.2007 miała zgłoszonego do ubezpieczeń 1 pracownika. Ponadto z punktu „1” tego pisma wynika, że to właśnie R. G. (1) został zgłoszony przez płatnika składek Agencją Ochrony (...) J. S. (2) do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego jako pracownik w okresie od 01.05.2002r. do 30.11.2008r. Owo ustalenie zostało potraktowane przez Sąd na niekorzyść pozwanego J. S. (1), gdyż z całokształtu osobowego materiału dowodowego (m. in. zeznań powodów) wynikało, że to właśnie R. G. (1) miał wydawać im polecenia służbowe i wypłacać wynagrodzenia. Nadmienić w tym miejscu należy, że oceniony jako kompletnie niewiarygodny świadek R. G. (1) - w przedmiocie wypłacanego mu wynagrodzenia przez J. S. (1), zupełnie nedorzecznie argumentował, że „J. S. (1) płacił mi wynagrodzenie” (k. 1037), zaraz po tym prostował „nie płacił mi wynagrodzenia, ale powinien mi płacić J. S. (1)” (k. jw), by chwile po tym w zeznaniach przyznać, że był jedną z osób wypłacających wynagrodzenie pracownikom ale sam wynagrodzenia od J. S. (1) nie otrzymywał, tłumacząc to tym, że z J. S. (1) łączyły go „inne relacje”, że „mógł sobie w tamtym okresie pozwolić aby J. S. (1) zwlekał z wynagrodzeniem zaś zapytany o to jaki był powód tej zwłoki zeznał: „trudno mi jest odpowiedzieć”. Zdaniem Sądu Rejonowego zeznania R. G. (1), z których wynikało również, że pozwał w innej sprawie J. S. (1) z tytułu roszczeń pracowniczych, zmierzały do tego by Sąd Rejonowy poczynił na podstawie zeznań tego świadka ustalenie podporządkowania (jednego z elementów charakterystycznych dla stosunku pracy) powodów jego osobie, a następnie poczynienia ustaleń, że R. G. (1) był pracownikiem u J. S. (2) a następnie u J. S. (1). W ocenie Sądu Rejonowego nawet ustalenie, że R. G. (1) był pracownikiem J. S. (1), nie oznaczałoby, że J. S. (1) zatrudniał powodów. R. G. (1) mógł przecież działać na rzecz różnych pracodawców, a także osób nie będących pracodawcą. Zeznania tego świadka, tj. R. G. (1) były jednak zupełnie niewiarygodne i sprzeczne z szeregiem dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Sąd Rejonowy dokonując ustaleń weryfikował zeznania każdej osoby zeznającej w oparciu o zgromadzoną dokumentację, zaś całokształt dokumentacji przemawiał za tym, by do zeznań świadka R. G. (1) podchodzić z dużą ostrożnością, tym bardziej, że miał on interes w tym, by pozwana W. G. (z którą pozostawał on w związku małżeńskim) nie została uznana za pracodawcę. Z dużą ostrożnością Sąd Rejonowy podchodził również do depozycji samego J. S. (1), który informacyjnie podał, że kiedy „pracownicy zagrozili, że odstąpią od czynności ochroniarskich a było w tym czasie do ochrony 800 obiektów, był on na zebraniu i powiedział, że postara się załatwić nowego pracodawcę a jak nie znajdzie to ich sam zatrudni”. Również to co wcześniej spontanicznie J. S. (1) podał o tym, że po utracie koncesji nie był w stanie prowadzić firmy i zlecił jako podwykonawcy swojej żonie J. S. (2) a potem J. S. (2) powierzyła podwykonawstwo W. G. od 01.10.2007 roku, co zaraz po wypowiedzeniu tych słów sprostował, że w okresie przed 01.10.2007 roku nie miał na myśli podwykonawstwa ze strony żony J. S. (2). Powyższe potwierdza, że J. S. (1) miał znaczącą możliwość kierowania losami pracowników, lecz samo w sobie ani w powiązaniu z innymi elementami nie czyniło go to pracodawcą. To co bowiem świadczy o cechach stosunku pracy (odróżniając go od cywilnoprawnego stosunku prawnego) z perspektywy pracownika, samo przez się nie typuje osoby pracodawcy. Zauważyć bowiem należy, że semi imperatywny (jednostronnie bezwzględnie wiążący) i jednocześnie granicznie zastępujący charakter norm prawa pracy wynikający z treści art. 18 Kodeksu pracy, który daje ochronę pracownikom w stosunku prawnym opartym co do zasady na równości stron (z pewnymi odstępstwami na tle niektórych instytucji np. możliwością

swobody wypowiedzania umowy o pracę przez pracownika, z ograniczeniem tej swobody wypowiedzania po stronie pracodawcy). Przepis ten w niniejszej sprawie miał ogromne znaczenie w wielu sytuacjach. W sytuacji stwierdzenia braku podmiotowego przekształcenia stosunku pracy w trybie art. 23' Kp, pojawiał się np. problem ustalenia wysokości wynagrodzenia za pracę. Sąd Rejonowy uznał, że żaden z powodów nie wykazał, by uzgadniał po 01.10.2007 roku wynagrodzenie wyższe aniżeli minimalne, dlatego też Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o treść art. 18 Kp, że w ramach łączących powodów stosunków pracy, takie właśnie minimalne wynagrodzenie między stronami obowiązywało. W ślad za treścią art. 22 § 1 Kp przyjmuje się, że o pracowniczym charakterze stosunku pracy decydują różne elementy, m. in. praca pod kierownictwem. Specyfika niniejszej sprawy polegała na tym, że zarówno W. G. (1) jak i J. S. (1) wykazywali symptomy, które łącznie oceniane z perspektywy osób zatrudnionych odbierane musiały być jako spełniające konieczne elementy stosunku pracy, a więc „pracy za wynagrodzeniem”. Zasadnicze pytanie w niniejszej sprawie, które postawił również Sąd Okręgowy w Bydgoszczy uchylając uprzednio zapadłe wyroki i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania, sugerując rozważenie dopozwania J. S. (1), brzmi: u kogo powodowie wykonywali pracę za wynagrodzeniem? Sąd Rejonowy w obecnym składzie doszedł do przekonania, że niezależnie od szeregu okoliczności stanowiących symptomy zatrudnienia wykazywane przez J. S. (1), podmiotem wykazującym symptomy zatrudniania najsilniejsze była W. G. (1), która świadomie pracowników tych zatrudniała, przy czym usiłowała ona wykazać w niniejszej sprawie, że owo zatrudnianie pracowników miało cechy cywilnoprawnego stosunku zlecenia. W. G. (1) powoływała się na zawarcie szeregu „ustnych umów zleceń”, lecz ich zawarcia ani nie wykazała, ani nawet nie uprawdopodobniła, zaś zeznania powodów nie pozostawały cienia wątpliwości S. Rejonowego, że jakiegokolwiek umowy zlecenia w ustnej formie nie były przez pozwaną W. G. (1) z nimi zawierane. Ustalenie Sądu Rejonowego, że nie doszło do podmiotowego przekształcenia stosunku pracy w trybie art. 23' Kodeksu pracy pomiędzy J. S. (2) a W. G. (1), nie powodowało w ocenie Sądu, że stosunki pracy powodów zatrudnionych przed 01.10.2007 u J. S. (2), nie mogły być rozwiązane. Kolejne stosunki pracy nawiązywała z nimi W. G. (1). Źródłem tych stosunków pracy była odrębna umowa, zaś sposobem zawierania tychże umów było przystąpienie pracowników do wykonywania pracy u W. G. (1). Sąd Rejonowy uznał, że stosunki pracy zawarte z J. S. (2) ulegały rozwiązaniu na zgodne porozumienie stron w dniu 30 września 2007 roku. W świetle żądania przykładowo D. C. (1) o ustalenie stosunku pracy powodów po okresie 30 kwietnia 2010 roku, wskazać należy, że ustaleniu takiego stosunku prawnego nie stał na przeszkodzie podpisany przez J. S. (1) „list intencyjny: (k. 184 akt), z którego wynikać miało, że „Grupę interwencyjną zapewnić miała Agencja (...) (również przy pomocy dotychczasowych pracowników Agencji Togo). Z dotychczasową firmą (...) umowa została rozwiązana z dniem 30.04.2010.”. Takie pismo nie przeczy bowiem temu, że W. G. (1) po okresie 30 kwietnia 2010 prowadziła działalność, której przedmiotem były usługi ochroniarskie. Paczki świąteczne niewątpliwie potwierdzają pracowniczy charakter stosunku prawnego. Okoliczność jednak kto dokonał zakupu tych paczek, w ocenie S. nie mogła mieć decydującego znaczenia dla ustalenia tego, kto był pracodawcą. Niewątpliwie zakupu tych paczek dokonał J. S. (1). Faktury VAT za towary, które zostały następnie wydane pracownikom jako paczki pośrednio jedynie potwierdzały, że powodowie wykonywali czynności w ramach stosunku pracy, a nie cywilnoprawnego. W ocenie Sądu jednak w świetle całokształtu okoliczności sprawy, nie miało znaczenia dla ustalenia kto był pracodawcą ustalenie faktu kto formalnie dokonał zakupu tych paczek. Dodać należy, że na fakturach tych podpisywał się w imieniu zakupującego R. G. (1). W sprawie istniał cały szereg argumentów podważających tezy stawiane przez W. G. (1). Stanowisko W. G. (1) Sąd ocenił jako nielogiczne i niekonsekwentne. W. G. (1) kwestionowała zasadnicze twierdzenie powodów o rzekomym „przejściu na nią zakładu pracy w trybie art. 23' Kp, a w konsekwencji, że zdarzenie to było źródłem nawiązania przez nią stosunków pracy z szeregiem powodów. W ocenie Sądu brak przejścia w trybie art. 23' Kp nie wykluczało nawiązania stosunku prawnego przez W. G. (1). Sama zresztą W. G. (1) wielokrotnie przyznawała, w tym także w szeregu odwołań od decyzji ZUS, że łączył ją stosunek prawny zlecenia, który jednak jak ustalił Sąd Rejonowy nosił wszelkie cechy (znamiona) stosunku pracy.

W zeznaniach składanych w dniu 27 sierpnia 2015 roku W. G. zaczęła się wycofywać z wszelkich twierdzeń łączących ją z którymkolwiek z powodów. P. w zeznaniach, że dostała propozycję od J. S. (1) i „analizowała za i przeciw”, zaś „jedynym problemem było to, że musiała mieć osoby które by wykonywały te usługi”. Jak podała W. G. J. S. (1) miał dowiedzieć się o jej wątpliwościach i powiedzieć, że mogą to robić osoby zatrudnione w jego firmie. Sąd Rejonowy nie dał temu wiary, gdyż przede wszystkim było to nielogiczne. Z zebranego materiału dowodowego nie wynikało przede wszystkim aby W. G. (1) miał być powierzany „zarząd” firmą czy to J. S. (2) czy też J. S. (1). Gdyby dać

wiarę W. G. (1), to należałoby przyjąć, że doszło do jakiegoś rodzaju fiducyjnej czynności powierzającej jej możliwość decydowania firmą przykładowo J. S. (1), gdyż miałyby to polegać na tym, że W. G. zarządza pracownikami S.. W ocenie Sądu Rejonowego można było doszukiwać się symptomów wręcz odwrotnych, a mianowicie, że to J. S. (1) swoją obecnością w firmie miał pośredni wpływ na pracowników W. G., a nie odwrotnie. Co prawda jest to kolejny element potwierdzający, że J. S. (1) zachowywał się jak pracodawca, lecz ani samoistnie ani w połączeniu z innymi podobnymi cechami, nie czynił go pracodawcą. Tak samo nie czyniła pracodawcą R. G. (1) okoliczność, że wydawał on polecenia pracownikom, w sytuacji gdy po 01.10.2007 roku był on pracownikiem J. S. (2). Z materiału dowodowego wynika natomiast (zostało to omówione w osobnej części uzasadnienia), wbrew twierdzeniom W. G. (1), że analogiczną umowę jak z J. S. (1) z dnia 01.12.2008r., zawierała ponad rok wcześniej z samą J. S. (2) 01.10.2007r. W. G. (1) przeczyła przed Sądem, że zawierała taką umowę z J. S. (2), pomimo że co innego wynikało zarówno z treści jej odwołań od decyzji ZUS oraz treści jej zawiadomienia do prokuratury w sprawie 4 Ds 125/11. W. G. (1) kwestionowała również na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2015 roku (k. 1259v) okoliczność, która była flagowym jej argumentem w odwołaniach od szeregu decyzji ZUS w sprawie niepłaconych składek, a mianowicie, że zatrudniała powodów nie na umowę o pracę ale na umowę zlecenie. Przykładowo w odwołaniu od decyzji ZUS z dnia 18.10.2010 znak: (...)/ (...), wniosła (odwołanie z dnia 30.11.2010r.) o zmianę decyzji i orzeczenie, że w okresie od 01.10.2007 do dnia 29.04.2010 T. J. (1) nie podlegał ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia przez W. G. na podstawie umowy o pracę, wywodząc, że nie był on związany z W. G. umową o pracę, a jednocześnie przyznawała, że „część pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwie (...) wykonywało w firmie należącej do odwołującej czynności związane z monitoringiem obiektów, jednakże były one objęte umową zlecenia". W dalszej części tegoż odwołania W. G. (1) przyznawała okoliczność, którą przed Sądem Rejonowym kwestionowała, a mianowicie, że „w dniu 01 października 2007 roku zawarła ona bowiem z J. S. (2) umowę, na mocy której przejęła jako podwykonawca monitoring części obiektów monitorowanych przez Agencję Ochrony Mienia (...)

Z dokonanych w roku 2010 zgłoszeń do ubezpieczenia zdrowotnego (ZZA), dotyczących się lat wcześniejszych (okres od 01.10.2007) wynika, że powodowie świadczyli na rzecz W. G. pracę, nazwaną w odwołaniach od decyzji ZUS zleceniami. Przed Sądem Rejonowym z kolei pozwana W. G. usiłowała wykazać, że w ramach czynionego przez siebie podwykonawstwa dla J. S. (2) od 01.10.2007 r., na jej rzecz powodowie nie wykonywali jakichkolwiek czynności. Sąd nie dał temu wiary. W tym zakresie Sąd Rejonowy dał wiarę powodom, że wykonywali swoje obowiązki na podstawie umów o pracę. Jednocześnie Sąd Rejonowy uznał, że pozwana nie wykazała (art. 6 Kodeksu cywilnego) swoich twierdzeń, że zawierała „ustne umowy zlecenia od 2008r." Pozwana nie potrafiła na rozprawie nawet opisać kształtu tychże ustnych umów zleceń. Z drugiej zaś strony podała, że jako właściciel mogła czynić polecenia i wskazówki dotyczące zajęć. Pozwana twierdziła natomiast, że „została zrobiona słupem".

Wszelkie kolei czynności R. G. (1) w jej imieniu tłumaczyła „zwykłą pomocą małżeńską", zaś niekorzystne dla siebie wyjaśnienia składane przykładowo w toku kontroli podatkowej „nieodpowiednim doborem słów". Z protokołu kontroli podatkowej prowadzonej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w I. nr (...)(...), przeprowadzonej w dniach 15-24 września 2010 roku w Firmie Handlowo - Usługowej W. G., wynikało, że podatkową księgę przychodów i rozchodów wg oświadczenia W. G. w okresie „do miesiąca maja 2010 prowadził mąż R. G. (1)". W toku tej kontroli W. G. na pytanie o to czy odprowadzała zaliczki od „wypłaconych wynagrodzeń" deklarowała, że „nie posiada dowodów wpłat ani przelewów ... gdyż sprawami dotyczącymi rozliczeń z Urzędem Skarbowym zajmował się mój mąż R. G. (1)". Powyższe było również zbieżne z tym co deklarowała pozwana W. G. na rozprawie przed sądem, gdzie podała, że „Dostęp do jej konta miał jej mąż. Mąż był upoważniony do wszystkich kont". Pozwana w zeznaniach tych szczegółowo opisała, że R. G. (1) miał dostęp do kont firmowych, gdyż ona sama „jeździła dużo", a przy tym „nie widziała powodu żeby jej mąż nie był upoważniony do konta". Pozwana na dodatek przyznała, że „nie kontrolowała przepływów na swoim koncie", zainteresowała się tym co na koncie się dzieje dopiero „w 2010 roku na początku albo pod koniec 2010r.", co Sąd ocenił jako tłumaczenie wręcz kuriozalne.

Pozwana W. G. nie kwestionowała okoliczności, że w dniu 07.08.2010 roku osobiście wydała wypowiedzenie dla W. K., lecz jak podała „działała pod presją". Jak podała, presję miała czuć od momentu kontroli Komendy Wojewódzkiej

Policji w B.. Z zeznań W. G. wynikać miało również, że tak naprawdę pracownicy w ramach powierzanych im ustnych zleceń, mieli organizować sobie pracę samodzielnie, nawet jeśli miało dochodzić do sytuacji alarmowej w nocy

W. G. (1) w swoich zeznania podała, że za pieniądze pochodzące od J. S. (1) za świadczone przez nią usługi ochroniarskie (które jak ustalił Sąd Rejonowy świadczone były z użyciem powodów), opłacała składki zdrowotne od umów zleceń. Sąd nie dał w to wiary, gdyż bezspornie wynikało z dokumentów, że powodowie byli zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych w ramach pracowniczego stosunku, zaś dopiero w późniejszym okresie tj. 16 sierpnia 2010 roku doszło do zgłoszenia pracowników z mocą wsteczną do ubezpieczenia zdrowotnego, co zdaniem sądu było nie tylko nieskuteczną czynnością, ale przede wszystkim czynnością potwierdzającą zupełną nielogiczność aktualnego stanowiska pozwanej W. G., prezentowanego na rozprawie. W uproszczeniu kwestia opłacania składek przedstawiała się tak, że początkowo tj. od 01.10.2007r. składki na ubezpieczenia społeczne były opłacane w całości, następnie zaprzestano płacić za powodów składek, a następnie W. G. zgłosiła (jak twierdziła za radą urzędników) pracowników do ubezpieczeń zdrowotnych jak od zleceń (z mocą wsteczną co niedopuszczalne) by zwyczajnie opłacić mniejszą sumę składek na ubezpieczenia społeczne pracowników - powodów. W. G. (1) odnosząc się do okresu związania umową z J. S. (1), a mianowicie okresu po 01.12.2008 roku podała, że „według niej powodowie mieli stosunek pracy z panem S. a dodatkowy u niej. Abstrahując samo

nazewnictwo tych umów (pозwana określiła ten dodatkowy stosunek stosunkiem pracy, mimo że cały czas utrzymywała, że były to ustne umowy zlecenia), to wskazać należy, że było to stanowisko zupełnie nielogiczne. Po pierwsze było ono sprzeczne z zeznaniami powodów, którzy podali, że to właśnie u W. G. pracowali a nie u J. S.. Po drugie było to zupełnie sprzeczne z treścią umowy jaką pozwana zawarła z J. S. (1) w dniu 01.12.2008 roku gdzie wprost jest mowa o tym, że swoje usługi będzie wykonywać za pomocą pracowników. Po trzecie gdy porówna się treści obu umów (pierwsza zawarta przez J. S. (2) w dniu 10.10.2007, druga przez J. S. w 2008 roku) zawartych przez pozwaną W. G., to należało dojść do wniosku, że tak jak w pierwszej z tych umów to pozwana miała otrzymywać ryczałt w wysokości 12.000 złotych, tak w drugiej z tych omów osoba mającą otrzymywać tenże ryczałt był J. S. (1). W ocenie Sądu Rejonowego tak sformułowane umowy, pośrednio również wskazują na to, że J. S. (1) nie zgodziłby się na warunki, które wedle deklaracji pozwanej obowiązywały. W tym zakresie Sąd Rejonowy dał wiarę J. S. (1) i nie dał wiary W. G.. Oczywistym jest również i to, że żadna z umów nie regulowała kwestii tego w jaki sposób W. G. miała pozyskiwać świadki zarówno na pensje pracowników jak i składki. Niewątpliwym jednak było, że strony w tym zakresie poczyniły porozumienie, skoro na konto W. G. wpływały środki w wysokości sięgającej w szczytowym momencie nawet 2 milionów złotych rocznie (zostało to omówione w innej części uzasadnienia), co stanowiło przychody dające pokrycie kosztom uzyskania tychże przychodów. Z zeznań W. G. wynikało, że rozliczenia z powodami dokonywała wedle stawki godzinowej. Jednocześnie pozwana próbowała wykazać, że powodowie wykonywali zlecenia u niej w innym czasie niż pracę u J. S. (1), zaś jak się porówna deklarowaną okoliczność z zeznaniami powodów, to należało dojść do wniosku, że nie było to możliwe. Zeznaniami powodów Sąd Rejonowy dał wiarę. Powodowie jeden po drugim potwierdzali wzajemnie zeznania, co tyczy się zwłaszcza okoliczności konstytutywnych z perspektywy ustalenia cech stosunku pracy. Co prawda powodowie opierali swoje żądania o twierdzenie, że stosunek pracy z W. G. (1) istnieje od momentu podmiotowego przekształcenia stosunku pracy w trybie art. 23' Kodeksu pracy i wiązali to z datą 01.10.2010 roku, to jednak dowody zgromadzone w sprawie potwierdzały, że doszło do ustania stosunków pracy z J. S. (2) i nawiązania nowych stosunków pracy z W. G. (1). Z zeznań powodów wynikało, że wszelka dokumentacja pracownicza, począwszy od 01.10.2007 roku opatrywana była pieczęcią firmową W. G. (1), tak więc zdaniem Sądu Rejonowego pracownicy formalnie zostali poinformowani jaki podmiot jest podmiotem ich zatrudniającym. Z zeznań powodów wynikało, że ogół czynności formalnych w imieniu W. G. dokonywał od samego początku, tj. od daty 01.10.2007 roku R.! G.. Przykładowo z zeznań powoda W. K. (1) wynikało, że W. G. (1) przychodziła do firmy i traktowana była jako pracodawca, w tenże sam sposób się sama zachowywała. Z zeznań powoda W. K. wynikało, że wszelkie czynności pracownicze załatwiał z R. G. (1), który urzędował tam gdzie W. G. (1). Z zeznań powoda W. K. wynikało również, że po tym jak formalnie W. G. po dniu 01.10.2007 roku widniała we wszelkiej dokumentacji jako pracodawca, to mimo tego ostała się dawna struktura organizacyjna funkcjonująca w firmie (...) przed datą 01.10.2007 roku. Z zeznań powodów wynikało, że w firmie W. G. obowiązywał system grafików pracy. Tak też wynikało np. z zeznań powoda W. K. (1), co potwierdzało pracowniczy charakter świadczonej pracy. Z zeznań powodów wynikało, że kierownicze funkcje w firmie

pełnili R. G. (1), P. Ż. i P. G., którzy mieli wspólne biuro, gdy siedziba firmy mieściła się jeszcze na ul. (...) w I. Z zeznań powodów wynikało, że logo (...) zostało zmienione na logo (...) po kontroli K. Wojewódzkiej Policji. Z zeznań powodów wynikało, że W. G. angażowała się w funkcjonowanie firmy, jednakże J. S. (1) był tam częściej, gdyż miał tam biuro, co dotyczyło się siedziby na ul. (...). Z zeznań tych wynikało, że W. G. nie miała własnego biura na ul. (...) i jeśli bywała na terenie siedziby firmy, korzystała z biura swojego męża R. G. (1). Specyfika pracy większości powodów polegała na świadczeniu pracy poza siedzibą (bazą) firmy. Niektórzy z powodów mieli wyznaczone stałe miejsce pracy. Przykładowo z zeznań powoda A. H. (1) wynikało, że w ostatnim okresie swojego zatrudnienia przez okres około 12 miesięcy pracował na jednym obiekcie, tj. od 6:30 do godziny 18:00 przebywał w Banku Spółdzielczym, zaś kiedy potrzebował np. ubrania robocze lub chciał wziąć urlop, to kontaktował się z R. G. (1). Zeznaniom R. G. (2) Sąd nie dał wiary Świadek zaprzeczył aby miał pełnomocnictwo W. G. (1). Zaprzeczył również w zeznaniach, że wydawał polecenia zatrudnianym pracownikom. Świadek nie podtrzymał uprzednich swoich zeznań złożonych na rozprawie w dniu 03 marca 2011 roku tj. przed uchyleniem wyroku do ponownego rozpoznania, gdzie podał, że „pозwana wykonywała usługi ochrony mienia osobami, którzy byli pracownikami J. S. (2), a u pozwanej pracowali na podstawie ustnej umowy zlecenia”). Świadek odwołał również zeznania, w których podał, że „sporządzał komputerowe informacje o dochodach pracowników firmy (...) J. S. (1), który go zmusił do tego jak również wymyślił, aby na tych dokumentach dać pieczętąkę pozwanej”

Świadek w sposób zupełnie nielogiczny i niekonsekwentny zeznawał. Z jednej strony deklarował, że nie miało miejsce przejęcie pracowników w trybie 23' Kp, zaś z drugiej stron podawał, że „w chwili przejęcia on nie został przejęty, gdyż był pracownikiem i pełnomocnikiem J. S. (2)” i zajmował się nadal tym samym, realizując „polecenia i wskazówki J. S. (2)”. Powodowie potwierdzali, że R. G. (1) był „aranżatorem” przejścia w trybie art. 23' Kp, więc niezależnie od ostatecznej oceny w tym zakresie i stanowiska sadu, czy rzeczywiście doszło do podmiotowego przekształcenia stosunków pracy w tym trybie, R. G. (1) wiedział o wszelkich działaniach, zaś w zeznaniach z jednej strony podał, że „miał pracowników firmy (...) i był pełnomocnikiem dyrektora tj. J. S. (2) i łącznie ze świadkami Ż. i G., wykonywali polecenia J. S. (2), z drugiej zaś, że on sam nie był przejęty w trybie art 23' Kp. R. G. (1) podał w zeznaniach, że był szantażowany przez J. S. (1), lecz nie ujawnił w jaki sposób (k. 1020v). R. G. (1) w zupełnie nieracjonalny przedstawił kwestię wypłacania mu wynagrodzenia przez J. S. (1), przyznając jednocześnie, że był jedną osób wypłacającą wynagrodzenia pracownikom. Świadek odmawiał przy tym odpowiedzi na pytania dlaczego wystawiał pracownikom w imieniu W. G. (1) zaświadczenia o dochodach. Wręczanie PIT-ów z pieczęcią firmy (...) tłumaczył, że czynił to na polecenie J. S. (2) i J. S. (1) - Sąd nie dawał temu wiary.

Zeznaniom P. Ż. Sąd dał wiarę. Świadek podał, że pracował u J. S. (2) (siostry) przed 01.10.2007 rokiem jako zastępca dyrektora i jej pełnomocnik. Świadek deklarował, że po przejściu w trybie art. 23' Kp również był zastępcą dyrektora, lecz nie był upoważniony przez W. G. do składania za nią podpisów. Zdaniem Sądu świadek w ogóle nie był zorientowany na wymogi jakie towarzyszyć musiałyby przejściu w trybie art. 23' Kp, a więc pośrednio zeznania tego świadka potwierdzały, że do takowego podmiotowego przekształcenia po stronie pracodawców nie doszło. Zeznania tego świadka na temat tego, że „J. S. (2) nie zamknęła działalności i nadal ją prowadziła na bazie tych podmiotów, nie wykonywała tego pośrednio tylko za pomocą podwykonawców” świadczyły wprost o tym, że po pierwsze nie doszło do „przejęcia zadań” na W. G. (1) z dniem 01.10.2007r, a po drugie, że chodziło o „przejście pracowników” na inny podmiot, co przyznawała również sama J. S. (2). Innymi słowy J. S. (2) nadal związana była umowami z podmiotami na rzecz których świadczone miały być usługi przy użyciu podwykonawcy, czerpiąc przy tym zyski, a także nie płacąc ewentualnych odpraw pracownikom. Z zeznań świadka Ż. wynikało również, że teczki personalne pracowników zaginęły, zaś świadek podał, że osobiście przekazywał je R. G. (1). Sąd dał temu wiarę. Świadek podał również, że świadectwo pracy dla niego sam świadek sobie wypisał, zaś podpisał R. G. (1) w imieniu W. G. (1). Sąd również dał temu wiarę. Z zeznań świadka wynikało również, że R. G. (1) zajmował się zatrudnianiem, zwalnianiem pracowników i wszystkimi sprawami związanymi z finansami, zaś świadek o sobie podał, że zajmował się rejestracją umów, dokumentacją broni, kontaktami z klientami, aneksami do umów. Z zeznań tego świadka wynikało, że wynagrodzenie za prace wypłacał pracownikom R. G. (1) „do ręki bez pokwitowania”. Z zeznań świadka wynikało również, że pracownikom płacono za badania lekarskie po 01.10.2007 roku, co było rzeczą oczywistą jeśli nawiązuje się kolejny stosunek pracy i należy wykonać badania wstępne lekarskie (obowiązku takowego nie ma przy podmiotowym

przekształceniu stosunku pracy). Zeznania świadka potwierdzały również, że w okresie ponad dwuletnim od daty 01.10.2007 roku dochodziło do sukcesywnego podpisywania umów z W. G. (1) przez podmioty stanowiące klientelę. Świadek podał, że takich podmiotów mogło być finalnie około 150, zaś z zeznań świadka wynikało, że W. G. należała właśnie na to by była stroną tych umów tj. „żeby te firmy przepisać z J. S. (2) na nią”. Z zeznań świadka wynikało, że łącznie było około 800 podmiotów korzystających, przy czym po okazaniu świadkowi k. 25 akt sprawy z treścią załącznika do umowy z dnia 01.10.2007 roku zawartej pomiędzy J. S. (2) a W. G. (1), świadek wskazał, że te ponad 20 obiektów (ujęć wody, banków) to były podmioty znajdujące się na liście Wojewody podlegając obowiązkowej ochronie, zaś na pozostałą liczbę klienteli składały się również szkoły oraz prywatne domy. Zeznaniami świadka P. G. Sąd dał wiarę. Treść zeznań tego świadka potwierdzała pracowniczy charakter zatrudnienia powodów. Zeznał, że praca powodów po 01.10.2007 roku wyglądała tak samo jak przed tą datą, a więc tak samo jak to było kiedy obowiązywały umowy o pracę zawarte z J. S. (2). P., że pracownicy zobowiązani byli do osobistego świadczenia pracy, przełożonym pracowników był S. B., który był władny wydawać im polecenia. P., że pracownicy w razie choroby przynosili zwolnienia lekarskie, korzystali z urlopu lub otrzymywali za niego ekwiwalent. Zeznaniami świadka S. B. Sąd dał wiarę. Zeznania świadka potwierdzały pracowniczy charakter zatrudnienia powodów. P., że on sam wykonywał polecenia takich osób jak R. G. (1) oraz P. Ż., będąc pracownikiem stacji alarmów. Świadek potwierdził również, że R. G. (1) podpisywał świadectwa pracy, że czas pracy pracowników ustalany był grafikami, że był przełożonym i wydawał pracownicze polecenia, traktował powodów jak pracowników, zaś sama W. G. jako właściciela firmy. Przykład okoliczności związanych z osobą S. B. również świadczy o tym, że nie mogło być mowy o podmiotowym przekształceniu zakładu pracy. Wskazać należy na sprzeczność dowodów załączonych do akt sprawy z treścią dokumentu datowanego na 08.06.2015 roku (znak (...) - (...)) nadesłanego przez ZUS do Sądu Rejonowego w Inowrocławiu. Z pisma ZUS wynikało bowiem, że S. B. został wyrejestrowany z ubezpieczeń społecznych od dnia 30.06.2007 roku oraz że na dzień 30.09.2007 nie był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych. Natomiast z dokumentu ZUS ZUA wynika, że z dniem 01.07.2007 roku został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych przez PPHU (...) z kodem pracowniczym 01 10 00. Z dokumentu ZUS ZWUA (k. 246) wynika, że S. B. został wyrejestrowany z ubezpieczeń społecznych przez J. S. (1) z kodem przyczyny wyrejestrowania 100. Oznacza to, że wbrew treści pisma ZUS na dzień 30 września 2007 podlegał ubezpieczeniom społecznym, będąc pracownikiem J. S. (1). Zeznania B. W. nie wnosiły wiele do sprawy. Świadek potwierdzała jedynie treść zawarta w piśmie, które sporządziła. Zeznaniami świadka J. S. (2) sąd dał wiarę. Z zeznań świadka wynikało, że już od samego początku prowadzenia firmy od 2002 roku nie czuła się na siłach i zgodziła się tylko dlatego, że jej mąż J. S. (1) nalegał na to oraz że była zapewniona o tym że będzie mieć swoich pełnomocników - P. Ż. (brata) oraz R. G. (1). Z zeznań świadka wynikało, że i tak wszystkie sprawy finansowe i zarządzające, jej pełnomocnicy konsultowali z J. S. (1) i to ogólnie on w dalszym ciągu prowadził tę firmę, przynajmniej w znaczeniu organizacyjnym. Z zeznań tego świadka wynikało, że kiedy J. S. (1) w 2007 roku nosił się z zamiarem sprzedaży firmy, R. G. (1) optował by stworzyć „podfirmę”, która wykonywałaby ochronę obiektów i przejęła pracowników. Z zeznań świadka wynikało wprost, że pod pojęciem „sprzedaż firmy” planowanej przez J. S. (1) przez 10.10.2007 rokiem, miała na myśli „klientów” firmy. Z zeznań świadka J. S. (2) nie wynikało w żadnym razie by jakiegokolwiek formalne kwestie związane z deklarowanym przejściem w trybie art 23 (1) Kp zostały dochowane. Świadek nawet nie potrafiła dokładnie wskazać czy R. G. (1) reprezentował w tym okresie jednocześnie świadka a także W. G. w podejmowanych czynnościach. Z zeznań J. S. (2) wynikało, że osobiście nie wyrejestrowywała pracowników z ubezpieczeń społecznych po 30.09.2007 roku i że czynić to musiał wedle wiedzy świadka R. G. (1) w porozumieniu z J. S. (1). Z zeznań J. S. (2) wynikało natomiast jednoznacznie, że po 01.10.2007 roku nie chodziło o przekazanie zadań firmy nowemu podmiotowi takiemu jak W. G. ale o kontynuowanie tej działalności (zachowanie zadań), przy jednoczesnym przekazaniu pracowników do innej firmy, z której usług podwykonawczych świadek jako właścicielka firmy miała korzystać. Zeznaniami powoda A. W. Sąd dał wiarę. Zeznania powoda potwierdzały pracowniczy charakter wykonywanych obowiązków, co w konsekwencji prowadziło do uznania, że wykonywał on pracę za wynagrodzeniem. Podał, że jego dowódca zmiany ustalającym dla niego grafik był S. B.. Podał, że po dacie 01.10.2007r. nic się nie zmieniło. Podał, że nadal wykonywał prace tego samego rodzaju. Zaprzeczył także aby zawierał z W. G. ustną umowę zlecenia. Podał, że miał prawo do urlopu wypoczynkowego. Podał również, że R. G. (1) wypłacał pensję. Świadek potwierdzał również, że W. G. wydawała mu polecenia osobiście. Według dokumentu ZUS z dnia 08 czerwca 2015 roku nr (...) (...), A. W. z dniem 01.10.2007r. został wyrejestrowany przez J. S. (2) z kodem wyrejestrowania 100.

Z dniem 01.10.2007 roku został zgłoszony do firmy W. G. z kodem pracowniczym. Zgłoszenia dokonał J. S. (1) bez ważnego upoważnienia

Treść pisma A. W. mającego stanowić „wypowiedzenie umowy o pracę z dniem 30 września 2010 roku” oraz jego żądanie o wystawienie świadectwa pracy od 01.10.2007 roku świadczy pośrednio również o pracowniczym charakterze stosunku pracy. Z dołączonych do pozwu A. W. dokumentów wynika, że do Urzędu Skarbowego zostały złożone informacje o uzyskanych przez niego dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w latach od 01.10.2007 do 31.12.2007 oraz za rok 2008 u W. G. (1), z tytułu umowy o pracę. Jak wynika z treści dokumentu ZUS ZZA) W. G. (1) zgłosiła A. W. do ubezpieczenia zdrowotnego z dniem 01.10.2007, lecz zgłoszenia dokonała 16.08.2010r. -jako osobę wykonującą umowę zlecenia. W dniu 18.10.2010 do Urzędu Skarbowego w I. została złożona korekta informacji dotycząca A. W. o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres od 01.10.2007 do 31.12.2007, a także za okres od 01.01.2008 do 31.12.2008 i za okres 01.01.2009 do 31.12.2009 r.-jako osobę wykonującą umowę zlecenia. Dołączone do akt sprawy grafiki za okres czerwiec, lipiec sierpień, wrzesień 2010 roku, gdzie A. W. miał wykonywać pracę wedle grafików służb operatorów ESMA, potwierdzają pracowniczy charakter stosunku pracy. Pośrednio korelują również z zeznaniami złożonymi przez pozwaną W. G. (1) do protokołu kontroli Urzędu Skarbowego (z którego treścią W. G. zapoznała się w dniu 21.09.2010r.) gdzie pozwana podała, że „kopertę wraz z zawartością wynagrodzenia w wysokości 1.097 zł pozostawiłam osobiście na biurku w pomieszczeniu służbowym”. Z akt sprawy nie wynika natomiast aby po okresie maja 2010 roku pozwana wypowiedziała lub rozwiązała umowę o pracę A. W.. Zeznaniami powoda M. F. (2) Sąd dał wiarę. Zeznania tego powoda potwierdzały pracowniczy charakter stosunku prawnego jaki go dotyczył. Podał, że pracował w dwuosobowych zespołach i wyjeżdżał na alarmy. Ponadto z zeznań jego wynikało, że poza opisywanym zajęciem nie przyjmował żadnych zleceń. Zeznał również, że posiadał ustalony zakres obowiązków i był on taki sam jak przed datą 01.10.2007r. Wskazywał również na pozostałych powodów jako osoby będące pracownikami tego samego pracodawcy. Podał również powód, że pracował w parach z powodami W., S., J. i O.. Zeznaniami powoda M. W. (1) Sąd dał wiarę. Z zeznań tego powoda również wynikał pracowniczy charakter jego zatrudnienia. Podał, że tworzył załogi z powodami M., N., J., S., R.. Podał, że W. K. (1) pracował na innym zupełnie obiekcie i chodził tam na określone godziny, pilnował. Z zeznań tego powoda wynikało, że w 2010 roku pojawił się problem z wypłatą wynagrodzeń i pracownicy domagali się spotkania zarówno z R. G. (1) jak i W. P., że takie spotkanie odbyło się i pozwana W. G. brała udział. Powód M. W. również zaprzeczył by zawierał umowę zlecenia z W. G.. Z zeznań powoda wynikało również, że na zebraniach z powodami W. G. miała decydujące zdanie i była zorientowana na temat problemów firmy. Z dołączonych do pozwu M. W. (1) dokumentów wynika, że do Urzędu Skarbowego zostały złożone informacje o uzyskanych przez niego dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w latach od 01.10.2007 do 31.12.2007 oraz za rok 2008, 2009 u W. G. (1), z tytułu umowy o pracę. Z kolejnych dołączonych do pozwu M. W. (1) dokumentów wynika, że M. W. (1) wykonywał czynności w ramach umowy o pracę. Świadczą o tym m. in dokumenty przekazywania broni i amunicji, grafik grupy interwencyjnej, treść jego legitymacji ubezpieczeniowej. Z perspektywy pracownika, wykonywał on pracę w zespole innych pracowników, pod kierownictwem. Innymi słowy z perspektywy pracownika, nie sposób było zakładać, że wykonywał on zlecenie. Do zespołu pracowników należeli: A. W., D. S. (1), M. F. (1), S. O. (1), S. C., M. W. (1), K. R. (1), P. N. (1), Z. Z., P. M. (1), S. B., T. B.. Jako „wydający” broń wskazany był R. G. (1). Pośrednio o tym, że wykonywał on (M. W. (1)) swoje zajęcie w ramach umowy o pracę a nie zlecenia, świadczy podpisana przez niego umowa o pracę w 2002 roku. Nie było bowiem powodów do tego by uznać, że po 01.10.2007 roku zmienił się charakter łączącego go stosunku prawnego. Wcześniej łączyła go umowa o pracę z J. S. (1), którą strony za porozumieniem stron rozwiązały z końcem kwietnia 2002 roku. Brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że korekty W. G. (1) składane do Urzędu Skarbowego w październiku 2010 roku (P1T 11 za rok 2007, 2008, 2009) oraz „zgłoszenia” do ubezpieczenia zdrowotnego dokonane wobec M. W. (1) 16.08.2010r., nadawały temu stosunkowi prawnemu inny charakter niż umowa o pracę. Zeznaniami powoda T. S. dał wiarę. Zeznania powoda również potwierdzały charakter pracowniczy stosunku prawnego łączącego go z W. O. powód logicznie z kim pracował w grupach. Podał również, że sam chciałby pracować na zlecenie, lecz R. G. (1) wykluczał takie zatrudnienie. Z zeznań tego powoda wynikało, że gdy pojawił się problem opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, pracownicy reagowali i domagali się wyjaśnienia tego z W. G. (1). Z zeznań powoda wynikało, że nie był on ostatecznie zatrudniany na umowę zlecenie. Według dokumentu ZUS z dnia 08 czerwca 2015 roku nr (...) (...)

T. J. (1) z dniem 01.10.2007r. został wyrejestrowany przez J. S. (2) z kodem wyrejestrowania 100. Z dniem 01.10.2007 roku został zgłoszony do firmy W. G. z kodem pracowniczym. Zgłoszenia dokonał J. S. (1) bez ważnego upoważnienia (druk ZUS

(...)). Z dokumentów dołączonych do pozwu T. J. (1) wynikało, że w dniu 03.12.2007 r. podpisał on aneks do umowy o pracę z W. G. (1) w wymiarze 1/4, stosownie do którego miał świadczyć pracę w wymiarze 1/4 etatu od 01.01.2008 roku. T. J. (1) w pozwie z dnia 30 listopada 2010 roku wnosił o zobowiązanie W. G. do wydania świadectwa pracy za okres od 01.10.2007 do 31.04.2010

Na rozprawie w dniu 28 listopada 2011 roku (w ślad za jego pismem z dnia 05.01.2011.) zmodyfikował żądanie pozwu w ten sposób, że żądał wydania świadectwa pracy za okres od 01.01.2008 do 30.04.2010. Roszczeń finansowych wobec W. G. nie składał. Jak wynika z treści dokumentu ZUS ZZA W. G. (1) zgłosiła T.

J. do ubezpieczenia zdrowotnego z dniem 01.10.2007, lecz zgłoszenia dokonała 16.08.2010 Or. - jako osobę wykonującą umowę zlecenia.

W dniu 18.10.2010 W. G. złożyła do Urzędu Skarbowego korektę informacji o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres od 01.10.2007 do 31.12.2007, dotyczącą osoby powoda T. J. (1), jako że osiągał przychody z tytułu umowy zlecenia. W dniu 20.10.2010 W. G. analogiczna korektę za okres od 01.01.2008 do 31.12.2008. Analogiczna korekta dotyczyła również okresu od 01.01.2009 do 31.12.2009. Zeznaniom powoda P. M. (1) Sąd dał wiarę. Zeznania tego świadka potwierdzały pracowniczy charakter zatrudnienia. Zeznania tego świadka potwierdzały, że kiedy firma mieściła się jeszcze na ul. (...) w I., to już w tym okresie dochodziło do spotkań z W. G. (1) dotyczących składek. Pozwana miała apelować do pracowników by „dali jej jeszcze pół roku, a wszystko będzie dobrze. Zeznaniom powoda D. S. (1) Sąd dał wiarę. Zeznania tego powoda potwierdzały pracowniczy charakter jego zatrudnienia. Podał, że jeździł do banków, sklepów, prywatnych mieszkań, początkowo z ul. (...), następnie z ul. (...). Podał, że pracował na zmiany po 12 i 24 godziny. Zeznał również, że postrzegał W. G. jako właściciela firmy, zaś R. G. (1) za osobę, która pozwanej pomagała. Podał, że po dacie 01.10.2007 roku wykonywał pracę na tych samych warunkach, deklarując że wcześniej u J. S. (2) miał określony zakres obowiązków. Podał również ten powód, że W. G. osobiście wydawała mu polecenia służbowe. Zeznaniom powoda A. H. (1) Sąd dał wiarę. Powód opisał w zeznaniach, że wykonywał pracę u W. G. (1) od 01.10.2007 roku wspólnie z innymi powodami, przy czym deklarował, że swoją pracę wykonywał na stałym obiekcie tj. w Banku Spółdzielczym. Według dokumentu ZUS z dnia 08 czerwca 2015 roku nr (...) (...), A. H. (1) z dniem 01.10.2007r. został wyrejestrowany przez J. S. (2) z kodem wyrejestrowania 100. Z dniem 01.10.2007 roku został zgłoszony do firmy W. G. z kodem pracowniczym. Zgłoszenia dokonał J. S. (1) bez ważnego upoważnienia (druk ZUS ZUA). Z dokumentów bankowych (wyciągi z konta bankowego A. H. (1)) wynika, że W. G. (1) wpłacała na konto A. H. (1) kwoty pieniężne tytułem wypłaty wynagrodzenia, natomiast jedynie z jednego wydruku bankowego z 01 listopada 2011 roku wynikać miała wpłata na konto A. H. (1) kwoty 100 zł tytułem umowy zlecenia. O pracowniczym charakterze zatrudnienia A. H. (1) świadczy lista obecności dołączona przez niego do pozwu, potwierdzająca wykonywanie codziennej pracy w Banku Spółdzielczym w I. w miesiącach od lipca do listopada 2010 roku. W. G. (3) zgłosiła A. H. (1) do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego (druk ZUS ZZA k. 39) w dniu 16.08.2010 roku.

Z dołączonych do pozwu A. H. (1) dokumentów wynika, że do Urzędu Skarbowego zostały złożone informacje o uzyskanych przez niego dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w latach od 01.10.2007 do 31.12.2007 oraz za rok 2008, 2009 u W. G. (1), z tytułu umowy o pracę. W dniu 18.10.2010 W. G. złożyła do Urzędu Skarbowego korektę informacji o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres od 01.10.2007 do 31.12.2007, dotyczącą osoby powoda A. H. (1), jako że osiągał przychody z tytułu umowy zlecenia. W dniu 20.10.2010 W. G. analogiczna korektę za okres od 01.01.2008 do 31.12.2008. Zeznaniom powoda W. K. (1) Sąd dał wiarę. Zeznania tego powoda były spójne z zeznaniami innych powodów. Powód utożsamiał moment nawiązania stosunku pracy z pozwaną W. G. z datą 01.10.2007 rok, a więc z momentem którego dotyczyć się miała przekazywana mu informacja na temat przejścia zakładu pracy w trybie art. 23' Kp. Powód W. K. (1) uwiarygadniał swoje twierdzenia dotyczące pracowniczego zatrudnienia dodatkowo pismem (...) (...) (...) (...) wraz z raportami ZUS

RCA oraz informacją o wysokości wpłaconych składkach na ubezpieczenie emerytalne ((...)- (...)). Zeznania tego powoda potwierdzały okoliczność, że wykonywał on swoje w ramach pracowniczego stosunku pracy. Deklarował pracę w grafikach, pełnienie ochrony w każdy dzień - 10 służb po 24 godziny.

Zeznaniom powoda S. O. (1) Sąd dał wiarę. Zeznania tego powoda potwierdzały pracowniczy charakter jego zatrudnienia. Z zeznań powoda wynikało, że wykonywał on również pewne czynności na polecenia J. S. (1), przy czym deklarował, że były to incydentalne przypadki np. kiedy miał coś dla J. S. przewieźć. Z zeznań powoda wynikało, że dokumentację związaną z zatrudnieniem wydawał R. G. (1), zaś treść tych dokumentów wskazywała W. G. (1) jako pracodawcę.

Podczas kontroli przeprowadzonej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego (protokół z dnia 22.09.2010r.) zeznał S. O. (1), że do końca maja 2010 roku pracował w Agencji Ochrony Mienia (...) J. S. (1) w I. przy ul. (...) na umowę o pracę. Podał również, że przed majem 2010 roku nie znał W. G. i podał, że W. G. do czasu przesłuchania nie zawarła z nim umowy. Z kolei na rozprawie w dniu 28.11.2011 roku przed Sądem uprzednio rozpoznającym sprawę zeznał, że „przed Urzędem Skarbowym powiedział, że pracuje u pozwanej od maja 2010 roku, a to jest nie prawda, gdyż W. G. (1) tak kazała nam mówić

i gdybym zeznał inaczej zostałbym zwolniony z pracy”. Analogiczne zeznania jako powyżej opisane powód złożył przed Sądem Rejonowym ponownie rozpoznającym sprawę. Z zeznań tych wynikało, że W. G. miała sugerować powodowi co ma zeznawać w czasie kontroli przed Urzędem Skarbowym. Sąd dał temu wiarę. Po pierwsze powód podał na początku swoich zeznań, że W. G. wydawała polecenia umycia samochodu, zaś w w trakcie obszernych zeznań spontanicznie deklarował, że chodziło

o polecenia mające miejsce jeszcze na ul. (...). Po drugie z zeznań powoda nie wynikało, by „maj 2010” był okresem gdzie zmieniał on jakiegokolwiek pracodawcę, a wprost przeciwnie, pracował on już wcześniej. Po trzecie w Urzędzie Skarbowym z jednej strony podał, że „pracuje po 8 godzin dziennie”, co świadczyło o pracowniczym charakterze jego zajęcia, zaś z drugiej strony deklarował, że nie w maju 2010 roku nie wręczono mu umowy. Po czwarte okoliczność, że W. G. sugerować miała pracownikom co mają podawać przed Urzędem Skarbowym, dodatkowo potwierdzona była zeznaniami powoda D. C. (1), który potwierdził, że miał z pozwaną „pogadankę” w trakcie której zasugerowano mu, że tak a nie inaczej ma zeznać przed organem skarbowym.

Powód D. C. (1) podał, że W. G. mówić to miała również powodowi P. N. (1) (który w świetle zeznań S. O. (1) miał O. tą sugestią W. G. przekazywać). S. O. (1) został z dniem 30.06.2007 wyrejestrowany z ubezpieczeń społecznych z kodem przyczyny wyrejestrowania 100 przez Agencję Ochrony Mienia(...)” J. S. (2) (druk ZUS ZWUA k. 235). Z dniem 01.07.2007 został zarejestrowany do ubezpieczeń społecznych z kodem pracowniczym 01 10 00 przez PPHU (...) (druk ZUS ZUA k. 236 - 238)

Jak wynika z dokumentu ZUS ZWUA wypełnionego przez J. S. (1) w dniu 10.10.2007 S. O. (1) został wyrejestrowany z ubezpieczeń społecznych z dniem 01.10.2007 roku z kodem 100. Świadczy to zdaniem Sądu o tym, że w dniu 30 września 2007 roku był on pracownikiem J. S. (1) (druk ZUS ZWUA k. 239). Zatem aby S. O. (1) mógł zostać uznany za pracownika W. G. (1), koniecznym było zawarcie z nim po 01 października 2007 roku umowy, zaś nie objęłoby go podmiotowe przekształcenie stosunku pracy. Co do S. O. (1) zaznaczyć należy, że według dokumentu ZUS z dnia 08 czerwca 2015 roku nr (...) (...), został on wyrejestrowany przez J. S. (2) od 30 czerwca 2007 z kodem wyrejestrowania 100. Z dniem 01.07.2007r. Został zarejestrowany do ubezpieczeń społecznych z kodem pracowniczym (...) przez PPHU (...) (k. 306-307 - ZUS ZUA, 308). Natomiast z dniem 01.10.2010r. Został wyrejestrowany przez J. S. (1) z kodem przyczyny wyrejestrowania 100 .

Z dniem 01.10.2007 został zgłoszony do firmy W. G. z kodem pracowniczym. Zgłoszenia dokonał J. S. (1) bez ważnego upoważnienia (druk ZUS ZUA k. 60-62). W dniu 17.11.2010 do Urzędu Skarbowego w I. została złożona korekta informacji dotycząca S. O. (1) o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres od 01.01.2009 do 31.12.2009 -jako osobę wykonującą umowę zlecenia .

Natomiast w aktach sprawy w zakresie dotyczącym S. O. (1) znajduje się informacja o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres od 01.10.2007 do 31.12.2007, która wpłynęła do Urzędu Skarbowego w dniu 28 marca 2008 roku, dotycząca uwidocznionego źródła przychodów w ramach stosunku pracy.

W październiku 2010 roku wpłynęła do Urzędu Skarbowego korekta informacji o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres 01.10.2007 do 31.12.2007 z tytułu umowy zlecenia. Analogiczne korekty za lata 2008 i 2009 dotyczące S. O. (1) wpłynęły do Urzędu Skarbowego w I. również w 2010 roku .

Pismem z dnia 01.11.2010 roku S. O. (1) złożył W. G. oświadczenie o rozwiązaniu umowy w trybie art 55 par. 1 Kp tj. rozwiązaniu umowy bez wypowiedzenia z powodu nie wypłacenia wynagrodzenia pracownikowi.

Z zeznań D. C. (1) (Sąd dał mu wiarę) wynikało, nie wiedział on dlaczego miał w czasie przesłuchania przez Urzędem Skarbowym podać miesiąc maj 2010 roku. Decyzją z dnia 07.10.2010 roku (znak (...)- (...)) ZUS odmówił D. C. (1) zasiłku chorobowego za okres od dnia 04 listopada 2010 roku do 04 grudnia 2010 roku. Jako powód tej decyzji ZUS podał, że D. C. (1) nie przystąpił do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu umowy zlecenia w Firmie Usługowo - Handlowej (...). Decyzja ta potwierdza zdaniem Sądu, że nie było innego stosunku prawnego aniżeli łączący D. C. (1) z W. G. (1), z którą zainteresowany (C.) wiązałby swoje prawo do świadczenie chorobowego. Potwierdza to również, że umowa ta była podstawą żądań wypłaty świadczeń z ubezpieczenia społecznego, tyle, że odmowa wypłaty tych świadczeń wynikała z oceny ZUS, że stosunek ten był umową zlecenia, a nie umową o pracę.

Na karcie 143 akt sprawy znajduje się umowa zawarta w dniu 01.10.2008 na czas określony do dnia 30.09.2013r. pomiędzy W. G. (1) a D. C. (1). Umowę tą podpisał w imieniu W. G. (1) R. G. (1). Wcześniej D. C. (1) zawierał umowę na czas od 01.07.2008r i zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych dokonał J. S. (1) w imieniu W. G. (1) ale bez ważnego upoważnienia. Nie zmienia to jednak oceny, że D. C. (1) przystąpił do wykonywania pracy w zakładzie (...) (umowa k. 143 - 145). W dniu 01.07.2008 D. C. (1) zawarł umowę o pracę na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy zawartą do dnia 30.09.2008r. na stanowisku pracownik ochrony z minimalnym wynagrodzeniem.

Następnie D. C. (1) zawarł z W. G. (1) umowę o pracę na czas określony w dniu 01.10.2008r. - warunki wynagrodzenia i rodzaj pracy nie uległy zmianie. D. C. (1) z dniem 01.08.2008 został zgłoszony do firmy W. G. z kodem pracowniczym 01 10 00. Zgłoszenia dokonał J. S. (1) bez ważnego upoważnienia (druk ZUS ZUA k. 76-78)

Z dniem 01.08.2008r do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego (kod 04 11 00) W. G. (3) zgłosiła D. C. (1) - zgłoszenie zostało dokonane w dniu 16.08.2008r. (druk ZUS ZZAk. 49) Natomiast w aktach sprawy w zakresie dotyczącym D. C. (2) znajduje

się informacja o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres od 01.08.2008 do 31.12.2008 , a także za lata 2009, dotycząca uwidocznionego źródła przychodów w ramach stosunku pracy (k. 16-17). W dniu 20.10.2010 do Urzędu Skarbowego w I. została złożona korekta informacji dotycząca D. C. (1) o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres od 01.08.2008 do 31.12.2008, a także za okres od 01.01.2009 do 31.12.2009-jako osobę wykonującą umowę zlecenia (k. 50). Pismem z dnia 24 stycznia 2011 roku D. C. (1) skierował pismo do W. G. będące oświadczeniem w sprawie rozwiązania umowy o prace bez wypowiedzenia w trybie art. 55 Kp z powodu nie wypłacania wynagrodzenia za pracę . Zeznaniami powoda K. R. (1) Sąd Rejonowy dał wiarę. Powód podał, że wykonywał prace w grupie interwencyjnej z osobami należącymi do kręgu powodów. Powód zeznał, że nie było takich sytuacji by to czy W. G. czy też J. S. (1) wydawali mu osobiści polecenia, zaś osobą u której był na rozmowie kwalifikacyjnej był R. G. (1) - jego też uznawał za bezpośredniego przełożonego (choć polecenia w ramach grupy interwencyjnej miał mu wydawać również B.). Mimo, że świadek podawał, że można było swobodnie „wyzbywać się” urlopu i brać za niego ekwiwalent, Sąd Rejonowy nie uznał by zeznania tego powoda w kontekście całokształtu dowodów sprawy, świadczyły, że powodów łączył inny stosunek aniżeli stosunek pracy. Zeznania tego powoda świadczyły o tym, że powód mógł być zdezorientowany co do podmiotu go zatrudniającego. Zdaniem Sądu Rejonowego w trakcie rozprawy w dniu 09 grudnia 2015 roku powód logicznie wytłumaczył się z treści swoich zeznań przed Urzędem Skarbowym w dniu 23 września 2010 roku, gdzie podał, że „nie był zatrudniony w miesiącu maju 2010

roku w firmie Handlowo - Usługowej (...) " ... „pracowałem chyba do 15 maja 2010 przy ul. (...) w I. a po 15 maja 2010 roku przy ul. (...) w I., również jako pracownik ochrony" ..., „przy ul. (...) świadczyłem pracę na rzecz J. S. (1), po 15 maja 2010 roku przy ul. (...) w I. również pracowałem, lecz nie wiem dla jakiego pracodawcy" .... „wcześniej miałem zawartą umowę o pracę z firmą pana J. S. (1) zawarta była ona na czas określony od 01.04.2008r. do dnia 01.06.2014r. - rozwiązania tej umowy nie było".

W ocenie Sądu Rejonowego powód K. R. (1) przekonująco podał skąd mogła wynikać jego dezorientacja co do podmiotu zatrudniającego. Po pierwsze z kontekstu sytuacyjnego oraz z zeznań powoda wynikało, że przyjmował go do pracy R. G. (1) (zeznał również: „traktowałem G. jako szefa firmy, on mnie zatrudniał i myślałem, że to jest jego firma" k. 1477) a nie J. S. (1) czy J. S. (2) (przypomnieć należy, że J. S. (2) prowadziła działalność do 01.12.2008 roku, zaś powód R. przyjmowany był do pracy w dniu 01.04.2008 roku). Po drugie spontanicznie powód zeznał, że „ta firma była długo czasu i miała swoją renomę”, zaś na pytanie czy (...)” utożsamiał z osobą nazwiskiem S. czy też z R. G. (1) bądź W. G. (1) odpowiedział, że „Pan S. zakładał tę firmę i myślał, że to jest firma pana S.” bo „zakładał tę firmę i cały czas jama”. To przekonanie powoda o tym do kogo należy Agencja Ochrony Mienia(...)wedle jego świadomości na chwile zatrudniania, nie mogło być wiążące w zakresie tego, z kim tak naprawdę podpisywał umowę o pracę. W dniu 01 kwietnia 2008 roku z K. R. (1) zawarto umowę na 3 - miesięczny okres próbny na stanowisku „pracownik ochrony” z minimalnym wynagrodzeniem zasadniczym plus premia uznaniowa. Jako zakład pracy wskazano w umowie Firmę Usługowo - Handlowa (...). Była to umowa w pełnym wymiarze czasu pracy Następnie została z K. R. zawarta umowa na czas określony od dnia 01.07.2008 do dnia 30.06.2013r. (k. 4 akt sprawy jako dokumenty dołączone do pozwu K. R.) Z dokumentów dołączonych do pozwu K. R. dokumentów wynikało, że do Urzędu Skarbowego zostały złożone informacje o uzyskanych przez niego dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w latach od 01.04.2008 do 31.12.2008, za rok 2009 u W. G. (1), z tytułu umowy o pracę. Z całokształtu zeznań powoda wynikał pracowniczy charakter zatrudnienia. Podał, że pracował w określonych godzinach od 08:00 do 08:00 kolejnego dnia, miał 40-sto godzinny tydzień pracy, pracował po około 200 godzin miesięcznie, a także że miał 2 dni przerwy po 24 godzinach pracy i w czasie tychże przerw nie zatrudniał się u nikogo innego. Powód w sposób rzeczowy podał, że nie przeszkadzałoby mu aby wykonywał swoje zajęcie w ramach umowy zlecenia „ale nie ustnej, chciałby mieć to na piśmie”. Według dokumentu ZUS z dnia 08 czerwca 2015 roku nr (...) (...) P. N. (1) z dniem 01.10.2007r. został wyrejestrowany przez J. S. (2) z kodem wyrejestrowania 100. Z dniem 01.10.2007 roku został zgłoszony do firmy W. G. z kodem pracowniczym. Zgłoszenia dokonał J. S. (1) bez ważnego upoważnienia (druk ZUS ZUA k. 64-66). Natomiast w aktach sprawy w zakresie dotyczącym P. N. (1) znajduje się informacja o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres od 01.10.2007 do 31.12.2007 (k. 9), a także za lata 2008 i 2009, dotycząca uwidocznionego źródła przychodów w ramach stosunku pracy. Jak wynika z treści dokumentu ZUS ZZA W. G. (1) zgłosiła P. N. (1) do ubezpieczenia zdrowotnego z dniem 01.10.2007, lecz zgłoszenia dokonała 16.08.2010r. -jako osobę wykonującą umowę zlecenia. W dniu 18.10.2010 do Urzędu Skarbowego w I. została złożona korekta informacji dotycząca P. N. (1) o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres od 01.10.2007 do 31.12.2007, a także za okres od 01.01.2008 do 31.12.2008 i za okres 01.01.2009 do 31.12.2009 - jako osobę wykonującą umowę zlecenia .

Pismem z dnia 24 stycznia 2011 roku P. N. (1) skierował pismo do W. G. będące oświadczeniem w sprawie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art 55 Kp z powodu nie wypłacania wynagrodzenia za pracę (k. 10 akt). Z dokumentu ZUS ZUA „zgłoszenie do ubezpieczeń” oraz „informacji o wysyłce i potwierdzeniu” a także „elektronicznego potwierdzenia przesyłki” (k. 247), dotyczących M. W. (1) wynika, że został on zgłoszony jako pracownik W. G. (1) od 01.10.2007 przez J. S. (1). Z dokumentów wynika, że pracownika tego zgłosił do ubezpieczeń w firmie (...) dnia 10.10.2007r. Jednak z dokumentu tego wynika, że zgłoszenia dokonano bez ważnego upoważnienia - dokonała tego osoba nieupoważniona.

Z pouczenia na dokumencie ZUS ZUA k. 245 wynika, że zarówno płatnik jak i osoba zgłaszana do ubezpieczenia oświadczają, że dane zawarte w formularzu są zgodne ze stanem prawnym i faktycznym, pod sankcją odpowiedzialności karnej. W sytuacji kiedy dokument ten jest generowany elektronicznie, powinna być powiadomiona przez płatnika.

Z kolei z pouczenia na dokumencie „elektronicznego potwierdzenia przesyłki” (k. 247) wynikało, że „Certyfikat z którego korzystał zgłaszający, przy wysyłaniu przesyłki, nie posiada upoważnienia do przekazywania dokumentów za płatnika, którego dotyczą przesłane dokumenty. Pouczono również, że przy ponownym utworzeniu przesyłki należy uzyskać upoważnienie do przesyłania dokumentów w imieniu płatnika i potwierdzić ten fakt w terenowej jednostce ZUS. Analogiczna sytuacja jak dotycząca M. W. (1) a opisana wyżej, dotyczyła również D. S. (1); „zgłoszenie do ubezpieczeń” ZUS ZUA „informacja o wysyłce i potwierdzeniu” „elektroniczne potwierdzenie przesyłki”.

Podobny proceder miał miejsce w dniu 10 kwietnia 2008 roku, kiedy to J. S. (1) bez ważnego upoważnienia zgłosił do ubezpieczeń społecznych od dnia 01.04.2008r. z kodem pracowniczym K. R. (1). Co prawda z zeznań złożonych przez K. R. (1) w Urzędzie Skarbowym wynika, że podał on, że zatrudnił go J. S. (1), jednakże odmiennie podał on na rozprawie i logicznie uzasadnił.

Należy zauważyć jednak, że W. G. (1) w dniu 16 sierpnia 2010 roku zgłosiła do ubezpieczeń zdrowotnych, właśnie K. R. (1) z datą 01.04.2008 roku. Z akt sprawy nie wynika natomiast, że K. R. (1) łączyło wiele (np. dwa) stosunki prawne, lecz jeden stosunek prawny, gdzie wykonywał on pracę pod kierownictwem. Innymi słowy, W. G. zgłaszając go do ubezpieczeń zdrowotnych, przyznała że zatrudniała K. R., zaś z całości materiału dowodowego wynikało, że był to pracowniczy stosunek prawny, nie zaś cywilnoprawna umowa zlecenia.

Zdaniem Sądu Rejonowego W. G. (1) nie udowodniła w niniejszym procesie twierdzenia, że łączyła ją umowa zlecenia z pracownikami, którzy byli zatrudnieni u kogo innego (jak o tym przykładowo mowa w odwołaniu od decyzji z dnia 30.11.2010 dotyczącym K. R. od decyzji ZUS z dnia 18.10.2010 znak (...)/ (...), gdzie wskazywała odwołująca jako pracodawcę J. S. (2)). Mało tego, zdaniem Sądu Rejonowego okoliczności takiej W. G. nawet nie uprawdopodobniła, co miałyby miejsce, gdyby przedłożyła dokumenty potwierdzające umowy zlecenia względnie gdyby dokonała zgłoszeń do ubezpieczeń zdrowotnych w związku z umowami zlecenia odpowiednio w datach 7 dni od 01.10.2007 oraz 01.04.2008- K. R., 01.08.2008 - D. C..

Pośrednio o powyższym świadczą przykładowo korekty jakich dokonywała W. G. w Urzędzie Skarbowym (k. 273 - 274), gdzie w październiku 2010 roku W. G. skorygowała informacje o dochodach i pobranych zaliczkach, gdzie wcześniej przekazywała informację odpowiednio do zarobków uzyskiwanych z tytułu umowy o pracę, zaś korekta miała uprawdopodobnić, że chodziło o zlecenia.

W aktach sprawy znajdując się analogiczne korekty za lata 2007, 2008, 2009 dotyczące powodów. Analogiczna sytuacja jak dotycząca M. W. (1) a opisana wyżej, dotyczyła również P. M. (1) (k. 257 259); „zgłoszenie do ubezpieczeń” ZUS ZUA „informacja o wysyłce i potwierdzeniu” „elektroniczne potwierdzenie przesyłki”. Analogiczna sytuacja jak dotycząca M. W. (1) a opisana wyżej, dotyczyła również M. F. (2) (k. 261 - 263); „zgłoszenie do ubezpieczeń” ZUS ZUA „informacja o wysyłce i potwierdzeniu” „elektroniczne potwierdzenie przesyłki”. Analogiczna sytuacja jak dotycząca M. W. (1) a opisana wyżej, dotyczyła również W. K. (1) „zgłoszenie do ubezpieczeń” ZUS ZUA „informacja o wysyłce i potwierdzeniu” „elektroniczne potwierdzenie przesyłki”. W tej sytuacji zdaniem Sądu powinna była nastąpić reakcja ZUS polegająca na wyjaśnieniu tej kwestii. Ze strony ZUS zaniechano tej czynności wyjaśniającej. Prawdopodobną przyczyną zaniechania tej czynności, zdaniem Sądu Rejonowego była okoliczność, że J. S. (2) dokonała wyrejestrowania pracowników z dniem 01 października 2007 roku, podając kod przyczyny wyrejestrowania 100 (ustanie tytułu do ubezpieczeń) zakończenie stosunku pracy. Obowiązkiem nowego płatnika było zarejestrowanie pracowników.

Z dokumentu datowanego na 08.06.2015 roku (znak (...)- (...)) nadesłanego przez ZUS do Sądu Rejonowego w Inowrocławiu, wynikało, że:

-na dzień 30 września 2007 J. S. (2) miała zgłoszonych do ubezpieczeń 27 pracowników,

- z dniem 01.10.2007 roku wyrejestrowała z kodem(...) (kodem wyrejestrowania) m. in. następujących powodów w niniejszej sprawie: W. K. (1), M. W. (1), D. S. (1), P. M. (1), M. F. (2), P. N. (1), T. J. (1), A. H. (1), A. W.

- J. S. (2) dokonała dnia 26.03.2009 roku wyrejestrowania płatnika składek (tj. swoją firmę jako płatnika składek) z dniem 30.11.2008 roku podając kod przyczyny wyrejestrowania „111”, to jest zaprzestanie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Z dokumentu tego wynikało, że nie dokonała zgłoszenia żadnej zmiany danych identyfikacyjnych płatnika składek, tj. dokumentu (...).

- W. G. (1) w miesiącu październiku 2010 z datą wsteczną zgłosiła do ubezpieczeń zdrowotnych od dnia 01.10.2007 niżej wymienione osoby: W. K., M. W., P. M., M. F., P. N., S. O. (pracownik J. S. na datę 30.09.2007), T. J., A. H., A. W., P. Ż. (też nie był wyrejestrowany przez J. S. (2)), S. B. (on nie był zarejestrowany jako pracownik J. S. (2) lecz na datę 30.09.2007 był pracownikiem J. S. (1), który zarejestrował go od dnia 01.07.2007 i wyrejestrował z dniem 01.10.2007r.) Z kolei K. R. (1) zgłosiła W. G. w październiku 2010 z datą od dnia 01.04.2008 tj. od dnia zatrudnienia; następnie D. C. (1) od dnia 01.08.2008r.

- z dokumentu tego nie wynika aby W. G. rejestrowała do ubezpieczeń zdrowotnych D. S. (1). Z dołączonych do pozwu M. S. dokumentów wynika, że do Urzędu Skarbowego zostały złożone informacje o uzyskanych przez niego dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w latach od 01.10.2007 do 31.12.2007 oraz za rok 2008, 2009 u W. G. (1), z tytułu umowy o pracę. D. S. (1) dołączył do pozwu dokumenty analogiczne jak M. W. (1).

Z dołączonych do pozwu P. M. (1) dokumentów wynikało, że był on zatrudniony w Agencji Ochrony Mienia (...) J. S. (2) od 01 maja 2002 roku. Pismem z dnia 31 maja 2010 roku P. M. (1) zwrócił się do W. G. (1) w sprawie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55 par. 1(1) Kp, w którym oświadczył, że przyczyna rozwiązania stosunku pracy jest niewypłacenie należnego wynagrodzenia za okres kwiecień i maj 2010 oraz zaległych składek ZUS za okres od sierpnia 2008 do maja 2010 roku.

Z dołączonych do pozwu P. M. (1) dokumentów wynika, że do Urzędu Skarbowego zostały złożone informacje o uzyskanych przez niego dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w okresie od stycznia do grudnia 2008 roku oraz za cały rok 2009 z tytułu umowy o pracę u W. G. (1). W aktach sprawy znajduje się dokument (k. 38 akt) „korekta informacji o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres od 01.10.2007 do 30.12.2007, złożona do Urzędu skarbowego 18 października 2010 roku. Analogiczna korekta za rok 2008 została złożona do Urzędu Skarbowego w dniu 20.10.2010. Kolejna korekta za rok 2009 została złożona w listopadzie 2010 roku.

W aktach sprawy znajduje się zgłoszenie do ubezpieczenia zdrowotnego P. M. (1) (druk ZZA) od dnia 01 października 2007 dokonane 16.08.2010r.

Z dołączonych do pozwu W. K. (1) dokumentów wynikało, że był on zatrudniony w Agencji Ochrony Mienia (...) J. S. (2) od 01 maja 2002 roku. Zatrudniony był na czas nieokreślony na stanowisku agent ochrony.

Z dołączonych do pozwu W. K. dokumentów wynika, że do Urzędu Skarbowego zostały złożone informacje o uzyskanych przez niego dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w latach od 01.10.2007 do 31.12.2007 oraz za rok 2008, 2009 u W. G. (1), z tytułu umowy o pracę. Zwrócił się także na treść podpisanego przez W. G. (1) pisma z dnia 06.08.2010 roku, które stanowi o oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę zawartej w dniu 01.10.2007 roku przez W. G. (1) z W. K. (1). Treść tego pisma wskazuje jednoznacznie na to, że W. G. (1) miał w zamierzeniu rozwiązać w trybie art 52 par. 1 pkt. 1 Kodeksu pracy. Z dołączonych do pozwu M. F. (2) dokumentów wynika, że był on zatrudniony u J. S. od dnia 01 marca 2007 roku na podstawie umowy o pracę zawartej na okres próbny, a następnie czas określony do dnia 31.05.2013 roku, na stanowisku pracownika ochrony z ustalonym minimalnym wynagrodzeniem. Odnośnie dokonywanych przez pozwaną korekt w Urzędzie Skarbowym, wskazały, że w aktach sprawy znajdują się korekty oraz daty wpływu tych korekt do Urzędu Skarbowego. Z akt sprawy wynika (k. 62 akt), że w stosunku do W. K. (1) data pierwszej w Urzędzie Skarbowym w I. korekty to 20 października 2010 roku.

Z akt sprawy wynika również, że w odniesieniu do pozostałych osób - powodów korekty te składane były w różnych datach października 2010 roku. Odnośnie okoliczności, iż w dniu 16 sierpnia 2010 roku W. G. (1) zgłosiła powodów do ubezpieczenia zdrowotnego z datą od dnia 01 października 2007 roku, wskazać należy, że czynność taką należało uczynić w terminie 7 dni od powstania obowiązku ubezpieczenia. Tak więc zdaniem Sądu Rejonowego czynność ta miała jedynie upozorować, że strony wiązała umowa zlecenia, nie zaś umowa o pracę. W aktach sprawy znajdują się oświadczenia podpisane przez powodów (np. oświadczenie W. K. (1) k. 10), podpisane również przez (...) Agencji Ochrony Mienia(...) J. S. (2), że zostali poinformowani dnia 29 września 2007 roku, że z dniem 01 października 2007 rok następuje przejście do nowego pracodawcy tj. Firmy Usługowo Handlowej (...) mieszczącej się w I. przy ul. (...) na zasadzie 23' Kp Oświadczenia te zawierają stwierdzenie, że pracownicy wyrażają zgodę na przejście do nowego pracodawcy na zasadzie porozumienia stron w proponowanym im terminie.

To oświadczenie można jedynie potraktować w ten sposób, że J. S. (2) rozwiązała umowę z pracownikami, lecz nie oznacza, że doszło do przejścia zakładu pracy na nowego pracodawcę. Z punktu widzenia art. 23' Kp oświadczenia te zdaniem Sądu nie miały jakiegokolwiek znaczenia.

Art. 23' § 1 Kp stanowi, że w razie w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on, z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy i to niezależnie od tego, co w tej kwestii postanowili sami pracodawcy. Natomiast zgodnie z par. 3 art. 23' Kp jeżeli u pracodawców nie działają zakładowe organizacje związkowe, dotychczasowy i nowy pracodawca informują na piśmie swoich pracowników o przewidywanym terminie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, jego przyczynach, prawnych, ekonomicznych oraz socjalnych skutkach dla pracowników, a także zamierzonych działaniach dotyczących warunków zatrudnienia pracowników, w szczególności warunków pracy, płacy i przekwalifikowania; przekazanie informacji powinno nastąpić co najmniej na 30 dni przed przewidywanym terminem przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę.

Zaznaczyć należy, że pismo (oświadczenie) nie zawiera informacji dotyczącej przyczyn takiego działania a nadto pracownicy powinni otrzymać pismo informujące o przejściu nie później niż 30 dni przed przewidywanym terminem przejścia. Pismo nie zawiera żadnych istotnych z perspektywy „przejścia zakładu pracy” danych wymaganych treścią art. 23 (1) par. 3 kp.

Pisma te nie zawierają również pouczenia, informacji, wynikającego z par. 4 art. 23 (1) kp, o tym, że pracownik może w terminie 2 miesięcy od przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, rozwiązać stosunek pracy za siedmiodniowym uprzedzeniem.

Załączone grafiki - harmonogram pracy - za miesiąc czerwiec, maj, kwiecień 2010 roku, potwierdzają, że K. wykonywał pracę według ustalonego przez pracodawcę rozkładu czasu pracy.

Również z dokumentów zgromadzonych na kartach od 82 do 83 (książka wydania broni) wynikał rodzaj pracy, którego zdaniem Sądu Rejonowego nie sposób wykonywać w ramach umowy zlecenia. Analogiczny wniosek należało poczynić w odniesieniu do dokumentów na kartach 84 - 86.

Przeciw przejściu w trybie art. 23' Kp (przejęciu zakładu) przemawia również treść umowy zawartej w dniu 01 października 2007 roku pomiędzy J. S. (2) (Agencja Ochrony Mienia (...)) a W. G. (1), której przedmiotem miała być „usługa ochrony w formie monitorowania i ochrony obiektu w systemie dyskretnego ostrzegania - powiadamiania drogą telekomunikacyjną lub radiową ze stałą kontrolą stanu obiektu, gdyż świadczy o tym, że nie przejęto ani zadań ani istotnych składników mienia związanego z wykonywaniem usługi ochrony mienia. Kontynuatorem umów z podmiotami wyszczególnionymi w załączniku do tej umowy była nadal J. S. (2), co wynika przede wszystkim z informacji pochodzących od tychże usługodawców. Należy rozróżnić dwa pojęcia „pracodawca” a „zakład”. Za przyjęciem 23' Kp nie mogą stanowić wątpliwe dokumenty wynikające czy to z interpretacji czy też intencji ich autorów. Przykładowo wskazać należy, że w aktach sprawy znajdują się świadectwa pracy takich osób jak J. C. (k. 68 akt), z którego miało wynikać, że zatrudniony był on w okresie od 21 listopada 2004 roku do 31 marca 2010 roku, a więc w okresie również poprzedzającym datę 01 października 2007 roku. Analogicznie świadectwo pracy M. M.

(5) (k. 60), za okres 30.04.2002 do 10.05.2010r. Dokumenty te zakładały przejście w trybie art. 23' Kodeksu pracy, lecz osoba która świadectwo to podpisywała zakładała, że z dniem 01.10.2007 roku doszło przejęcia zakładu pracy w trybie art. 23' Kodeksu pracy. Nadto wskazać należy, że skoro osoba ta R. G. (1) - podpisywała świadectwa pracy obejmujące okres przez datą 01 października 2007 roku, to czynić to potencjalnie mogła w imieniu pracodawcy, lecz nie oznacza to, że czyniła to w sposób zgodny z rzeczywistym stanem rzeczy, a w szczególności, że zakład pracy lub jego część przeszedł na W. G. (1). Wiadomym przecież było, że W. G. (1) nie przejęła klienteli, jaka uprzednio należała do firmy (...), a jedynie J. S. (2) zachowując aktualność umów z klientelą, podzlecała czynności firmie (...), co było okolicznością niewątpliwą.

Zgodnie z art. 3 Kodeksu pracy pracodawcą jest jednostka organizacyjna, choćby nieposiadająca osobowości prawnej, a także osoba fizyczna, jeżeli zatrudniają one pracowników. Takim podmiotem była zdaniem Sądu Rejonowego niewątpliwie

W. G. (1), która nie może w ocenie Sądu twierdzić (jak w odwołaniu od dec. ZUS dotyczącym K. R. k. 111 akt), że „osoby wykonujące u odwołującej czynności w ramach umowy zlecenia wykonywały te (!) czynności na rzecz swego pracodawcy, tj. J. S. (2).” Zakładałoby to bowiem, że osoby te byłyby w dwóch stosunkach prawnych na podstawie jednej czynności.

Kodeks pracy posługuje się obecnie pojęciem zakładu pracy w znaczeniu przedmiotowym, które w ujęciu szerokim stanowi kompleks składników materialnych (lokal, wydzielony teren, urządzenia, maszyny) i niematerialnych (firma, klientela, kontakty handlowe) przeznaczonych do realizacji określonych celów pracodawcy, natomiast w ujęciu węższym jest po prostu miejscem wykonywania pracy przez pracownika (placówka zatrudnienia). Innymi słowy „pracodawca” ma „zakład pracy”. Jak wynika z ustaleń Sądu, a w szczególności treści wspomnianej umowy zawartej pomiędzy W. G. (1) a J. S. (2), klientela nadal pozostała przy J. S. (2), natomiast W. G. (1) jedynie miała wykonywać usługę na rzecz J. S. (2), za umówionym wynagrodzeniem. Zdaniem Sądu Rejonowego, nie mogło dojść do przejścia zakładu pracy, bez najistotniejszego elementu zakładu, którym niewątpliwie zdaniem Sądu Rejonowego była klientela, zaś pośrednio również marka (...)

Nadto, skoro z oświadczeń pracowników (jak omówiono wyżej np. W. K. (1) k. 10 akt) potraktowanych przez Sąd w ten sposób, że J. S. (2) rozwiązała umowę z pracownikami, to w żadnym razie nie można było świadczonej pracy najemnej przez tychże pracowników traktować jako zlecenia. Bezspornie bowiem byli oni zatrudnieni w ramach stosunku pracy.

Zdaniem Sądu W. G. (1) nie wykazała, że zawierała umowy zlecenia (art. 6 Kc). Zatem pierwotny zarzut „braku legitymacji biernej” zawarty w odpowiedzi na pozew, musiał być uznany przez Sąd za chybiony, gdyż wychodził z założenia, że pracownicy (powodowie) świadczyli swą pracę w ramach jedynie zleceń, a z innym podmiotem są związani stosunkiem pracy, co byłoby ustaleniem całkowicie dowolnym i sprzecznym z całokształtem materiału dowodowego. Powodowie wykazali bowiem swą legitymację czynną (co w istocie kwestionowała strona pozwana). Bezspornie bowiem z perspektywy pracowników świadczyli pracę w ramach stosunku pracy, wedle grafików, u jednego pracodawcy.

Zaświadczenia o zarobkach wystawiane przez R. G. (1) mimo że wprost nie określały jaki charakter umowy wiązał osobę otrzymującą zaświadczenia z wystawcą, to jednak z wysokości wskazanych w tych dokumentach kosztów uzyskania przychodów wynikało, że koszty te były właściwe dla pracownika, tj. osoby zatrudnionej na podstawie umowy o pracę. Skoro W. G. (1) twierdziła, że składając korekty do urzędu skarbowego w 2010 roku oraz dokonując zgłoszeń w 2010 roku do ZUS z mocą od 01 października 2007 roku, czyniąc to właśnie w założeniu o ten stosunek prawny, to pośrednio wskazywało to, że R. G. (1) był przez W. G. (1) do tej czynności upoważniony.

Z polisy ubezpieczenia grupowego (...) S.A. wynika, że R. G. (1) prowadził „grupowe ubezpieczenie pracownicze” w imieniu W. G.. Świadczy o tym treść polisy na 25 pracowników, podpisanej przez R. G. (1) i opatrzonej pieczęcią W. G. (1) (Dowód: rozliczenia składek za miesiące 01.2008, 03.2008, 05.2008, 11.2008 (k. 202-207). Nadto należy dodać, że R. G. (1) ubezpieczył również firmę (...).

Tworzona była też (...) Uzbrojona Formacja O. (...), co wyklucza przyjęcie, że osoby wchodzące w ramy tej formacji wykonywali jedynie zlecenie. Zdaniem Sądu pracowały te osoby w ramach stosunku pracy. Skład tej formacji na dzień 07 kwietnia 2010 roku potwierdza pismo opatrzone pieczęcią Firma Usługowo - Handlowa (...), zaopatrzona w adres siedziby, nr koncesji MSWiA oraz REGON, wszystkie dane przynależne W. G. (1) .

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na treść odwołań od decyzji ZUS składanych przez W. G. (1) gdzie kwestionowała ona zasadność stwierdzenia przez organ ZUS istnienia obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym przez osoby, które wedle W. G. (1) takim ubezpieczeniom społecznym nie podlegały. Przykładowo należy odwołać się do argumentacji użytej w odwołaniu od decyzji nr znak (...) z dnia 14.10.2010r. dotyczącej P. M. (1), a powielanej w stosunku do pozostałych powodów w sprawie. W odwołaniach tych wskazano, że „wprawdzie część pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwie (...) wykonywało w firmie należącej do odwołującej czynności związane z monitoringiem obiektów, jednakże były one objęte umową zlecenia. W dniu 01 października 2007 r. zawarła ona bowiem z J. S. (2) umowę, na mocy której przejęła jako podwykonawca monitoring części obiektów monitorowanych przez Agencję Ochrony Mienia (...) Powyższe potwierdza w ocenie Sądu, że W. G. (1) zawierała umowę z J. S. (2) z dnia 01.10.2007r., której zawarcie kwestionowała w swoich zeznaniach przed Sądem rozpoznającym sprawę. W piśmie ZUS Inspektorat I. informował Sąd Rejonowy o tym, że J. S. (2) dokonała wyrejestrowania powodów W. K. (1) i M. F. (2) z ubezpieczeń społecznych ZUS ZWUA z kodem 100 tj. ustanie tytułu do ubezpieczeń. Świadczy to zdaniem Sądu Rejonowego o tym, że po pierwsze nie następowało przejęcie pracowników z trybie 23' Kp a zwykłe ustanie stosunku pracy. W przeciwnym wypadku użyto by kodu 600. Po drugie zdaniem Sądu J. S. (2) celowo nie wyrejestrowała pracowników z kodem 600 (inna przyczyna wyrejestrowania) aby nie wzbudzać zainteresowania organów ZUS, gdyż niewątpliwie taka informacja mogłaby wzmocnić czujność urzędu co do ewentualnej kontroli. W takim układzie wprowadzono w błąd pracowników co do tego, że następuje ich przejęcie w trybie art. 23' Kp. Dokonane czynności świadczyły o tym, że następowało zwykłe zatrudnienie pracownika, nie zaś w trybie przejęcia 23' Kp. Za okoliczność przyznaną w wielu pismach samej W. G. (1) (sygnowanych przez jej pełnomocnika w osobie radcy prawnego) należało uznać, że zatrudniała ona pracowników.

Obowiązki związane z dozowaniem obiektów polegają w ocenie Sądu Rejonowego na wykonywaniu powtarzających się czynności, co wskazuje na typową dla stosunku pracy ciągłość świadczenia pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 lipca 2008 roku sygn. akt I PK 315/07).

Zdaniem Sądu nie było jakichkolwiek dowodów na to, że były to umowy zlecenia, jak twierdziła pełnomocnik W. G. (1) przykładowo w odwołaniu od decyzji ZUS Inspektorat I. z dnia 18.10.2010 (znak (...)/ (...)) dotyczącej K. R. (1). W. G. (1) poza swoimi twierdzeniami, nie przedłożyła żadnych dowodów na to, że zawierała w tym zakresie umowy zlecenia. Twierdzeniom jej odnośnie natury tego stosunku przeczyły zgłoszenia do ubezpieczeń zdrowotnych dokonane z tak ogromnym „opóźnieniem” bo w dniu 16.08.2010 roku, w stosunku do wszystkich zatrudnionych Z dokumentu k. 115 wynika, że W. G. (1) dokonała w dniu 20.10.2010r. korekty informacji o dochodach oraz o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres od 01.04.2008r. do 31.12.2008r., co zdaniem Sądu Rejonowego potwierdza, że stosunek prawny, który przez wszystkich (w tym m. in powodów) był uznawany jako stosunek pracy, od tego momentu z mocą wsteczną miał być rozumiany jako umowa zlecenie. Nie da tego racjonalnie wyjaśnić, gdy zważy się, że powodowie otrzymywali do rozliczeń podatku dochodowego za dany rok informacje o dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy, uzyskanych w ramach stosunku pracy (porównaj korektę z dnia 20.10.2010 k. 115 akt poz. 54, 55, 56 dokumentu z informacją k. 5 akt z powództwa K. R. (1) dotyczącą informacji o dochodach i pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za okres od 01.04.2008 do 31.12.2008 poz. 36, 37, 38 dokumentu). Analogiczne uwagi należy odnieść do sytuacji M. W. (1) (k. od 116 do 128 akt). Z wykazu (k. 82) „książka wydania i przyjęcia broni i amunicji” wynika, że osoby tam wymienione (R., W., F., S., N., O.) świadczyły pracę ale nie wynikało wprost dla kogo (okres od 18-21.05.2010 (k. 82), od 21.06.2010 do 24.06.2010r. Z kart 84 -- 85 wynikała również cykliczność wykonywanej pracy w ściśle określonych godzinach, godzinach pracy banku.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w wyroku z dnia 08 grudnia 2011 roku sygn. akt VI Pa 90/11 uchylając wyrok Sądu Rejonowego uprzednio rozpoznającego sprawę i przekazując sprawę do jej ponownego rozpoznania wskazał, że

wyjaśnienia wymaga czy świadek R. G. (1) w kontaktach z pracownikami faktycznie reprezentował pozwaną czy też Agencję Ochrony Mienia „(...) należąca do J. S. (2) bądź też powstała w dniu 1 grudnia 2008 roku w wyniku połączenia Firmą Handlowo Usługową (...) J. S. (1) Agencja Ochrony Mienia „(...)W innej części uzasadnienia Sąd Okręgowy nawiązał do zeznań świadka R. G. (1), który w jednych zeznaniach miał deklarować, że „pозwana nie przejęła pracowników J. S. (2), która zostali zwolnieni w październiku 2007 roku i pracowali dalej u pozwanej na podstawie umowy zlecenia (nie wiedział przy tym czy taką umowę zawarto pisemnie czy ustnie) oraz potwierdził, że wypłacał pracownikom wynagrodzenie od 01.10.2007 w imieniu J. S. (2). W innych zeznaniach R. G. (1) miał podać, że „powodowie pracowali u pozwanej na podstawie ustnej umowy zlecenia, a wydawał i podpisywał świadectwa pracy niektórym pracownikom co miało być oszustwem dokonany w porozumieniu ze świadkiem Ż. i świadkiem G..

W ocenie Sądu Rejonowego rozpoznającego sprawę R. G. (1) po 01.10.2007 roku faktycznie reprezentował W. G. (1), będąc zatrudnionym u J. S. (2) do 30.11.2008 roku, kiedy ostatecznie zakończyła ona działalność gospodarczą.

Taki wniosek płynie z następujących zależności: po pierwsze nielogicznym byłoby ustalenie, że R. G. (1), będąc zatrudnionym u J. S. (2) po 01.10.2007 roku, „pociągnął” w sensie zatrudniania za sobą pracowników, których przecież J. S. (2) „pozbyła się” po 30.09.2007 roku, dokonując ich wyrejestrowania z ubezpieczeń społecznych. Po drugie pracownicy otrzymywali wynagrodzenia od R. G. (1), zaś jeśli uznać, że przyczyną tego przysporzenia były „umowy zlecenia” (jak określał to R. G. (1)), to w sytuacji ustalenia, że te właśnie umowy były stosunkami pracy, logiczny wniosek byłby taki, że R. G. (1) wypłacał te świadczenia tytułem wynagrodzenia za pracę. Po trzecie zdaniem Sądu wydawanie poleceń pracownikom przez R. G. (1), zatrudnionego u J. S. (2), nie musiało oznaczać, że były to polecenia wydawane w imieniu J. S. (2). Były one poleceniami wydawanymi w ramach stosunku prawnego, który przez R. G. (1) był nazywany „umową zlecenia”, zaś jak ustalił Sąd Rejonowy - miał wszelkie cechy stosunku pracy. Samo zaś wydawanie poleceń świadczyło o naturze stosunku prawnego, a więc o tym, że powodów łączyły umowy o pracę, niezależnie od tego czyim pracownikiem był R. G. (1). Bezsprzecznie R. G. (1) był pracownikiem J. S. (2) po 01.10.2007 roku o czym świadczy zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych i płacenie z tego tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. Z pisma ZUS z dnia 08.06.2015 znak (...) (...)wynika, że za R. G. (1) były odprowadzane składki za okres od 01.05.2002 do 30.11.2008 z kont bankowych J. S. (2). Z informacji ZUS z dnia 07 maja 2014 roku znak (...) wynika, że R. G. (1) był zgłoszony również do ubezpieczeń społecznych przez J. S. (1), co zdaniem Sądu Rejonowego dotyczyło okresu po 01.12.2008r, lecz okoliczność ta dla istoty sprawy jest w ocenie Sądu irrelevantna, co zostało omówione wyżej w odniesieniu do okresu zatrudnienia R. G. (1) u J. S. (2) do 30.11.2008r. Z pisma ZUS z dnia 08.06.2015 znak (...) (...)wynika, że J. S. (2) na dzień 30.09.2007 miała zgłoszonych do ubezpieczeń 27 pracowników, natomiast po dniu 01.10.2007 miała zgłoszonego do ubezpieczeń 1 pracownika. Z dniem 01.10.2007r. wyrejestrowała jedynie niektórych pozwanych tj. W. K., M. W., D. S., P. M., M. F., P. N., T. J., A. H., A. W.. Wyrejestrowania dokonała z kodem wyrejestrowania 100, co oznacza ustanie tytułu do ubezpieczeń społecznych, a więc rozwiązanie umowy o pracę na zasadach ogólnych. Natomiast w przypadku przejścia zakładu pracy w trybie 23' Kp i przejścia pracowników na obydwu podmiotach (przekazującym i przejmującym) spoczywa obowiązek przekazania o tym informacji do ZUS. Czyli w sytuacji gdyby miało miejsce przejście zakładu w trybie art. 23' Kp to J. S. (2) powinna była dokonać wyrejestrowania pracowników z kodem wyrejestrowania 600 (inna przyczyna wyrejestrowania), co byłoby niewątpliwym sygnałem (!) dla ZUS o takim przejściu. Wskazać w tym miejscu należy, że Sąd Okręgowy uchylając wyrok i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania, nakazał rozważenie zasadności wezwania do udziału w sprawie jedynie J. S. (1), nie zaś J. S. (2), co wynikało z założenia, że mogło dojść do przejścia zakładu pracy w trybie art. 23" Kp pomiędzy J. S. (2) a W. G. (1). Zdaniem Sądu Rejonowego o przejściu w trybie art. 23' Kp mowy być nie mogło. Przykładowo nie sposób uznać za przejętego w trybie art. 23' Kp pozwanego S. O. (1), K. R. (1) i D. C. (1), którzy na dzień 30.09.2007 nie byli pracownikami J. S. (2). S. O. (1) był pracownikiem J. S. (1), o czym świadczy wyrejestrowanie go z ubezpieczeń społecznych z dniem 01.10.2007 roku z kodem 100 (pracownikiem J. S. (2) był do 30.06.2007r. i został zarejestrowany do ubezpieczeń społecznych z kodem pracowniczym od 01.07.2007). D. C. (1) zawarł umowę o pracę z W. G. dopiero w dniu 01.07.2008r., którą w imieniu W. G. podpisał R. G. (1). Podobna sytuacja dotyczyła powoda K. R. (1).

Pozwany J. S. (1) w swoich zeznaniach twierdził konsekwentnie, że nie zatrudniał powodów. Z jego zeznań wynikało, że poczynił upoważnienie do działania w jego imieniu na rzecz R. G. (1), jednakże w aktach sprawy nie ma dowodów na to, że R. G. (1) zawierał umowy o pracę z powodami w imieniu J. S. (1). J. S. (1) zeznał, że „nigdy nie miał klucza szyfrującego”, którym niewątpliwie drogą elektroniczną (certyfikatem osobistym) zgłaszano powodów do ubezpieczeń społecznych. Sąd Rejonowy nie dał temu wiary. Wskazać przykładowo należy, że w procesie zgłaszania S. O. (1) do ubezpieczeń społecznych dokonywanego z konta J. S. (1) w dniu 01 lipca 2007 roku, nie odnotowano „braku upoważnienia” do dokonania zgłoszenia (k. 236). Zauważyć jednak należy, że stan taki, który należy uznać za nieprawidłowy i patologiczny, był przedmiotem rozważań i sygnalizacji. Wskazać tytułem przykładu należy na artykuł „Od 1 sierpnia program płatnik się zmienia” publikowany na łamach Gazety Rzeczpospolita z dnia 11 maja 2005 roku, gdzie autor tego artykułu sygnalizował, że „Brak zarejestrowanego upoważnienia po 1 sierpnia 2005 roku nie będzie przeszkodą w przekazywaniu dokumentów do ZUS. Dokumenty ubezpieczeniowe przekazane bez upoważnienia zostaną przyjęte przez system i przetworzone. Podmiot je przekazujący otrzyma komunikat o braku upoważnienia i jednoczesnym przyjęciu dokumentów”. Co do tej kwestii odnosiła się W. G. wskazując na rozprawie (k. 1428), że „jeśli chodzi o rejestrację pracowników to trzeba było posiadać certyfikat który umożliwiał zarejestrowanie większej ilości pracowników i ona takiego certyfikatu nie posiadała i z tego co udało jej się ustalić to certyfikat należał do J. S. (1)”. Z zeznań J. S. (1) i przedłożonych przez niego dokumentów (wynika, że bezspornie W. G. (1) obciążała go fakturami VAT za usługi realizacji ochrony. Z zeznań W. G. (1) wynikało natomiast, że zapewniała swojemu mężowi R. G. (1) dostęp zarówno do pieczęci firmowych, upoważniała go do wszystkich kont firmowych, a także przed organami, instytucjami potwierdzała wszelką działalność R. G. (1) zdaną w jej imieniu. Spornym w sprawie i kwestionowanym przez pozwaną W. G. (1) było, że doszło w ogóle do nawiązania stosunku prawnego pomiędzy nią a powodami w 2007 roku.

Należy jednak zwrócić uwagę na wiele okoliczności mówiących o tym, że doszło pomiędzy pozwaną W. G. o powodami do uzgodnienia essentialii negotii umowy o pracę jeszcze w 2007 roku.

Sama pozwana podała na rozprawie w dniu 28 listopada 2011 roku, że „z powodami nie zawierałam żadnych umów i w zakresie umowy zlecenia powinni mieć zawarte ze mną, lecz nie zawarłam, gdyż nie chcieli takiej umowy podpisać bo mówili, że są moimi pracownikami, gdyż ich przejęłam w październiku 2007 roku od J. S. (2). W rozumowaniu powodów łączyła ich ze mną umowa o pracę i wyjaśniłam pracownikom na zebraniu, że nie są moimi pracownikami. Wypłacałam powodom i innym pracownikom wynagrodzenie na podstawie ustnej umowy zlecenia.” W innej części uzasadnienia Sąd Rejonowy poczynił rozważania, że owy stosunek prawny, który opisywała w cytowanych wyżej depozycjach pozwana (z których to wprost wynika, że co do którego powodowie nie chcieli podpisać z pozwaną umowy o charakterze zlecenia), nosił wszelkie cechy stosunku pracy.

Dalej przytoczyć należy kolejną część depozycji pozwanej, w które podała, że „W styczniu 2010 roku poszłam na zebranie pracowników (...) na które groźbami zostałam zaproszona i chciałam się dowiedzieć o co chodzi i podnoszono, że nie są płacone składki do ZUS i ja im wyjaśniłam, że tę sprawę wyjaśnię, gdyż sama byłam zszokowana, że mam pracowników, że ja powinnam regulować składki ZUS...” Uznać należy, że przy założeniu prawdziwości tych twierdzeń, powództwa każdego z powodów o ustalenie stosunku pracy podlegałyby oddaleniu i to nie tylko w stosunku do W. G. ale i w odniesieniu do J. S. (1). Takie bowiem twierdzenia implikowałyby konieczność uznania stosunków prawnych powodów na podstawie których wykonywali swe zajęcia jako umów zleceń, do czego nie było jakichkolwiek podstaw. Zauważyć w tym miejscu należy, że bezspornym w sprawie było, że pozwana W. G. w dniu 16.08.2010 roku pozwana W. G. zgłosiła do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego z kodem ubezpieczenia (...) (druk ZUS ZZA) z datą 01.10.2007 roku część powodów np: J., M., O., K., W., N., H.. Co do powoda R. został on w dniu 16.08.2010 roku zgłoszony do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego z datą 01.04.2008r. (mimo, że w aktach sprawy znajduje się umowa o pracę tego powoda z datą 01.04.2008 roku). Podobnie powód D. C. miał zawarte na piśmie umowy o prace z datą począwszy od 01.07.2008 do 30.09.2013 zawarta pomiędzy z W. G. (podpis w imieniu W. G. złożył (...)), a do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego został zgłoszony przez pozwaną W. G. w dniu 16.08.2010 z data 01.08.2008r.

Koniecznym jest wskazanie w tym miejscu okoliczności przemawiającej na korzyść W. G. a na niekorzyść pozwanego J. S. (1), która jednak to okoliczność w świetle pozostałych nie wpłynęła ostatecznie na uznanie przez Sąd, że stosunek pracy z powodami wiązał pozwanego J. S. (1). Otóż zarówno co do powodów zgłoszonych do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych jako pracowników w październiku 2007 roku, jak też wskazanych wyżej powodów C. i oraz R. w 2008 roku, przy zgłoszeniu tych pracowników zgłoszenia dokonał w formie elektronicznej w imieniu płatnika W. G. J. S. (1). Z elektronicznego potwierdzenia wpływu dokumentów (...), wynika osoba mająca certyfikat do dokonywania zgłoszeń, nie miała upoważnienia do zgłaszania do ubezpieczeń w imieniu płatnika W. G..

Jednak pozwana W. G. dokonała w dniu 16.08.2010 zgłoszeń do ubezpieczeń zdrowotnych powyżej opisanych powodów z datami wstecznymi, co świadczyło w ocenie Sądu Rejonowego o tym, że potwierdziła zatrudnianie tych osób. Z samego zgłoszenia do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego W. G. wywodziła, że łączący ją stosunek prawny był stosunkiem zlecenia. Jak ustalił jednak Sąd Rejonowy, tenże stosunek prawny był stosunkiem pracy, zaś dokonane zgłoszenie do ZUS, nadające temu stosunkowi prawnemu inny charakter aniżeli w pierwotnych zgłoszeniach pracowniczego ubezpieczenia społecznego, był niczym nieuprawniony, tym bardziej, że czyniony z datą wsteczną. Zdziwienie w tej sytuacji może jedynie budzić okoliczność, że ZUS w żaden sposób do czasu dokonywania tych ex tunc zmian nie reagował, tym bardziej, że na owym dokumencie wygenerowanym z systemu ZUS sygnalizującym zgłoszenie pracownika bez upoważnienia widniało następującej treści pouczenie: „Certyfikat, z którego korzystali państwo przy tworzeniu przesyłki nie posiada upoważnienia do przekazywania dokumentów za płatnika, którego dotyczą przesłane dokumenty. Przed ponownym utworzeniem przesyłki należy uzyskać upoważnienie do przesyłania dokumentów w imieniu danego płatnika i potwierdzić ten fakt w terenowej jednostce ZUS.” Z żadnych przepisów nie wynika by zgłaszający miał obowiązek przesyłania kolejnego zgłoszenia, a więc treść tego pouczenia mówiąca o „ponownym” przekazaniu dokumentów, świadczy zdaniem Sądu Rejonowego, że ZUS uznawał (powinien uznawać) zgłoszenia dokonane w ten sposób jako nieskuteczne. Warty uwagi również jest, że w sytuacji dokonywania zgłoszenia na druku ZUS ZUA w formie nie elektronicznej a tradycyjnej papierowej, zarówno płatnik jak i pracownik składają oświadczenie, że „dane zawarte w formularzu są zgodne ze stanem prawnym i faktycznym, także świadomości odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy”. Jeśli chodzi zaś o zgłoszenie elektroniczne, odpowiedzialność taką ponosić może wyłącznie osoba zgłaszająca do ubezpieczeń. Jak wynika z akt sprawy osobą zgłaszającą (w formie elektronicznej) nie była W. G., jednakowoż w ocenie Sądu Rejonowego, nie miało to wpływu na przedmiot niniejszej sprawy a także na sam obowiązek płacenia składek w sytuacji zatrudniania, zaś mogło być to ocenione jako okoliczność umniejszająca winę. W ewentualnym procesie karnym W. G. należałoby wykazać winę w ten sposób, że wiedziała o takim zgłoszeniu i składek nie płaciła, natomiast w niniejszym procesie wystarczającym jest uznanie przez Sąd Rejonowy, że W. G. powinna była to wiedzieć, a wynikało to z zawodowego charakteru prowadzonej przez nią przecież działalności gospodarczej.

Na niekorzyść W. G. dokonującej zgłoszeń do ubezpieczeń zdrowotnych z mocą wsteczną przemawia jednak treść przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, gdzie w art. 69. ust. 1 cyt. Ustawy określono, że obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e (osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia lub osoby z nimi współpracującymi), powstaje i wygasa w terminach określonych w przepisach o ubezpieczeniach społecznych, zaś art. 36 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz. U z 2013 roku poz. 1442 ze zm.) określa termin ten na 7 dni od daty powstania obowiązku ubezpieczenia.

Z szeregu dokumentów wynikało, że R. G. W. G. (7) powierzała prowadzenie swoich spraw związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, w tym zawierania umów z pracownikami w jej imieniu:

- wskazać należy na protokół kontroli podatkowej (...) 164/10 z września 2010, gdzie kontrolowana W. G. (1) wskazując osobę odpowiedzialną za prowadzenie ksiąg podatkowych (rachunkowych) do miesiąca maja 2010, oświadczyła że prowadził je R. G. (1),

- na pytanie kontrolującego czy W. G. odprowadzała zaliczki od wypłaconych wynagrodzeń (miesiąc maj 2010) oraz zobowiązania do przedłożenia dowodów wpłat, przelewów dotyczących zaliczek z tego tytułu - oświadczyła W. G., że „nie posiada dowodów wpłat ani przelewów ponieważ zaliczki z tego tytułu nie odprowadzała na konto Urzędu Skarbowego w I., gdyż sprawami dotyczącymi rozliczeń z Urzędem Skarbowym zajmował się jej mąż R. G. (1)”,
- w protokole Komendy Wojewódzkiej Policji w B. również - co omówione w innej części uzasadnienia.

Reasumując, Sąd Rejonowy przyjął w niniejszej sprawie domniemanie faktyczne zawierania umów o pracę na czas nieokreślony. Ustalenia bowiem w zakresie umowy na czas inny aniżeli określony musiałyby być określone w umowie, gdyż na gruncie prawa pracy przyjmuje się, że umowa na czas nieokreślony jest podstawowym rodzajem umowy.

In casu przejście w trybie art. 23' Kodeksu pracy z jurydycznego punktu widzenia byłoby niekorzystne dla pracowników pod wieloma względami, a przecież ratio legis tego przepisu polega na tym, że sytuacja pracownika nie ulega zmianie na gorsze. Po pierwsze zatrudniani byłiby w jednostce organizacyjnej niezdolnej do samodzielnej egzystencji. Bez bowiem przejścia „klienteli” a więc bez umów dających do 30 września 2007 roku przychód J. S. (2), firma należąca do W. G. (1) uzależniona byłaby tylko i wyłącznie od podmiotu zlecającego im wykonywanie prac - Agencji Ochrony Mienia „Togo”, którą do 30 listopada 2008 roku prowadziła J. S. (2), zaś po tym okresie J. S. (1). Po drugie, wcześniej, a więc do 30 września 2007 roku pracownicy ci wykonywali pracę w firmie, która miała zapewnioną dywersyfikację klientów, zaś po 01 października 2007 roku firma W. G. bazowała na jednym kliencie, zapewniającym sobie wachlarz zdywersyfikowanej klienteli. Po trzecie pracownikom - powodom, którym przed 30 września 2007 roku pracodawca wręczyłby wypowiedzenia, należałoby się odprawy stosownie do przepisów towarzyszących rozwiązaniu umowy z przyczyn niedotyczących pracownika.

Należy podkreślić, że „wejście przez nowy zakład pracy w prawa i obowiązki objęte stosunkiem pracy następuje z mocy samego prawa i jest niezależne od tego, jak ta kwestia uregulowana została między stronami umowy cywilnoprawnej stanowiącej podstawę przejścia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 1995 r. sygn. akt 1 PRN 9/95). Zastrzec przy tym należy jednak, że pracownicy wiedzieli i godzili się na to, że od 01 października 2007 roku podmiotem ich zatrudniającym będzie W. G. (1), choć jak wynikało z zeznań J. S. (2) nie byli z tego powodu zadowoleni. Z perspektywy pracowników mieli oni pełną świadomość tego u kogo będą zatrudnieni i tej swobody zawierania umowy, nie można ograniczać poprzez zastosowanie art. 23' Kodeksu pracy.

Powództwa niektórych powodów w pewnej części podlegały oddaleniu.

Zgodnie z art 55 § 1' Kodeksu pracy pracownik może rozwiązać pracę bez wypowiedzenia gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a jeżeli umowa o pracę została zawarta na czas określony lub na czas wykonywania określonej pracy -w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni.

W odniesieniu do W. K. (1) Sąd oddalił żądanie ustalenia stosunku pracy co do okresu sprzed 01.10.2007 - brak przejścia w trybie art. 23' Kodeksu pracy. Ta sama okoliczność (brak przejścia w trybie art. 23' Kodeksu pracy) była również powodem oddalenia powództwa w zakresie wydania świadectwa pracy za okres przed 01.10.2007r. W konsekwencji Sąd zasądził jedynie 1.317,00 zł odszkodowania, gdyż okres wypowiedzenia, w jego przypadku wynosił 1 miesiąc, zatem powództwo w szerszym zakresie nie było zasadne.

W odniesieniu do M. F. (2) Sąd oddalił powództwo w zakresie wydania świadectwa pracy za okres od dnia 01.03.2007 do 31.07.2010r., co było również konsekwencją ustalenia, że nie doszło do przejścia w trybie art. 23' Kodeksu pracy.

W odniesieniu do K. R. (1) Sąd oddalił powództwo o zapłatę kwoty wynagrodzenia za m - c listopad 2010 wobec ustalenia, że stosunek pracy trwał do 31 października 2010 roku.

W odniesieniu do M. W. (1) Sąd oddalił powództwo w zakresie wydania świadectwa pracy za okres sprzed 01.10.2007r., wobec ustalenia, że nie doszło do przejścia w trybie art. 23¹ Kodeksu pracy. Sąd oddalił też roszczenie odprawę jako bezpodstawne.

W odniesieniu do P. M. (1) Sąd oddalił powództwo o ustalenie stosunku pracy o okres sprzed 01.10.2007r. oraz wobec ustalenia, że nie doszło do przejścia w trybie art. 23¹ Kodeksu pracy. Sąd oddalił powództwo w części tytułem odszkodowania w trybie art. 55 § 1¹ Kodeksu pracy. Powód żądał zasądzenia kwoty 3.951,00 zł zaś Sąd 1.317,00 zł, gdyż okres wypowiedzenia w jego przypadku wynosił 1 miesiąc.

W odniesieniu do D. S. (1) Sąd oddalił żądanie ustalenia stosunku pracy od 01.10.2007 do 31.10.2010 roku, natomiast Sąd Rejonowy ustalił, że łączył go stosunek pracy z W. G. (1) w okresie od 01 października 2007 roku do 10 października 2010 roku.

W odniesieniu do D. C. (1) Sąd zasądził od pozwanej W. G. (1) na rzecz powoda D. C. (1) kwotę 693,00 zamiast 1.317,00 (połowę obowiązującego wynagrodzenia minimalnego, bo okres wypowiedzenia jego wynosił 2 tygodnie).

W odniesieniu do P. N. (1) zostało oddalone powództwo w zakresie żądania wydania świadectwa pracy za okres przed 01.10.2007r. co było również konsekwencją ustalenia, że nie doszło do przejścia w trybie art. 23¹ Kodeksu pracy.

Wobec S. O. (1) Sąd oddalił powództwo w zakresie ustalenia żadanego trybu rozwiązania stosunku pracy. Brak było podstaw do uznania, że naruszono podstawowych praw pracowniczych w tym przypadku.

W odniesieniu do A. H. (1) powództwo zostało oddalone w zakresie żądania wydania świadectwa za okres przed 01.10.2007r. co było konsekwencją ustalenia, że nie doszło do przejścia w trybie art. 23¹ Kodeksu pracy.

W pkt. XIII wyroku Sąd Rejonowy w oparciu o art. 189 Kodeksu postępowania cywilnego ustalił, że powodów nie łączył stosunek pracy z pozwanym J. S. (1) w okresach objętych ustaleniem zatrudnienia u pozwanej W. G. (1).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego złożyła pozwana W. G. (1) zaskarżając powyższy wyrok w części i zarzucając mu:

1. w stosunku do powoda **W. K. (1)** zaskarża w/w wyrok w części, to jest: co do punktów 1.1,1.2,1.3 i 1.4;
2. wskazuje, iż wartość przedmiotu sporu wynosi: 15.559,00 zł;
3. Na zasadzie art. 368 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzuca:

a) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

- art. 22 § 1 k.p. poprzez założenie, iż spełnione są przesłanki istnienia stosunku pracy w sytuacji braku jakichkolwiek okoliczności potwierdzających istnienie pomiędzy stronami więzi, zakładającej świadczenie pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w szczególności w sytuacji niewykonywania przez dany podmiot jakichkolwiek praw i obowiązków leżących po stronie pracodawcy;

b) naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

• art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego umożliwiającego prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie w oparciu o wszechstronną ocenę materiału dowodowego, znajdujące w lakonicznym uzasadnieniu, uniemożliwiającym rzeczową polemikę z ustaleniami Sądu, a w szczególności:

- bezpodstawne przyjęcie, iż pozwaną łączyła z J. S. (2) umowa współpracy, na podstawie której pozwana świadczyła usługi ochrony mienia;

- brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się ustalając, iż pozwana zatrudniała powodów od dnia 1 października 2007 r.;
- nie poczynienie ustaleń dotyczących posługiwania się pieczętą firmą pozwanej, mimo zgłaszanych przez pozwaną i wykazanych okoliczności posługiwania się pieczętą z logo jej firmy przez osoby trzecie;

- dowolne przyjęcie, iż pozwana wydawała polecenia służbowe

pracownikom bez wskazania, w jakim okresie miało to mieć miejsce, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż w początkowym okresie po "rzekomym" przejęciu pracowników powodowie nie mieli żadnego kontaktu z pozwaną;

- nieuwzględnienie okoliczności związanych ze złożonym przez J. S. (1) oświadczeniem o udostępnianiu potencjału technicznego i osób zdolnych do wykonania zamówienia, przy równoczesnym wywiedzeniu niekorzystnych dla pozwanej skutków prawnych z oświadczeń pozwanej o dysponowaniu potencjałem do świadczenia usług ochrony;
- niewyjaśnienie okoliczności związanych z dokonaniem przez pozwanego J. S. (1) zgłoszeniem pracowników do ubezpieczenia społecznego przy wykorzystaniu własnego certyfikatu i dowolne wyprowadzenie wniosku, iż pozwana dokonała zgłoszenia pracowników do ubezpieczenia społecznego;

- niewłaściwą ocenę znaczenia zakupu produktów żywnościowych

przeznaczonych na paczki świąteczne dla pracowników dokonanego przez J. S. (1), oraz ujawnienia powodów na liście pracowników uprawnionych do otrzymania paczek wielkanocnych w 2009 r.

- art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie dowodu z nagrania przedłożonego do akt postępowania, a także wewnętrznych list płac J. S. (2) za lata 2006-2008, których ujawnienie nastąpiło na ostatnim terminie rozprawy - mimo złożonego przez stronę wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów;

4. Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 368 k.p.c. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

II. 1. w stosunku do powoda **M. F. (2)** zaskarżam w/w wyrok w części, to jest: co do punktów II. 1, II.2 i II.3;

2. wskazuję, iż wartość przedmiotu sporu wynosi: 13.774,00 zł;

3. Na zasadzie art. 368 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

c) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

- art. 22 § 1 k.p. poprzez założenie, iż spełnione są przesłanki istnienia stosunku pracy w sytuacji braku jakichkolwiek okoliczności potwierdzających istnienie pomiędzy stronami więzi, zakładającej świadczenie pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w szczególności w sytuacji niewykonywania przez dany podmiot jakichkolwiek praw i obowiązków leżących po stronie pracodawcy;

d) naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

• art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego umożliwiającego prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie w oparciu o wszechstronną ocenę materiału dowodowego, znajdujące w lakonicznym uzasadnieniu,

uniemożliwiającym rzeczową polemikę z ustaleniami Sądu, a w szczególności:

- bezpodstawne przyjęcie, iż pozwaną łączyła z J. S. (2) umowa

współpracy, na podstawie której pozwana świadczyła usługi ochrony mienia;

- brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się ustalając, iż pozwana zatrudniała powodów od dnia 1 października 2007 r.;
- nie poczynienie ustaleń dotyczących posługiwania się pieczętą firmy pozwanej, mimo zgłaszanych przez pozwaną i wykazanych okoliczności posługiwania się pieczętą z logo jej firmy przez osoby trzecie;

- dowolne przyjęcie, iż pozwana wydawała polecenia służbowe

pracownikom bez wskazania, w jakim okresie miało to mieć miejsce, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż w początkowym okresie po "rzekomym" przejściu pracowników powodowie nie mieli żadnego kontaktu z pozwaną;

- nieuwzględnienie okoliczności związanych ze złożonym przez J. S. (1) oświadczeniem o udostępnianiu potencjału technicznego i osób zdolnych do wykonania zamówienia, przy równoczesnym wywiedzeniu niekorzystnych dla pozwanej skutków prawnych z oświadczeń pozwanej o dysponowaniu potencjałem do świadczenia usług ochrony;
- niewyjaśnienie okoliczności związanych z dokonaniem przez pozwanego J. S. (1) zgłoszeniem pracowników do ubezpieczenia społecznego przy wykorzystaniu własnego certyfikatu i dowolne wyprowadzenie wniosku, iż pozwana dokonała zgłoszenia pracowników do ubezpieczenia społecznego;

- niewłaściwą ocenę znaczenia zakupu produktów żywnościowych

przeznaczonych na paczki świąteczne dla pracowników dokonanego przez J. S. (1), oraz ujawnienia powodów na liście pracowników uprawnionych do otrzymania paczek wielkanocnych w 2009 r.

- art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie dowodu z

nagrania przedłożonego do akt postępowania, a także wewnętrznych list plac J. S. (2) za lata 2006-2008, których ujawnienie nastąpiło na ostatnim terminie rozprawy - mimo złożonego przez stronę wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów;

4. Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 368 k.p.c. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

III. 1. w stosunku do powoda **K. R. (1)** zaskarża w/w wyrok w części, to jest: co do punktów III.1, III.2 i III.3;

2. wskazuję, iż wartość przedmiotu sporu wynosi: 17.735,00 zł;

3. Na zasadzie art. 368 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

e) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

- art. 22 § 1 k.p. poprzez założenie, iż spełnione są przesłanki istnienia stosunku pracy w sytuacji braku jakichkolwiek okoliczności potwierdzających istnienie pomiędzy stronami więzi, zakładającej świadczenie pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w szczególności w sytuacji niewykonywania przez dany podmiot jakichkolwiek praw i obowiązków leżących po stronie pracodawcy;

f) naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego umożliwiającego prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie w oparciu o

wszechstronną ocenę materiału dowodowego, znajdujące w lakonicznym uzasadnieniu, uniemożliwiającym rzeczową polemikę z ustaleniami Sądu, a w szczególności:

- bezpodstawne przyjęcie, iż pozwaną łączyła z J. S. (2) umowa współpracy, na podstawie której pozwana świadczyła usługi ochrony mienia;

- brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się ustalając, iż pozwana zatrudniała powodów od dnia 1 października 2007 r.;
- nie poczynienie ustaleń dotyczących posługiwania się pieczętą firmą pozwanej, mimo zgłaszanych przez pozwaną i wykazanych okoliczności posługiwania się pieczętą z logo jej firmy przez osoby trzecie;

- dowolne przyjęcie, iż pozwana wydawała polecenia służbowe pracownikom bez wskazania, w jakim okresie miało to mieć miejsce, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż w początkowym okresie po "rzekomym" przejęciu pracowników powodowie nie mieli żadnego kontaktu z pozwaną;

- nieuwzględnienie okoliczności związanych ze złożonym przez J. S. (1) oświadczeniem o udostępnianiu potencjału technicznego i osób zdolnych do wykonania zamówienia, przy równoczesnym wywiedzeniu niekorzystnych dla pozwanej skutków prawnych z oświadczeń pozwanej o dysponowaniu potencjałem do świadczenia usług ochrony;
- niewyjaśnienie okoliczności związanych z dokonaniem przez pozwanego J. S. (1) zgłoszeniem pracowników do ubezpieczenia społecznego przy wykorzystaniu własnego certyfikatu i dowolne wyprowadzenie wniosku, iż pozwana dokonała zgłoszenia pracowników do ubezpieczenia społecznego;

- niewłaściwą ocenę znaczenia zakupu produktów żywnościowych przeznaczonych na paczki świąteczne dla pracowników dokonanego przez J. S. (1), oraz ujawnienia powodów na liście pracowników uprawnionych do otrzymania paczek wielkanocnych w 2009 r.

• art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie dowodu z nagrania przedłożonego do akt postępowania, a także wewnętrznych list płac J. S. (2) za lata 2006-2008, których ujawnienie nastąpiło na ostatnim terminie rozprawy - mimo złożonego przez stronę wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów;

4. Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 368 k.p.c. wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

IV. 1. w stosunku do powoda **M. W. (1)** zaskarża w/w wyrok w części, to jest: co do punktów IV. 1, IV.2 i IV.3;

2. wskazuję, iż wartość przedmiotu sporu wynosi: 13.542,00 zł;

3. Na zasadzie art. 368 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

g) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

- art. 22 § 1 k.p. poprzez założenie, iż spełnione są przesłanki istnienia stosunku pracy w sytuacji braku jakichkolwiek okoliczności potwierdzających istnienie pomiędzy stronami więzi, zakładającej świadczenie pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w szczególności w sytuacji niewykonywania przez dany podmiot jakichkolwiek praw i obowiązków leżących po stronie pracodawcy;

h) naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

• art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego umożliwiającego prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie w oparciu o wszechstronną ocenę materiału dowodowego, znajdujące w lakonicznym uzasadnieniu, uniemożliwiającym rzeczową polemikę z ustaleniami Sądu, a w szczególności:

- bezpodstawne przyjęcie, iż pozwaną łączyła z J. S. (2) umowa współpracy, na podstawie której pozwana świadczyła usługi ochrony mienia;

- brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się ustalając, iż pozwana zatrudniała powodów od dnia 1 października 2007 r.;
- nie poczynienie ustaleń dotyczących posługiwania się pieczętą firmy pozwanej, mimo zgłaszanych przez pozwaną i wykazanych okoliczności posługiwania się pieczętą z logo jej firmy przez osoby trzecie;

- dowolne przyjęcie, iż pozwana wydawała polecenia służbowe pracownikom bez wskazania, w jakim okresie miało to mieć miejsce, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż początkowym okresie po "rzekomym" przejęciu pracowników powodowie nie mieli żadnego kontaktu z pozwaną;

- nieuwzględnienie okoliczności związanych ze złożonym przez J. S. (1) oświadczeniem o udostępnianiu potencjału technicznego i osób zdolnych do wykonania zamówienia, przy równoczesnym wywiedzeniu niekorzystnych dla pozwanej skutków prawnych z oświadczeń pozwanej o dysponowaniu potencjałem do świadczenia usług ochrony;

niewyjaśnienie okoliczności związanych z dokonaniem przez pozwanego J. S. (1) zgłoszeniem pracowników do ubezpieczenia społecznego przy wykorzystaniu własnego certyfikatu i dowolne wyprowadzenie wniosku, iż pozwana dokonała zgłoszenia pracowników do ubezpieczenia społecznego;

- niewłaściwą ocenę znaczenia zakupu produktów żywnościowych

przeznaczonych na paczki świąteczne dla pracowników dokonanego przez J. S. (1), oraz ujawnienia powodów na liście pracowników uprawnionych do otrzymania paczek wielkanocnych w 2009 r.

• art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie dowodu z nagrania przedłożonego do akt postępowania, a także wewnętrznych list płac J. S. (2) za lata 2006-2008, których ujawnienie nastąpiło na ostatnim terminie rozprawy - mimo złożonego przez stronę wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów;

4. Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 368 k.p.c. wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

V. 1. w stosunku do powoda **P. M. (1)** zaskarża w/w wyrok w części, to jest: co do punktów V.1, V.2, V.3 i V.4;

2. wskazuję, iż wartość przedmiotu sporu wynosi: 16.206,00 zł;

3. Na zasadzie art. 368 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

i) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

- art 22 § 1 k.p. poprzez założenie, iż spełnione są przesłanki istnienia stosunku pracy w sytuacji braku jakichkolwiek okoliczności potwierdzających istnienie pomiędzy stronami więzi, zakładającej świadczenie pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w

szczególności w sytuacji niewykonywania przez dany podmiot jakichkolwiek praw i obowiązków leżących po stronie pracodawcy;

j) naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego umożliwiającego prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie w oparciu o wszechstronną ocenę materiału dowodowego, znajdujące w lakonicznym uzasadnieniu, uniemożliwiającym rzeczową polemikę z ustaleniami Sądu, a w szczególności:

- bezpodstawne przyjęcie, iż pozwaną łączyła z J. S. (2) umowa współpracy, na podstawie której pozwana świadczyła usługi ochrony mienia;

- brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się ustalając, iż pozwana zatrudniała powodów od dnia 1 października 2007 r.;
- nie poczynienie ustaleń dotyczących posługiwania się pieczętą firmy pozwanej, mimo zgłaszanych przez pozwaną i wykazanych okoliczności posługiwania się pieczętą z logo jej firmy przez osoby trzecie;

- dowolne przyjęcie, iż pozwana wydawała polecenia służbowe pracownikom bez wskazania, w jakim okresie miało to mieć miejsce, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż w początkowym okresie po "rzekomym" przejęciu pracowników powodowie nie mieli żadnego kontaktu z pozwaną;

- nieuwzględnienie okoliczności związanych ze złożonym przez J. S. (1) oświadczeniem o udostępnianiu potencjału technicznego i osób zdolnych do wykonania zamówienia, przy równoczesnym wywiedzeniu

niekorzystnych dla pozwanej skutków prawnych z oświadczeń pozwanej o dysponowaniu potencjałem do świadczenia usług ochrony;

- niewyjaśnienie okoliczności związanych z dokonaniem przez pozwanego J. S. (1) zgłoszeniem pracowników do ubezpieczenia społecznego przy wykorzystaniu własnego certyfikatu i dowolne wyprowadzenie wniosku, iż pozwana dokonała zgłoszenia pracowników do ubezpieczenia społecznego;

- niewłaściwą ocenę znaczenia zakupu produktów żywnościowych przeznaczonych na paczki świąteczne dla pracowników dokonanej przez J. S. (1), oraz ujawnienia powodów na liście pracowników uprawnionych do otrzymania paczek wielkanocnych w 2009 r.

- art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie dowodu z nagrania przedłożonego do akt postępowania, a także wewnętrznych list płac J. S. (2) za lata 2006-2008, których ujawnienie nastąpiło na ostatnim terminie rozprawy - mimo złożonego przez stronę wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów;

4. Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 368 k.p.c. wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

VI. 1. w stosunku do powoda **D. S. (1)** zaskarża w/w wyrok w części, to jest: co do punktów VI. 1 i VI.2;

2. wskazuję, iż wartość przedmiotu sporu wynosi: 12.942,00 zł;

3. Na zasadzie art. 368 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

k) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

- art. 22 § 1 k.p. poprzez założenie, iż spełnione są przesłanki istnienia stosunku pracy w sytuacji braku jakichkolwiek okoliczności

potwierdzających istnienie pomiędzy stronami więzi, zakładającej świadczenie pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w szczególności w sytuacji niewykonywania przez dany podmiot jakichkolwiek praw i obowiązków leżących po stronie pracodawcy;

I) naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

• art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego umożliwiającego prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie w oparciu o wszechstronną ocenę materiału dowodowego, znajdujące w lakonicznym uzasadnieniu, uniemożliwiającym rzeczową polemikę z ustaleniami Sądu, a w szczególności:

- bezpodstawne przyjęcie, iż pozwaną łączyła z J. S. (2) umowa współpracy, na podstawie której pozwana świadczyła usługi ochrony mienia;

- brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się ustalając, iż pozwana zatrudniała powodów od dnia 1 października 2007 r.;
- nie poczynienie ustaleń dotyczących posługiwania się pieczętą firmy pozwanej, mimo zgłaszanych przez pozwaną i wykazanych okoliczności posługiwania się pieczętą z logo jej firmy przez osoby trzecie;

- dowolne przyjęcie, iż pozwana wydawała polecenia służbowe pracownikom bez wskazania, w jakim okresie miało to mieć miejsce, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż w początkowym okresie po "rzekomym" przejęciu pracowników powodowie nie mieli żadnego kontaktu z pozwaną;

- nieuwzględnienie okoliczności związanych ze złożonym przez J. S. (1) oświadczeniem o udostępnianiu potencjału technicznego i osób zdolnych do wykonania zamówienia, przy równoczesnym wywiedzeniu niekorzystnych dla pozwanej skutków prawnych z oświadczeń pozwanej o dysponowaniu potencjałem do świadczenia usług ochrony;
- niewyjaśnienie okoliczności związanych z dokonaniem przez pozwanego J. S. (1) zgłoszeniem pracowników do ubezpieczenia społecznego przy wykorzystaniu własnego certyfikatu i dowolne wyprowadzenie wniosku, iż pozwana dokonała zgłoszenia pracowników do ubezpieczenia społecznego;

- niewłaściwą ocenę znaczenia zakupu produktów żywnościowych przeznaczonych na paczki świąteczne dla pracowników dokonanego przez J. S. (1), oraz ujawnienia powodów na liście pracowników uprawnionych do otrzymania paczek wielkanocnych w 2009 r.

• art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie dowodu z nagrania przedłożonego do akt postępowania, a także wewnętrznych list płac J. S. (2) za lata 2006-2008, których ujawnienie nastąpiło na ostatnim terminie rozprawy - mimo złożonego przez stronę wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów;

4. Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 368 k.p.c. wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

VII. 1. w stosunku do powoda **D. C. (1)** zaskarża w/w wyrok w części, to jest: co do punktów **VII.1**, VII.2, **VII.3** i **VII.4**;

2. wskazuję, iż wartość przedmiotu sporu wynosi: 17.092,00 zł;

3. Na zasadzie art. 368 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

m) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

- art. 22 § 1 k.p. poprzez założenie, iż spełnione są przesłanki istnienia stosunku pracy w sytuacji braku jakichkolwiek okoliczności

potwierdzających istnienie pomiędzy stronami więzi, zakładającej świadczenie pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w szczególności w sytuacji niewykonywania przez dany podmiot jakichkolwiek praw i obowiązków leżących po stronie pracodawcy;

n) naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

• art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego umożliwiającego prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie w oparciu o wszechstronną ocenę materiału dowodowego, znajdujące w lakonicznym uzasadnieniu, uniemożliwiającym rzeczową polemikę z ustaleniami Sądu, a w szczególności:

- bezpodstawne przyjęcie, iż pozwaną łączyła z J. S. (2) umowa współpracy, na podstawie której pozwana świadczyła usługi ochrony mienia;
- brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się ustalając, iż pozwana zatrudniała powodów od dnia 1 października 2007 r.;

- nie poczynienie ustaleń dotyczących posługiwania się pieczętą firmy pozwanej, mimo zgłaszanych przez pozwaną i wykazanych okoliczności posługiwania się pieczętą z logo jej firmy przez osoby trzecie;

- dowolne przyjęcie, iż pozwana wydawała polecenia służbowe pracownikom bez wskazania, w jakim okresie miało to mieć miejsce, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż w początkowym okresie po "rzekomym" przejęciu pracowników powodowie nie mieli żadnego kontaktu z pozwaną;

- nieuwzględnienie okoliczności związanych ze złożonym przez J. S. (1) oświadczeniem o udostępnianiu potencjału technicznego i osób zdolnych do wykonania zamówienia, przy równoczesnym wywiedzeniu niekorzystnych dla pozwanej skutków prawnych z oświadczeń pozwanej o dysponowaniu potencjałem do świadczenia usług ochrony;
- niewyjaśnienie okoliczności związanych z dokonaniem przez pozwanego J. S. (1) zgłoszeniem pracowników do ubezpieczenia społecznego przy wykorzystaniu własnego certyfikatu i dowolne wyprowadzenie wniosku, iż pozwana dokonała zgłoszenia pracowników do ubezpieczenia społecznego;

- niewłaściwą ocenę znaczenia zakupu produktów żywnościowych przeznaczonych na paczki świąteczne dla pracowników dokonanego przez J. S. (1), oraz ujawnienia powodów na liście pracowników uprawnionych do otrzymania paczek wielkanocnych w 2009 r.

• art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie dowodu z nagrania przedłożonego do akt postępowania, a także wewnętrznych list płac J. S. (2) za lata 2006-2008, których ujawnienie nastąpiło na ostatnim terminie rozprawy - mimo złożonego przez stronę wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów;

4. Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 368 k.p.c. wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

VIII. 1. w stosunku do powoda **P. N. (1)** zaskarża w/w wyrok w części, to jest: co do punktów VIII.1, VIII.2, VIII.3 i VIII.4;

2. wskazuję, iż wartość przedmiotu sporu wynosi: 20.038,00 zł;

3. Na zasadzie art. 368 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

o) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

- art. 22 § 1 k.p. poprzez założenie, iż spełnione są przesłanki istnienia stosunku pracy w sytuacji braku jakichkolwiek okoliczności potwierdzających istnienie pomiędzy stronami więzi, zakładającej świadczenie pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w szczególności w sytuacji niewykonywania przez dany podmiot jakichkolwiek praw i obowiązków leżących po stronie pracodawcy;

p) naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

• art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego umożliwiającego prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie w oparciu o wszechstronną ocenę materiału dowodowego, znajdujące w lakonicznym uzasadnieniu, uniemożliwiającym rzeczową polemikę z ustaleniami Sądu, a w szczególności:

- bezpodstawne przyjęcie, iż pozwaną łączyła z J. S. (2) umowa współpracy, na podstawie której pozwana świadczyła usługi ochrony mienia;

- brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się ustalając, iż pozwana zatrudniała powodów od dnia 1 października 2007 r.;
- nie poczynienie ustaleń dotyczących posługiwania się pieczętką firmy pozwanej, mimo zgłaszanych przez pozwaną i wykazanych okoliczności posługiwania się pieczętką z logo jej firmy przez osoby trzecie;

- dowolne przyjęcie, iż pozwana wydawała polecenia służbowe pracownikom bez wskazania, w jakim okresie miało to mieć miejsce, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż w początkowym okresie po "rzekomym" przejęciu pracowników powodowie nie mieli żadnego kontaktu z pozwaną;

- nieuwzględnienie okoliczności związanych ze złożonym przez J. S. (1) oświadczeniem o udostępnianiu potencjału technicznego i osób zdolnych do wykonania zamówienia, przy równoczesnym wywiedzeniu niekorzystnych dla pozwanej skutków prawnych z oświadczeń pozwanej o dysponowaniu potencjałem do świadczenia usług ochrony;
- niewyjaśnienie okoliczności związanych z dokonaniem przez pozwanego J. S. (1) zgłoszeniem pracowników do ubezpieczenia społecznego przy wykorzystaniu własnego certyfikatu i dowolne wyprowadzenie wniosku, iż pozwana dokonała zgłoszenia pracowników do ubezpieczenia społecznego;

- niewłaściwą ocenę znaczenia zakupu produktów żywnościowych przeznaczonych na paczki świąteczne dla pracowników dokonanego przez J. S. (1), oraz ujawnienia powodów na liście pracowników uprawnionych do otrzymania paczek wielkanocnych w 2009 r.

• art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie dowodu z nagrania przedłożonego do akt postępowania, a także wewnętrznych list płac J. S. (2) za lata 2006-2008, których ujawnienie nastąpiło na ostatnim terminie rozprawy - mimo złożonego przez stronę wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów;

4. Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 368 k.p.c. wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w

tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

IX. 1. w stosunku do powoda **S. O. (1)** zaskarża w/w wyrok w części, to jest: co do punktów IX.1, IX.2 i IX.3;

2. wskazuję, iż wartość przedmiotu sporu wynosi: 15.159,00 zł;

3. Na zasadzie art. 368 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

q) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

- art. 22 § 1 k.p. poprzez założenie, iż spełnione są przesłanki istnienia stosunku pracy w sytuacji braku jakichkolwiek okoliczności potwierdzających istnienie pomiędzy stronami więzi, zakładającej świadczenie pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w szczególności w sytuacji niewykonywania przez dany podmiot jakichkolwiek praw i obowiązków leżących po stronie pracodawcy;

r) naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

• art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego umożliwiającego prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie w oparciu o wszechstronną ocenę materiału dowodowego, znajdujące w lakonicznym uzasadnieniu, uniemożliwiającym rzeczową polemikę z ustaleniami Sądu, a w szczególności:

- bezpodstawne przyjęcie, iż pozwaną łączyła z J. S. (2) umowa współpracy, na podstawie której pozwana świadczyła usługi ochrony mienia;

• brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się ustalając, iż pozwana zatrudniała powodów od dnia 1 października 2007 r.;

• nie poczynienie ustaleń dotyczących posługiwania się pieczętką firmy pozwanej, mimo zgłaszanych przez pozwaną i wykazanych okoliczności posługiwania się pieczętką z logo jej firmy przez osoby trzecie;

- dowolne przyjęcie, iż pozwana wydawała polecenia służbowe pracownikom bez wskazania, w jakim okresie miało to mieć miejsce, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż w początkowym okresie po "rzekomym" przejęciu pracowników powodowie nie mieli żadnego kontaktu z pozwaną;

• nieuwzględnienie okoliczności związanych ze złożonym przez J. S. (1) oświadczeniem o udostępnianiu potencjału technicznego i osób zdolnych do wykonania zamówienia, przy równoczesnym wywiedzeniu niekorzystnych dla pozwanej skutków prawnych z oświadczeń pozwanej o dysponowaniu potencjałem do świadczenia usług ochrony;

• niewyjaśnienie okoliczności związanych z dokonaniem przez pozwanego J. S. (1) zgłoszeniem pracowników do ubezpieczenia społecznego przy wykorzystaniu własnego certyfikatu i dowolne wyprowadzenie wniosku, iż pozwana dokonała zgłoszenia pracowników do ubezpieczenia społecznego;

- niewłaściwą ocenę znaczenia zakupu produktów żywnościowych przeznaczonych na paczki świąteczne dla pracowników dokonanego przez J. S. (1), oraz ujawnienia powodów na liście pracowników uprawnionych do otrzymania paczek wielkanocnych w 2009 r.

• art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie dowodu z nagrania przedłożonego do akt postępowania, a także wewnętrznych list płac J. S. (2) za lata 2006-2008, których ujawnienie nastąpiło na ostatnim terminie rozprawy - mimo złożonego przez stronę wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów;

4. Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 368 k.p.c. wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

X. 1. w stosunku do powoda **T. J. (1)** zaskarża w/w wyrok w części, to jest: co do punktów X.1 i X.2;

2. wskazuję, iż wartość przedmiotu sporu wynosi: 3.236,00 zł;

3. Na zasadzie art. 368 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

s) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

- art. 22 § 1 k.p. poprzez założenie, iż spełnione są przesłanki istnienia stosunku pracy w sytuacji braku jakichkolwiek okoliczności potwierdzających istnienie pomiędzy stronami więzi, zakładającej świadczenie pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w szczególności w sytuacji niewykonywania przez dany podmiot jakichkolwiek praw i obowiązków leżących po stronie pracodawcy;

t) naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

• art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego umożliwiającego prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie w oparciu o wszechstronną ocenę materiału dowodowego, znajdujące w lakonicznym uzasadnieniu, uniemożliwiającym rzeczową polemikę z ustaleniami Sądu, a w szczególności:

- bezpodstawne przyjęcie, iż pozwaną łączyła z J. S. (2) umowa współpracy, na podstawie której pozwana świadczyła usługi ochrony mienia;

• brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się ustalając, iż pozwana zatrudniała powodów od dnia 1 października 2007 r.;

• nie poczynienie ustaleń dotyczących posługiwania się pieczętą firmy pozwanej, mimo zgłaszanych przez pozwaną i wykazanych okoliczności posługiwania się pieczętą z logo jej firmy przez osoby trzecie;

- dowolne przyjęcie, iż pozwana wydawała polecenia służbowe pracownikom bez wskazania, w jakim okresie miało to mieć miejsce, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż w początkowym okresie po "rzekomym" przejęciu pracowników powodowie nie mieli żadnego kontaktu z pozwaną;

• nieuwzględnienie okoliczności związanych ze złożonym przez J. S. (1) oświadczeniem o udostępnianiu potencjału technicznego i osób zdolnych do wykonania zamówienia, przy równoczesnym wywiedzeniu niekorzystnych dla pozwanej skutków prawnych z oświadczeń pozwanej o dysponowaniu potencjałem do świadczenia usług ochrony;

• niewyjaśnienie okoliczności związanych z dokonaniem przez pozwanego J. S. (1) zgłoszeniem pracowników do ubezpieczenia społecznego przy wykorzystaniu własnego certyfikatu i dowolne wyprowadzenie wniosku, iż pozwana dokonała zgłoszenia pracowników do ubezpieczenia społecznego;

- niewłaściwą ocenę znaczenia zakupu produktów żywnościowych przeznaczonych na paczki świąteczne dla pracowników dokonanej przez J. S. (1), oraz ujawnienia powodów na liście pracowników uprawnionych do otrzymania paczek wielkanocnych w 2009 r.

• art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie dowodu z nagrania przedłożonego do akt postępowania, a także wewnętrznych list płac J. S. (2) za lata 2006-2008,

których ujawnienie nastąpiło na ostatnim terminie rozprawy - mimo złożonego przez stronę wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów;

4. Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 368 k.p.c. wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

XI. 1. w stosunku do powoda **A. H. (3)** zaskarża w/w wyrok w części, to jest: co do punktów XLI, X1.2, X1.3 i X1.4;

2. wskazuję, iż wartość przedmiotu sporu wynosi: 22.753,00 zł;

3. Na zasadzie art. 368 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

u) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

- art. 22 § 1 k.p. poprzez założenie, iż spełnione są przesłanki istnienia stosunku pracy w sytuacji braku jakichkolwiek okoliczności potwierdzających istnienie pomiędzy stronami więzi, zakładającej

świadczenie pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w szczególności w sytuacji niewykonywania przez dany podmiot jakichkolwiek praw i obowiązków leżących po stronie pracodawcy;

v) naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

• art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego umożliwiającego prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie w oparciu o wszechstronną ocenę materiału dowodowego, znajdujące w lakonicznym uzasadnieniu, uniemożliwiającym rzeczową polemikę z ustaleniami Sądu, a w szczególności:

- bezpodstawne przyjęcie, iż pozwaną łączyła z J. S. (2) umowa współpracy, na podstawie której pozwana świadczyła usługi ochrony mienia;

- brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się ustalając, iż pozwana zatrudniała powodów od dnia 1 października 2007 r.;

- nie poczynienie ustaleń dotyczących posługiwania się pieczętą firmą pozwanej, mimo zgłaszanych przez pozwaną i wykazanych okoliczności posługiwania się pieczętą z logo jej firmy przez osoby trzecie;

- dowolne przyjęcie, iż pozwana wydawała polecenia służbowe pracownikom bez wskazania, w jakim okresie miało to mieć miejsce, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż w początkowym okresie po "rzekomym" przejęciu pracowników powodowie nie mieli żadnego kontaktu z pozwaną;

- nieuwzględnienie okoliczności związanych ze złożonym przez J. S. (1) oświadczeniem o udostępnianiu potencjału technicznego i osób zdolnych do wykonania zamówienia, przy równoczesnym wywiedzeniu niekorzystnych dla pozwanej skutków prawnych z oświadczeń pozwanej o dysponowaniu potencjałem do świadczenia usług ochrony;

- niewyjaśnienie okoliczności związanych z dokonaniem przez pozwanego J. S. (1) zgłoszeniem pracowników do ubezpieczenia społecznego przy wykorzystaniu własnego certyfikatu i dowolne wyprowadzenie wniosku, iż pozwana dokonała zgłoszenia pracowników do ubezpieczenia społecznego;

- niewłaściwą ocenę znaczenia zakupu produktów żywnościowych

przeznaczonych na paczki świąteczne dla pracowników dokonanej przez J. S. (1), oraz ujawnienia powodów na liście pracowników uprawnionych do otrzymania paczek wielkanocnych w 2009 r.

- art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie dowodu z nagrania przedłożonego do akt postępowania, a także wewnętrznych list płac J. S. (2) za lata 2006-2008, których ujawnienie nastąpiło na ostatnim terminie rozprawy - mimo złożonego przez stronę wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów;

4. Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 368 k.p.c. wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

XII. 1. w stosunku do powoda **A. W.** zaskarzam w/w wyrok w części, to jest: co do punktów XII.1, XII.2 i XII.3;

2. wskazuję, iż wartość przedmiotu sporu wynosi: 16.662,00 zł

3. Na zasadzie art. 368 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi zarzucam:

w) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie:

- art. 22 § 1 k.p. poprzez założenie, iż spełnione są przesłanki istnienia stosunku pracy w sytuacji braku jakichkolwiek okoliczności potwierdzających istnienie pomiędzy stronami więzi, zakładającej świadczenie pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, w szczególności w sytuacji niewykonywania przez dany podmiot jakichkolwiek praw i obowiązków leżących po stronie pracodawcy;

x) naruszenie prawa procesowego, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 233 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych i nieprzeprowadzenie postępowania dowodowego umożliwiającego prawidłowe ustalenie stanu faktycznego w sprawie w oparciu o wszechstronną ocenę materiału dowodowego, znajdujące w lakonicznym uzasadnieniu, uniemożliwiającym rzeczową polemikę z ustaleniami Sądu, a w szczególności:

- bezpodstawne przyjęcie, iż pozwaną łączyła z J. S. (2) umowa współpracy, na podstawie której pozwana świadczyła usługi ochrony mienia;

- brak wskazania dowodów, na których Sąd oparł się ustalając, iż pozwana zatrudniała powodów od dnia 1 października 2007 r.;

- nie poczynienie ustaleń dotyczących posługiwania się pieczętką firmy pozwanej, mimo zgłaszanych przez pozwaną i wykazanych okoliczności posługiwania się pieczętką z logo jej firmy przez osoby trzecie;

- dowolne przyjęcie, iż pozwana wydawała polecenia służbowe

pracownikom bez wskazania, w jakim okresie miało to mieć miejsce, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż w początkowym okresie po "rzekomym" przejęciu pracowników powodowie nie mieli żadnego kontaktu z pozwaną;

- nieuwzględnienie okoliczności związanych ze złożonym przez J. S. (1) oświadczeniem o udostępnianiu potencjału technicznego i osób zdolnych do wykonania zamówienia, przy równoczesnym wywiedzeniu niekorzystnych dla pozwanej skutków prawnych z oświadczeń pozwanej o dysponowaniu potencjałem do świadczenia usług ochrony;

- niewyjaśnienie okoliczności związanych z dokonaniem przez pozwanego J. S. (1) zgłoszeniem pracowników do ubezpieczenia społecznego przy wykorzystaniu własnego certyfikatu i dowolne wyprowadzenie wniosku, iż pozwana dokonała zgłoszenia pracowników do ubezpieczenia społecznego;

- niewłaściwą ocenę znaczenia zakupu produktów żywnościowych przeznaczonych na paczki świąteczne dla pracowników dokonanego przez J. S. (1), oraz ujawnienia powodów na liście pracowników uprawnionych do otrzymania paczek wielkanocnych w 2009 r.

• art. 217 § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie dowodu z nagrania przedłożonego do akt postępowania, a także wewnętrznych list płac J. S. (2) za lata 2006-2008, których ujawnienie nastąpiło na ostatnim terminie rozprawy - mimo złożonego przez stronę wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z tych dokumentów.

Wobec powyższych zarzutów wnoszą o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanej W. G. (1) nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera żadnych argumentów, które mogłyby podważyć prawidłowe ustalenia dokonane przez sąd I instancji. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy wyjaśnił bowiem w toku przeprowadzonego postępowania istotne okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Sąd pierwszej instancji prawidłowo zgromadził materiał dowodowy, dokonując jego wnikliwej i trafnej oceny, nie naruszając przy tym granic swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.). Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jak i przedstawione tam rozważania prawne, traktując je jako własne, w związku z czym odstępuje od ponownego ich omawiania.

W ocenie Sądu Okręgowego podniesione w apelacji pozwanej zarzuty dotyczące sprzeczności istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego są całkowicie chybione. W orzeczeniu z dnia 10 czerwca 1999 r. (II UKN 685/98, OSNAPiUS 2000/17/655) Sąd Najwyższy stwierdził, że normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. W doktrynie przyjmuje się również, że swobodna ocena dowodów ujęta jest w ramy proceduralne, to znaczy, że musi odpowiadać pewnym warunkom określonym przez prawo procesowe. Oznacza to po pierwsze, że sąd może oprzeć swe przekonanie jedynie na dowodach prawidłowo przeprowadzonych, z zachowaniem wymagań dotyczących źródeł dowodzenia oraz zasady bezpośredniości. Po drugie, ocena dowodów musi być dokonana na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd musi ocenić wszystkie przeprowadzone dowody oraz uwzględnić wszystkie towarzyszące im okoliczności, które mogą mieć znaczenie dla oceny mocy i wiarygodności tych dowodów. Po trzecie, sąd zobowiązany jest przeprowadzić selekcję dowodów, to jest dokonać wyboru tych, na których się oparł i ewentualnie odrzucić inne, którym odmówił wiarygodności i mocy dowodowej (por. T. Ereciński: Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, Wydawnictwo Prawnicze 2002, tom I, str. 487-498). Skuteczność zarzutu błędnej oceny materiału dowodowego zależna jest więc od wykazania, że ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie zasługiwała na akceptację, ponieważ naruszała reguły logicznego rozumowania lub zasady doświadczenia życiowego. Skarżąca nie wykazała żadnych takich uchybień, poprzestając na odwołaniu się do swojej koncepcji oceny poszczególnych dowodów i nadania im korzystnej dla siebie wartości dowodowej. Jeżeli jednak z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena taka nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak SN w wyroku z dnia

6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, Lex nr 322031; w wyroku z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, Wokanda 2000/7/10). Przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów jest słuszna i w żadnej mierze nie wykracza poza ramy określone w art. 233 k.p.c. W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie dopuścił się też ani błędnej wykładni przepisów, ani wadliwej subsumcji w ramach istniejących ustaleń faktycznych.

Przechodząc do merytorycznej strony zagadnienia należy wskazać, że stosownie do art. 22 § 1 kodeksu pracy przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Wykładnia art. 22 k.p. zaprezentowana przez Sąd pierwszej instancji jest prawidłowa, w szczególności w aspekcie uznania, że o charakterze łączącego strony stosunku prawnego decyduje jego treść i sposób wykonywania, a nie nazwa umowy. Przy występowaniu różnych cech charakterystycznych dla wykonywania zatrudnienia na podstawie umowy o pracę lub umów cywilnoprawnych, Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że decydująca jest ocena, które z tych cech mają charakter przeważający. Jest to oczywiście kwestia ocenna, ale z tego też powodu ingerencja Sądu II instancji w ocenę tej kwestii powinna być ostrożna i uznać ją należy za możliwą tylko wówczas, gdyby ocena Sądu w zaskarżonym wyroku była rażąco nieprawidłowa. Tymczasem Sądowi pierwszej instancji takiego zarzutu nie można postawić. Sąd ten prawidłowo ustalił i ocenił, że umowy z powodami opatrzone były pieczęcią W. G. (1), a ich treść wskazywała na umowę o pracę; powodowie nie byli obciążani ryzykiem prowadzonej działalności; powodom wypłacane było cyklicznie wynagrodzenie; mieli określony zakres prac i zobowiązani byli stosować się do obowiązującego grafiku; pracowali pod nadzorem przełożonych i kierowników, od których otrzymywali polecenia służbowe; w pismach kierowanych do powodów pozwana używała określenia „umowa o pracę”; pracownicy zawierali grupowe ubezpieczenia pracownicze; powodowie korzystali ze zwolnień lekarskich i urlopów pracowniczych; otrzymywali od pozwanej druki rozliczeń PIT z pieczęcią firmy (...). W tym kontekście nie można zasadnie przedstawić Sądowi pierwszej instancji zarzutu naruszenia art. 22 k.p.. Sąd prawidłowo interpretował ten przepis oraz w ustalonym stanie faktycznym i jego ocenie, prawidłowo go zastosował. W rozpoznawanej sprawie treść wzajemnych zobowiązań stron wyczerpywała cechy charakterystyczne dla stosunku pracy. Sąd Okręgowy aprobeje pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 19 sierpnia 1988 r. (OSNCP 1989, poz. 22), że o rodzaju stosunku prawnego nie decyduje nazwa umowy, ale jej treść. Jednak "w razie wątpliwości co do tego, czy intencją stron było obejście przepisów gwarantujących prawa pracownicze za rozstrzygające należy uznać to, co znalazło w bezpośrednich oświadczeniach woli stron i w kwalifikacji dokonanej przez nie czynności prawnej, wyrażonej w nadanej jej nazwie". W razie ustalenia, iż zawarta przez strony umowa wykazuje cechy wspólne dla umowy o pracę i umowy prawa cywilnego z jednakowym ich nasileniem, rozstrzygająca o jej typie powinna być in concreto wola stron. O rodzaju zawartej umowy decyduje więc nie tylko i nie tyle jej nazwa, ile cel i zgodny zamiar stron. Ocena skuteczności umowy powinna uwzględniać, jak trafnie podkreślił Sąd pierwszej instancji, okoliczności istniejące w czasie jej zawierania.

Nie zasługują też na uwzględnienie zarzuty apelacji dotyczące nieprzeprowadzenia przez Sąd Rejonowy wszystkich dowodów wnioskowanych przez stronę pozwaną. Wprawdzie postanowienie dowodowe powinno mieć określoną treść pozytywną (art. 236 k.p.c.), to jednak odmawiając przeprowadzenia określonego dowodu, sąd nie ma obowiązku wydania osobnego postanowienia odmawiającego przeprowadzenia dowodu. Zgodnie z art. 217 § 2 k.p.c. sąd pomija środki dowodowe, jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione lub jeżeli strona powołuje dowody jedynie dla zwłoki. Nie oznacza to, że wydaje negatywne postanowienia o odmowie przeprowadzenia każdego zawnioskowanego dowodu. Przewodniczący zamyka rozprawę, gdy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona, czyli bez postanowienia o oddaleniu każdego nieuwzględnionego do tej pory wniosku dowodowego (art. 224 w związku z art. 217 § 2 k.p.c. i a contrario art. 236 k.p.c.). Skoro zatem Sąd Rejonowy uznał sprawę za dostatecznie wyjaśnioną, mógł pominąć wnioski dowodowe strony pozwanej, które nie wnosiły do sprawy niczego istotnego. Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony, tak długo aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy. Zważyć trzeba, że ocena, czy określone fakty mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu zależy zawsze od tego, jak rozumiana jest norma prawna, która znajduje zastosowanie w sprawie. Innymi słowy, dokonane ustalenia faktyczne oceniane są w świetle przepisu prawa materialnego, który wyznacza zakres niezbędnych ustaleń i ma decydujące znaczenie dla oceny, czy określone fakty,

jako przedmiot dowodu, mają wpływ na treść orzeczenia (vide: post. Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012 r., II CSK 357/11). W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności, Sąd ten wskazał także, właściwe podstawy wyprowadzonych wniosków. Należy zatem stwierdzić, że zawarte w wyroku rozstrzygnięcie zostało oparte na wielokierunkowej i obiektywnej analizie całego materiału dowodowego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Na oryginale właściwe podpisy.

•